MODERN KLASİKLER DİZİSİ - 126

L. FRANK BAUM

OZ BÜYÜCÜSÜ

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:
VOLKAN YALÇINTOKLU

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Genel Yayın: 4418

L. FRANK BAUM
OZ BÜYÜCÜSÜ

ÖZGÜN ADI
THE WONDERFUL WIZARD OF OZ

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2019
SERTİFİKA NO: 40077

EDİTÖR
DAMLA GÖL

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASIM ŞUBAT 2019, İSTANBUL

ISBN 978-605-295-734-9

BASKI: UMUT KAĞITÇILIK SANAYİ VE TİCARET LTD. ŞTİ.
Keresteciler Sitesi Fatih Caddesi Yüksek Sokak No: 11/1 Merter Güngören/İstanbul
Tel. (0212) 637 04 11 Sertifika No: 22826

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91 Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

ÇEVİREN: VOLKAN YALÇINTOKLU

1961'de doğdu. Saint-Joseph Lisesi'nde okudu, ardından Dokuz Eylül Üniversitesi Tıbbi Biyoloji ve Genetik Bölümü'nü bitirdi. Uzun yıllar kitapçılık yaptı. Fransızca ve İngilizceden çeviriler yapıyor. Eserlerini çevirdiği yazarlar arasında Jules Verne, Helene DeWitt, Alan Snow, Richard Maltby Jr., L. Frank Baum, Honoré de Balzac, Alexandre Dumas, George Sand, Charles Perrault ve Victor Hugo yer alıyor.

Modern
Klasikler
Dizisi - 126

L. Frank Baum

Oz Büyücüsü

İngilizce aslından
çeviren: Volkan Yalçıntoklu

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İçindekiler

Önsöz vii

I. Bölüm: Kasırga 1
II. Bölüm: Kıtırsoylarla Karşılaşma 5
III. Bölüm: Dorothy Korkuluk'u Kurtarıyor 11
IV. Bölüm: Orman Yolu 17
V. Bölüm: Teneke Adam'ın Kurtarılışı 23
VI. Bölüm: Korkak Aslan 29
VII. Bölüm: Büyük Oz'a Giderken 35
VIII. Bölüm: Ölümcül Gelincik Tarlası 41
IX. Bölüm: Tarlafarelerinin Kraliçesi 47
X. Bölüm: Kapı Muhafızı 53
XI. Bölüm: Oz'un Muhteşem Zümrüt Şehri 59
XII. Bölüm: Kötü Cadı'yı Ararken 71
XIII. Bölüm: Kurtuluş 81
XIV. Bölüm: Kanatlı Maymunlar 85
XV. Bölüm: Korkunç Oz'un Gerçek Yüzü 91
XVI. Bölüm: Büyük Şarlatanın Sihir Sanatı 101
XVII. Bölüm: Balon Havalanıyor 105
XVIII. Bölüm: Güney'e Yolculuk 109
XIX. Bölüm: Kavgacı Ağaçların Saldırısı 113
XX. Bölüm: Narin Porselenler Diyarı 117
XXI. Bölüm: Aslan Hayvanların Kralı Oluyor 123
XXII. Bölüm: Çeyreklikler Diyarı 127
XXIII. Bölüm: İyi Cadı Glinda, Dorothy'nin Dileğini Yerine Getiriyor 131
XXIV. Bölüm: Eve Dönüş 135

En iyi dostum ve yol arkadaşım olan
karım için...

L. F. B.

Önsöz

Halk bilimi, efsaneler, mitler ve masallar çağlar boyu çocukluğun peşini bırakmadı, zira her sağlıklı çocuk fantastik, doğaüstü ve açıkça gerçekdışı olan hikâyelere karşı faydalı ve içgüdüsel bir sevgi duyar. Grimm Kardeşler ile Andersen'in kanatlı perileri çocuksu kalplere insanlığın yarattığı başka her şeyden daha çok mutluluk getirmiştir.

Ancak eski masallar, kuşaklar boyu faydalı olduktan sonra, artık çocuk kütüphanelerinde "tarihi" olarak sınıflandırılabilirler; zira yazarların her hikâyede korkunç bir kıssadan hisseye işaret etmek için tasarladığı bütün o dehşetengiz ve kan donduran olayların yanı sıra basmakalıp cinler, cüceler ve perilere de artık yer vermeyen bir dizi yeni "masal"ın zamanı geldi. Modern eğitim ahlakı da içerir; bu yüzden günümüz çocukları masallarda yalnızca eğlence arıyor ve hoşuna gitmeyen bütün olayları memnuniyetle bir kenara itiyor.

"Muhteşem Oz Büyücüsü"nün hikâyesi, bu düşünce göz önünde bulundurularak, yalnızca günümüz çocuklarını hoşnut etmek için yazıldı. Bu hikâye, merak ve eğlencenin korunduğu, kederin ve kâbusların dışarıda bırakıldığı modern bir masal olmaya talip.

L. Frank Baum
Nisan 1900
Chicago

I. Bölüm

Kasırga

Dorothy uçsuz bucaksız Kansas çayırlarının ortasında, çiftçilik yapan Henry Enişte ve karısı Em Teyze ile birlikte yaşıyordu. Evi inşa etmek için kilometrelerce öteden at arabasıyla kereste taşımak zorunda kaldıklarından, evleri küçücüktü. Dört duvar, zemin ve çatıdan oluşan tek göz odada paslı gibi görünen bir ocak, kap kacak için bir dolap, bir masa, üç dört sandalye ve yataklar vardı. Odanın bir köşesindeki büyük yatak Henry Enişte ve Em Teyze'nin, diğer köşedeki küçük yataksa Dorothy'nindi. Tavan arası ya da kiler yoktu; sadece yoluna çıkan bütün binaları yıkabilecek güçte bir hortum çıkarsa saklanabilecekleri, kasırga sığınağı denilen küçük bir çukur kazılmıştı yere. Bu küçük, karanlık sığınağa zeminin ortasında bulunan kapağın altındaki bir merdivenle iniliyordu.

Dorothy kapıda durup etrafına baktığında görebildiği tek şey dört bir yana yayılmış geniş, kül rengi çayırlardı. Her yönde ufka dek uzanan bu dümdüz arazinin görüntüsündeki tekdüzeliği bozacak ne bir ağaç ne de bir ev vardı. Güneş, sürülmüş toprağı pişirmiş ve minik çatlaklarla dolu gri bir kütle haline getirmişti. Çimenler bile yeşil değildi, zira güneş uzun otları kavurup onları da her yanı kaplayan gri renge

çevirmişti. Ev bir zamanlar boyanmıştı ama güneş boyayı kabartmış, yağmurlar da yıkayıp götürmüştü; ev de şimdi çevredeki diğer her şey gibi donuk ve griydi.

Em Teyze buraya ilk yerleştiğinde genç ve güzel bir gelindi. Fakat güneş ile rüzgâr onu da değiştirmiş, gözlerindeki ışıltıyı alıp gri bir donukluğa çevirmişti; yanakları ve dudaklarındaki kırmızılık da gitmiş, yerine grilik gelmişti. Bir deri bir kemik kalmıştı ve artık hiç gülümsemiyordu. Yetim kalan Dorothy bu eve ilk geldiğinde çocuğun kahkahaları Em Teyze'yi o kadar ürkütüyordu ki Dorothy'nin neşeli sesi ne zaman kulağına gelse çığlık atıp elini kalbine bastırıyordu; gülünecek bir şeyler bulabilmesine şaşarak küçük kızdan gözlerini alamıyordu.

Henry Enişte de hiç gülmezdi. Sabahtan akşama kadar çalışıp didinir, neşe ve haz nedir bilmezdi. Uzun sakalından kaba çizmelerine kadar o da baştan aşağı griydi; sert ve ağırbaşlı görünür, nadiren konuşurdu.

Dorothy'yi güldüren ve kızın da etrafındaki diğer her şey kadar griye dönüşmesini engelleyen Toto'ydu. Toto gri değildi; uzun, ipek gibi tüyleri ve mini minnacık tuhaf burnunun iki yanında neşeyle kırpıştırdığı küçük, siyah gözleriyle ufacık, siyah bir köpekti. Toto bütün gün oyun oynardı, Dorothy de onunla oynar ve onu tüm kalbiyle severdi.

Fakat bugün oyun oynamıyorlardı. Henry Enişte kapının eşiğine oturmuş, her zamankinden daha gri gözüken gökyüzüne endişeyle bakıyordu. Dorothy de kucağında Toto'yla kapıda durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Em Teyze bulaşıkları yıkıyordu.

Kuzeyden hafif bir rüzgâr uğultusu duyuluyordu, Henry Enişte ve Dorothy yaklaşan fırtınanın önünde dalgalanıp boynunu büken uzun çimenleri görebiliyorlardı. Güneyden de rüzgârın keskin ıslığı yükseldi ve döndüklerinde o yöndeki çimenlerin de hareketlendiğini gördüler.

Henry Enişte birden ayağa kalktı.

"Kasırga geliyor, Em," diye seslendi karısına. "Gidip hayvanlara bakacağım." Sonra ineklerle atların bulunduğu barakalara doğru koştu.

Em Teyze işini bırakıp kapıya geldi. Bir bakışta yaklaşan tehlikeyi anlamıştı.

"Çabuk, Dorothy!" diye bağırdı. "Sığınağa koş!"

Toto, Dorothy'nin kucağından atlayıp yatağın altına saklandı, kız da onu çıkarmak için peşinden gitti. Çok korkmuş olan Em Teyze zemindeki kapağı açarak merdivenle küçük, karanlık çukura indi. Dorothy sonunda Toto'yu yakalayıp teyzesini takip etmeye yeltendi. Tam odanın ortasına gelmişti ki rüzgârın güçlü çığlığı duyuldu ve evin fena halde sallanmasıyla dengesini kaybedip kendini yerde buldu.

Sonra garip bir şey oldu.

Ev kendi etrafında iki üç kez döndükten sonra yavaşça havalandı. Dorothy bir balonun içinde yükseliyormuş gibi hissediyordu.

Kuzey ve güney rüzgârları evin olduğu yerde birleşip burayı hortumun merkezi haline getirmişti. Bir hortumun merkezinde hava genellikle durgundur, ama rüzgârın evi dört bir yandan saran yüksek basıncı onu kasırganın en tepesine varıncaya kadar yükseltmişti; ev orada kalmış ve bir tüy gibi kilometrelerce öteye kolaylıkla taşınmıştı.

Hava çok karanlıktı ve rüzgâr etrafında korkunç bir şekilde uğulduyordu, ama Dorothy bu yolculuğun epeyce kolay olduğunu düşündü. İlk birkaç dönüşten ve evin bir kere fena halde yana yatmasından sonra, Dorothy beşikteki bir bebek gibi nazikçe sallandığını hissetti.

Toto ise bundan hoşlanmamıştı. Odanın içinde sürekli oradan oraya koşuyor, yüksek sesle havlıyordu; Dorothy ise yerde sessizce oturmuş, olacakları bekliyordu.

Toto'nun yerde açık duran kapağa fazlasıyla yaklaşmasıyla aşağı düşmesi bir oldu; küçük kız başta onu kaybettiğini sanmıştı. Ama sonra delikten yukarı doğru dikilmiş

kulağını gördü, hava basıncı onu yukarıda tuttuğu için düşmeden kalmıştı. Dorothy sürünerek deliğe ulaştı, Toto'yu kulağından yakalayıp odaya çekti; sonra başka bir kaza daha olmasın diye kapağı kapadı.

Saatler geçtikçe, Dorothy de yavaş yavaş korkusunu yenmişti; ama kendini oldukça yalnız hissediyordu, üstelik rüzgâr o kadar şiddetli gürlüyordu ki neredeyse sağır olmuştu. Başta ev yere düşerse parçalanır mıyım diye merak etmişti; ama saatler geçip de kötü bir şey olmayınca, endişelenmeyi bırakıp sakince geleceğin ona neler getireceğini beklemeye başladı. En sonunda sallanan zeminden yatağına kadar sürünüp yattı; Toto da onun peşinden gidip yanına kıvrıldı.

Evin sallanmasına ve rüzgârın uğuldamasına rağmen Dorothy gözlerini kapayıp kısa zamanda uykuya daldı.

II. Bölüm

Kıtırsoylarla Karşılaşma

Dorothy'yi uyandıran sarsıntı o kadar ani ve şiddetliydi ki, yumuşak yatağında yatıyor olmasaydı yaralanabilirdi. Hal böyle olunca, bu sarsılma nefesini tutup neler olduğunu merak etmesine sebep oldu; Toto küçük, soğuk burnunu Dorothy'nin yüzüne bastırmış ümitsizce inliyordu. Dorothy doğruldu ve evin artık hareket etmediğini fark etti; üstelik karanlık da değildi, zira küçük oda pencereden giren parlak güneş ışığıyla yıkanıyordu. Dorothy yataktan fırladı ve ayaklarının dibinden ayrılmayan Toto'yla birlikte koşup kapıyı açtı.

Küçük kız şaşkınlıktan çığlık atıp etrafına baktı, gördüğü harika manzaralar karşısında gözleri büyüdükçe büyüyordu.

Kasırga, evi olağanüstü güzellikteki bir bölgeye –bir kasırgaya göre– epey nazikçe indirmişti. Her tarafta ağız sulandıran meyvelerle dolu heybetli ağaçlar ve yemyeşil çimenler vardı. Dört bir yanda şahane çiçek tarhları uzanıyor ve nadir rastlanan parlak tüylü kuşlar ağaçlarla çalıların arasında şakıyarak kanat çırpıyordu. Az ileride yeşil kıyıların arasından parıldayarak hızlı hızlı akan ve uzun süre kurak, gri çayırlarda yaşamış küçük kızı çok hoşnut eden bir sesle mırıldanan küçük bir dere vardı.

Bu yabancı ve güzel manzaraya hevesle bakarken, şimdiye dek gördüğü en tuhaf insan topluluğunun kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Alışkın olduğu yetişkinler kadar büyük değillerdi; ama çok küçük de sayılmazlardı. Aslında boyları, yaşına göre gürbüz olan Dorothy kadardı; ama görünüşlerine bakılırsa ondan çok daha yaşlıydılar.

Üçü erkek, biri kadındı ve hepsi de garip giyinmişti. Hareket ettikçe kenarlarındaki minik çanları tatlı tatlı şıngırdayan, uçları başlarının otuz santim yukarısına uzanan yuvarlak şapkalar takıyorlardı. Erkeklerin şapkaları maviydi; ufak tefek kadının ise şapkası beyazdı ve omuzlarından pililer halinde sarkan beyaz bir elbise giyiyordu. Kumaşın üzerine güneş ışınlarıyla elmas gibi parıldayan küçük yıldızlar serpiştirilmişti. Erkeklerin giysileri, şapkalarıyla aynı tonda bir maviydi; üst taraflarındaki kıvrık kısımları koyu mavi olan iyi cilalanmış çizmeleri vardı. Dorothy adamların Henry Enişte ile aynı yaşlarda olduklarını düşündü, çünkü ikisinin de sakalları vardı. Ama küçük kadın hiç şüphesiz çok daha yaşlıydı. Yüzü kırışıklıklarla doluydu, saçları neredeyse bembeyazdı ve zorlanarak yürüyordu.

Bu insanlar Dorothy'nin kapısında dikildiği eve yaklaşınca duraklayıp, sanki daha yakına gelmekten korkuyorlarmış gibi aralarında fısıldaştılar. Ama küçük yaşlı kadın Dorothy'ye yaklaştı, onu derin bir saygıyla selamladı ve tatlı bir sesle şöyle dedi:

"Kıtırsoyların diyarına hoş geldin, ey asil Büyücü! Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğün ve halkımızı esaretten kurtardığın için sana minnettarız."

Dorothy bu konuşmayı şaşkınlıkla dinledi. Bu küçük kadın ona büyücü diye hitap ederken ve Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğünü söylerken ne demek istiyor olabilirdi ki? Dorothy bir hortumun evinden kilometrelerce uzağa attığı masum, zararsız, küçük bir kızdı ve hayatı boyunca bir karıncayı bile incitmemişti.

Ama küçük kadının ondan bir yanıt beklediği açıktı; bu yüzden Dorothy çekinerek şöyle dedi: "Çok naziksiniz; ama bir yanlışlık olmalı. Ben kimseyi öldürmedim."

"O zaman evin öldürdü," dedi küçük yaşlı kadın gülerek ve "bu da aynı şey sayılır. Baksana!" diye devam etti evin köşesini göstererek. "İşte tahtaların altından dışarı uzanan iki ayağı orada hâlâ."

Dorothy baktı ve korkuyla hafif bir çığlık attı. Orada, evi taşıyan büyük kirişin tam köşesinin altından dışarı fırlamış, sivri burunlu gümüş ayakkabılar giyen iki ayak vardı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye bağırdı Dorothy, ellerini dehşetle kenetleyerek. "Ev üstüne düşmüş olmalı. Ne yapacağız?"

"Yapılacak bir şey yok," dedi küçük kadın, sakince.

"Ama kimdi o?" diye sordu Dorothy.

"Söylediğim gibi, Doğu'nun Kötü Cadısı'ydı," diye yanıtladı küçük kadın. "Bütün Kıtırsoyları uzun yıllardır esaret altında tutuyor ve gece gündüz köle gibi çalıştırıyordu. Şimdi hepsi özgür ve yaptığın bu iyilikten dolayı sana minnet duyuyorlar."

"Kıtırsoylar kim?" dedi Dorothy.

"Kötü Cadı'nın yönettiği Doğu diyarında yaşayan halk."

"Siz de Kıtırsoylardan mısınız?" diye sordu Dorothy.

"Hayır, ama Kuzey diyarında yaşamama rağmen onların dostuyum. Doğu'nun Cadısı'nın öldüğünü gören Kıtırsoylar bana hızlı bir ulak yolladılar ve ben de hemen geldim. Ben Kuzey'in Cadısı'yım."

"Ah, ulu Tanrım!" diye bağırdı Dorothy, "Siz gerçek bir cadı mısınız?"

"Elbette," diye yanıtladı küçük kadın. "Ama ben iyi bir cadıyım ve insanlar beni sever. Burayı yönetmiş olan Kötü Cadı kadar güçlü değilim, yoksa insanları ben kurtarırdım."

"Ama ben bütün cadıların kötü olduğunu sanırdım," dedi, gerçek bir cadıyla karşı karşıya olduğundan hâlâ biraz korkmakta olan küçük kız.

"Ah, hayır; bu büyük bir hata. Koca Oz Diyarı'nda sadece dört cadı var ve bunların ikisi, Kuzey'de ve Güney'de yaşayanlar, iyi cadılar. Bunun doğru olduğunu biliyorum; çünkü onlardan biri bizzat benim ve yanılıyor olamam. Doğu'da ve Batı'da yaşayanlarsa gerçekten kötü cadılar; ama sen birini öldürdüğüne göre Oz Diyarı'nda sadece tek bir Kötü Cadı kaldı – o da Batı'da yaşayan..."

"Ama," dedi Dorothy, biraz düşündükten sonra, "Em Teyze bana bütün cadıların çok uzun yıllar önce öldüklerini söylemişti."

"Em Teyze de kim?" diye sordu küçük yaşlı kadın.

"Kansas'ta, benim geldiğim yerde yaşayan teyzem."

Kuzey'in Cadısı başını öne eğip gözlerini yere dikerek bir süre düşündü. Sonra tekrar kıza bakıp şöyle dedi: "Kansas'ın nerede olduğunu bilmiyorum, zira o ülkenin adını daha önce hiç duymadım. Ama sen söyle bana, medeni bir ülke mi?"

"Ah, evet," diye yanıtladı Dorothy.

"İşte bu, durumu açıklıyor. Sanırım medeni ülkelerde ne cadı ne büyücü ne de sihirbaz kaldı. Ama görüyorsun ya, dünyanın geri kalanından tamamen kopuk olan Oz Diyarı hiç medenileşmedi. Bu nedenle aramızda hâlâ cadılar ve büyücüler var."

"Büyücüler kim peki?" diye sordu Dorothy.

"Oz'un kendisi Büyük Büyücü'dür," diye yanıtladı Cadı, sesi fısıltıya dönmüştü. "Hepimizi bir araya toplasan, o yine bizden çok daha güçlüdür. Zümrüt Şehri'nde yaşar."

Dorothy bir soru daha soracaktı ki sessizce ayakta dikilmekte olan Kıtırsoylardan biri avazı çıktığı kadar bağırarak, evin Kötü Cadı'nın yattığı köşesini işaret etti.

"Ne oldu?" diye soran küçük yaşlı kadın, gösterilen yere bakıp gülmeye başladı. Ölü Cadı'nın ayakları kaybolmuştu ve geriye kalan tek şey gümüş ayakkabılarıydı.

"O kadar yaşlıydı ki, güneşin altında hemen kavruluverdi," diye açıkladı Kuzey'in Cadısı. "Onun sonu geldi. Ama

gümüş ayakkabılar artık senin, onları sen giymelisin." Eğilip ayakkabıları aldı ve tozunu silkeleyip Dorothy'ye uzattı.

"Doğu'nun Cadısı bu gümüş ayakkabılarla gurur duyardı," dedi Kıtırsoylardan biri, "onlarda bir çeşit büyü var; ama ne olduğunu hiç bilmiyoruz."

Dorothy ayakkabıları götürüp evin içindeki masanın üzerine koydu. Sonra Kıtırsoyların yanına geri dönüp şöyle dedi:

"Bir an önce teyzemle enişteminin yanına dönmem gerek, eminim beni çok merak etmişlerdir. Yolu bulmama yardım edebilir misiniz?"

Kıtırsoylar ve Cadı önce birbirlerine, sonra Dorothy'ye baktılar ve kafalarını sağa sola salladılar.

"Doğu'da buradan çok uzak olmayan büyük bir çöl var ve kimse oradan sağ çıkamadı," dedi biri.

"Güney'de de durum aynı," dedi diğeri, "orada bizzat bulundum ve gördüm. Güney, Çeyrekliklerin ülkesidir."

"Bana anlatıldığına göre," dedi üçüncü adam, "Batı'da da durum aynı. Ve Kırpıkların yaşadıkları o diyar, yoluna çıkarsan seni kölesi yapacak olan Batı'nın Kötü Cadısı'nın yönetiminde."

"Kuzey benim evim," dedi yaşlı hanım, "ve onun sınırında da bu Oz Diyarı'nı çepeçevre saran aynı büyük çöl var. Korkarım bizimle kalmak zorundasın küçüğüm."

Dorothy, bu garip insanların arasında kendini yalnız hissettiğinden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşları yumuşak kalpli Kıtırsoyları hüzünlendirmişti, zira onlar da derhal mendillerini çıkarıp ağlamaya başladılar. Küçük yaşlı kadınsa başlığını çıkarıp sivri ucunu burnunun hizasına getirdikten sonra, çok ciddi bir ses tonuyla "bir, iki, üç" diye saydı. Bir anda başlık bir yazı tahtasına dönüştü, üzerinde beyaz tebeşirle kocaman yazılmış şu yazı vardı:

"DOROTHY'NİN ZÜMRÜT ŞEHRİ'NE GİTMESİNİ SAĞLA"

Küçük yaşlı kadın, yazı tahtasını burnunun ucundan çekip üzerindekileri okuduktan sonra sordu:

"Adın Dorothy mi, canım?"

"Evet," diye yanıtladı çocuk, başını kaldırıp gözlerini silerek.

"O zaman Zümrüt Şehri'ne gitmelisin. Belki Oz sana yardım eder."

"Bu şehir nerede?" diye sordu Dorothy.

"Ülkenin tam ortasında, sana bahsettiğim Büyük Büyücü Oz tarafından yönetiliyor."

"İyi bir adam mıdır?" diye sordu kız, kaygıyla.

"O iyi bir Büyücü'dür. Ama kendisini hiç görmediğim için, erkek mi, değil mi söyleyemem."

"Oraya nasıl gidebilirim?" diye sordu Dorothy.

"Yürümek zorundasın. Kimi zaman hoş, kimi zamansa karanlık ve korkunç olan bir ülkeden geçerek uzun bir yolculuk yapacaksın. Ama sana bir zarar gelmemesi için büyü konusundaki bütün hünerlerimi kullanacağım."

"Benimle gelemez misiniz?" diye rica etti kız, bu küçük yaşlı kadını tek dostu olarak görmeye başlamıştı.

"Hayır, bunu yapamam," diye yanıtladı Cadı; "ama sana bir öpücük vereceğim ve kimse Kuzey'in Cadısı tarafından öpülmüş birine zarar vermeye cesaret edemez."

Dorothy'ye yaklaşıp onu alnından usulca öptü. Dudaklarının değdiği yerde, Dorothy'nin çok geçmeden fark edeceği yuvarlak, parlak bir iz kaldı.

"Zümrüt Şehri'ne giden yol sarı tuğlalarla döşenmiştir," dedi Cadı; "görmemene imkân yok. Oz'a gittiğinde ondan korkma, hikâyeni anlat ve yardım iste. Hoşça kal, canım."

Üç Kıtırsoy kızı derin bir saygıyla eğilerek selamlayıp, iyi yolculuklar diledikten sonra ağaçların arasından yürüyerek uzaklaştılar. Cadı, Dorothy'ye dostça bir baş selamı verdi ve sonra sol topuğunun üstünde üç kez dönüp bir anda ortadan kayboldu; bu küçük Toto'yu çok şaşırtmıştı, Cadı oradayken hırlamaya bile cesaret edemese de arkasından havladı.

Ama Dorothy, onun cadı olduğunu bildiğinden tam da bu şekilde kaybolmasını bekliyordu, o yüzden hiç şaşırmadı.

III. Bölüm

Dorothy Korkuluk'u Kurtarıyor

Dorothy yalnız kaldığında aç olduğunu hissetti. Dolaba gitti, biraz ekmek kesip üstüne tereyağı sürdü. Birazını Toto'ya verdi ve raftan bir kova alarak küçük dereye kadar taşıyıp kovayı pırıl pırıl, berrak suyla doldurdu. Toto ağaçlara koşup dallara konmuş kuşlara havlamaya başladı. Dorothy de onu almaya gitti ve dallardan sarkan leziz meyveleri görüp biraz topladı, bu tam da kahvaltı için istediği şeydi.

Sonra eve geri döndü ve Toto ile birlikte soğuk, berrak sudan kana kana içtikten sonra Zümrüt Şehri'ne yapacağı yolculuğa hazırlanmaya başladı.

Dorothy'nin üstündekinden başka yalnızca bir elbisesi daha vardı ve o da yatağının yanındaki askıda temiz temiz duruyordu. Mavi-beyaz ekoseli pamuklu kumaştan bir elbiseydi; mavisi defalarca yıkanmaktan solmuş olsa da oldukça hoş bir kıyafetti. Kız güzelce yıkandı, temiz elbisesini giyip pembe güneş şapkasını başına bağladı. Küçük bir sepeti dolaptan aldığı ekmekle doldurup üzerini beyaz bir bezle örttü. Sonra ayaklarına bakınca ayakkabılarının ne kadar eski ve yıpranmış olduğunu fark etti.

"Bunlar uzun bir yolculuğa asla dayanmaz Toto," dedi kız. Toto küçük siyah gözleriyle kızın yüzüne baktı ve anladığını göstermek için kuyruğunu salladı.

O sırada Dorothy, Doğu'nun Kötü Cadısı'na ait gümüş ayakkabıların masada durduğunu gördü.

"Ayağıma uyar mı acaba," dedi Toto'ya. "Hiç yıpranmayacakları için uzun bir yürüyüşe çok uygunlar."

Dorothy eski, deri ayakkabılarını çıkardı ve gümüş olanları denedi; sanki kendisi için yapılmışçasına ayağına tam olmuştu.

En sonunda sepetini de eline aldı.

"Hadi gel, Toto," dedi, "Zümrüt Şehri'ne gidip Büyük Oz'a Kansas'a nasıl dönebileceğimizi soracağız."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarı dikkatlice cebine koydu. Ve böylece uslu uslu arkasından koşuşturan Toto ile birlikte yola koyuldu.

Yakınlarda birkaç yol vardı, ama sarı tuğla döşenmiş olanı bulması çok uzun sürmedi. Kısa süre sonra Zümrüt Şehri'ne doğru çevik adımlarla yürümeye başlamıştı; gümüş ayakkabıları sert, sarı yolun üzerinde neşeyle tıkırdıyordu. Güneş parlıyor, kuşlar tatlı tatlı şakıyordu ve Dorothy beklenmedik bir anda ülkesinden koparılıp yabancı bir diyarın ortasına bırakılan küçük bir kızın normalde hissedeceği kadar kötü hissetmiyordu kendini.

Yol boyunca yürürken, etrafındaki kırsal alanın ne kadar da güzel olduğunu görüp şaşırıyordu. Yolun iki yanında hoş bir maviye boyanmış muntazam çitler vardı; bunların ötesindeyse çok sayıda buğday tarlası ve bostan yer alıyordu. Kıtırsoyların çiftçilikte iyi oldukları ve bol bol ürün yetiştirebildikleri açıkça görülüyordu. Arada sırada bir evin önünden geçtiğinde, insanlar çıkıp Dorothy'ye bakıyor, o geçerken eğilerek selam veriyorlardı; çünkü onun Kötü Cadı'nın ortadan kaldırılmasına vesile olduğunu ve onları esaretten kurtardığını herkes biliyordu. Kıtırsoyların evleri garip görünüşlüydü, zira her biri yuvarlaktı ve çatı yerine büyük kubbeleri vardı. Bu Doğu ülkesinde en sevilen renk mavi olduğundan hepsi bu renge boyanmıştı.

Akşama doğru Dorothy uzun yürüyüşün ardından yorgun düşüp geceyi nerede geçireceğini düşünmeye başladığında, diğerlerinden hayli büyük bir eve vardı. Önündeki yeşil çimenlikte birçok erkek ve kadın dans ediyordu. Beş küçük kemancı olabildiğince yüksek perdeden çalıyor, insanlar gülüp şarkı söylüyorlardı; kocaman bir masanın üstü ağız sulandıran meyveler, yemişler, turtalar, pastalar ve başka pek çok güzel yiyecekle doluydu.

İnsanlar Dorothy'yi kibarca karşılayıp onu akşam yemeğine ve geceyi onlarla birlikte geçirmeye davet ettiler; zira burası diyardaki en zengin Kıtırsoylardan birinin eviydi ve Kötü Cadı'nın esaretinden kurtulup özgürlüklerine kavuşmalarını kutlamak için arkadaşlarını toplamıştı.

Boq adındaki zengin Kıtırsoyun bizzat hizmet ettiği Dorothy, doyurucu bir akşam yemeği yedi ve sonra bir kanepeye oturup dans edenleri izledi.

Boq, Dorothy'nin gümüş ayakkabılarını görünce ona "Siz büyük bir büyücü olmalısınız," dedi.

"Neden?" diye sordu kız.

"Çünkü gümüş ayakkabılar giyiyorsunuz ve Kötü Cadı'yı öldürdünüz. Ayrıca, kıyafetinizde de beyaz renk var; sadece cadılar ve büyücüler beyaz giyer."

"Elbisem mavi-beyaz ekoseli," dedi Dorothy, kumaştaki kırışıklıkları düzelterek.

"Bunu giymeniz nezaketinizi gösteriyor," dedi Boq. "Mavi Kıtırsoyların rengidir, beyazsa cadıların; bu yüzden biliyoruz ki siz dost bir cadısınız."

Dorothy buna ne yanıt vereceğini bilemedi; herkes onun cadı olduğunu düşünüyordu ama o bir kasırgayla bu yabancı diyarlara sürüklenmiş sıradan bir kız çocuğundan başkası olmadığını pekâlâ da biliyordu.

Dans edenleri izlemekten yorulduğunda, Boq onu eve götürüp içinde güzel bir yatak bulunan bir oda verdi. Çarşaflar mavi kumaştan dokunmuştu; Dorothy, hemen yanın-

daki mavi halının üstüne kıvrılan Toto ile birlikte sabaha kadar güzel bir uyku çekti.

Sağlam bir kahvaltı yaptı ve Toto'yla oynarken onun kuyruğunu çekip duran ve attığı sevinç çığlıklarıyla Dorothy'yi keyiflendiren minik bir Kıtırsoy bebeğini seyretti. Daha önce hiç köpek görmediklerinden Toto herkeste büyük bir merak uyandırmıştı.

"Zümrüt Şehri ne kadar uzakta?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum, oraya hiç gitmedim," diye yanıtladı Boq, ciddi bir tavırla. "Onunla işleri olmadıkça insanların Oz'dan uzak durması daha iyidir. Ama Zümrüt Şehri'ne giden yol uzun, oraya varman günlerce sürer. Burası bereketli ve güzel bir bölge; ama yolculuğunu tamamlamak için zorlu ve tehlikeli yerlerden geçmek zorundasın."

Bunları duymak Dorothy'yi biraz endişelendirse de Kansas'a geri dönmesine yalnızca Büyük Oz'un yardım edebileceğini bildiğinden cesaret gösterip vazgeçmemeye karar verdi.

Arkadaşlarına veda ederek yeniden sarı tuğla döşeli yola koyuldu. Birkaç kilometre yürüdükten sonra biraz durup dinlenmek için yolun yanındaki çitin üstüne tırmanıp oturdu. Çitin öbür tarafında büyük bir mısır tarlası vardı ve az ötede kuşların olgun mısırları yememesi için yüksek bir direğe yerleştirilmiş bir Korkuluk gördü.

Dorothy çenesini avucuna yaslayıp dalgın bakışlarını Korkuluk'a dikti. Saman dolu küçük bir çuvaldan ibaret kafasına insan yüzünün tipik bir örneği olsun diye gözler, burun ve ağız çizilmişti. Tepesine eskiden bir Kıtırsoya ait olan, sivri uçlu mavi bir şapka kondurulmuştu; gövdenin geri kalanıysa yine samanla doldurulmuş, eski ve solmuş mavi bir kıyafetten oluşuyordu. Ayaklarında bu ülkedeki herkesin giydiği gibi üst kısımları mavi eski çizmeler vardı ve sırtı direğe bağlı olan gövde, mısırlardan daha yüksekte duruyordu.

Dorothy bu garip, boyalı yüze büyük bir ciddiyetle bakarken, Korkuluk'un ona usulca göz kırptığını görünce şa-

şırdı. Kansas'taki korkuluklar hiç göz kırpmadığı için önce yanlış gördüğünü düşündü; ama karşısındaki az sonra onu dostane bir şekilde başıyla selamladı. Dorothy çitten inip ona doğru yürüdü, bu arada Toto da direğin etrafında koşarak havlıyordu.

"İyi günler," dedi Korkuluk, kısık bir sesle.

"Sen mi konuştun?" diye sordu kız, hayretle.

"Elbette," diye yanıtladı Korkuluk. "Nasılsın?"

Dorothy, "Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Sen nasılsın?"

"Pek iyi değilim," dedi Korkuluk gülümseyerek, "kargaları korkutmak için gece gündüz burada bağlı durmak çok sıkıcı."

"Aşağı inemiyor musun?" diye sordu Dorothy.

"Hayır, direk sırtıma bağlı. Beni bu direkten kurtarırsan sana minnettar kalırım."

Dorothy, kollarını uzatarak samanla doldurulduğundan oldukça hafif olan gövdeyi kaldırıp direkten kurtardı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Korkuluk, yere indirilince. "Yeniden dünyaya geldim sanki."

Doldurulmuş bir adamın konuştuğunu duymak, eğilip selam verdiğini ve yanında yürüdüğünü görmek tuhaf geldiğinden Dorothy'nin kafası karışmıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu Korkuluk gerinip esnerken. "Ve nereye gidiyorsun?"

"Adım Dorothy," dedi kız, "ve Büyük Oz'dan beni yeniden Kansas'a göndermesini rica etmek için Zümrüt Şehri'ne gidiyorum."

"Zümrüt Şehri nerede?" diye sordu Korkuluk. "Ve tabii Oz kim?"

"Yoksa bilmiyor musun?" diye karşılık verdi kız, şaşkınlıkla.

"Hayır, sahiden hiçbir şey bilmiyorum. Gördüğün gibi içim saman dolu, bu yüzden beynim yok," diye cevap verdi Korkuluk üzüntüyle.

"Ah," dedi Dorothy, "senin için çok üzgünüm."

"Sence," diye sordu Korkuluk, "seninle Zümrüt Şehri'ne gelirsem şu Oz bana da beyin verir mi?"

"Bunu bilemem," diye yanıtladı kız; "ama istersen benimle gelebilirsin. Oz sana bir beyin vermese bile şu andakinden daha kötü bir durumda olmazsın."

"Bu doğru," dedi Korkuluk. "Bak halime," diye içini dökmeye devam etti: "Hiçbir şey canımı yakamadığı için bacaklarımın, kollarımın, gövdemin doldurulmuş olmasına aldırmıyorum. Birinin ayağıma basması ya da bana iğne batırması mühim değil, çünkü hissetmem. Ama insanların bana aptal demelerini istemiyorum, hem kafamın içinde seninki gibi beyin değil de saman varken herhangi bir şeyi nasıl öğrenebilirim?"

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi küçük kız, onun için gerçekten üzülmüştü. "Benimle gelirsen, Oz'dan senin için elinden geleni yapmasını talep edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Korkuluk, minnetle.

Birlikte yola geri yürüdüler. Dorothy, Korkuluk'un çiti aşmasına yardım etti ve yeniden Zümrüt Şehri'ne giden sarı tuğladan yolda ilerlemeye koyuldular.

Toto, ilk başta aralarına katılan bu yabancıdan hoşlanmamıştı. Doldurulmuş adamı sanki samanın içinde fare yuvası olmasından şüpheleniyormuş gibi kokluyor ve hiç de dostane olmayan bir ifadeyle hırlıyordu.

"Toto'ya aldırma," dedi Dorothy yeni arkadaşına. "Hiç ısırmaz o."

"Ah, korkmuyorum," diye yanıtladı Korkuluk. "Samana zarar veremez ki... İzin ver de sepeti ben taşıyayım. Hiç yorulmadığımdan benim için sorun olmaz. Sana bir sırrımı söyleyeceğim," diye devam etti yürürken. "Dünyada korktuğum tek bir şey var."

"Nedir o?" diye sordu Dorothy. "Seni yapan Kıtırsoy çiftçi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Korkuluk; "yanan bir kibrit."

IV. Bölüm

Orman Yolu

Birkaç saat sonra yol engebeli bir hal aldı; yürümek o kadar zorlaşmıştı ki Korkuluk sık sık eğri büğrü sarı tuğlalara takılıp tökezliyordu. Aslında, bazı yerlerde tuğlalar kırıktı ya da tümden kayıptı; Toto kayıp tuğlaların oluşturduğu çukurların üstünden atlıyor, Dorothy ise etrafından dolaşıyordu. Korkuluk'a gelince, beyni olmadığı için dümdüz yürüyor ve bu yüzden çukurlara basıp sert tuğlaların üstüne boylu boyunca uzanıveriyordu. Ama bu onun canını yakmıyordu; Dorothy onu kaldırıp yeniden ayağa dikerken Korkuluk da onunla birlikte kendi sakarlığına neşeyle gülüyordu.

Buradaki çiftlikler, arkalarında bıraktıkları kadar bakımlı değildi. Daha az ev ve daha az meyve ağacı vardı; onlar ilerledikçe bölge daha iç karartıcı oluyor, daha ıssızlaşıyordu.

Öğleyin yol kenarındaki küçük bir derenin yakınında oturdular ve Dorothy sepetinden biraz ekmek çıkardı. Bir parça da Korkuluk'a verecek oldu ama o geri çevirdi.

"Ben hiç acıkmam," dedi, "ve bu yüzden çok şanslıyım. Çünkü ağzım sadece boyadan ibaret ve ben yemek yiyebilmek için ağzımda bir delik açmaya kalkarsam, içime doldurulmuş saman dökülür ve kafamın şekli bozulur."

Dorothy bunun doğru olduğunu gördü ve başını sallayıp ekmeğini yemeye devam etti.

"Bana kendinden ve geldiğin yerden bahsetsene," dedi Korkuluk, kız yemeğini bitirdiğinde. Böylece Dorothy de ona Kansas'la ilgili her şeyi, orada her şeyin nasıl da gri olduğunu ve kasırganın onu bu garip Oz Diyarı'na nasıl getirdiğini anlattı.

Korkuluk onu dikkatle dinleyip şöyle dedi:

"Neden bu güzel ülkeyi bırakıp o Kansas dediğin, kurak ve gri yere dönmek istediğini anlayamıyorum."

"Beynin yok da ondan," diye yanıtladı kız. "Evlerimiz ne kadar kasvetli ve gri olursa olsun, biz etten kemikten yapılmış insanlar çok güzel de olsa başka bir ülkede yaşamaktansa kendi topraklarımızda olmayı tercih ederiz. İnsanın evi gibisi yoktur."

Korkuluk içini çekti.

"Tabii ki bunu anlayamıyorum," dedi. "Sizin kafanız da benimki gibi samanla dolu olsaydı hepiniz muhtemelen güzel yerlerde yaşardınız ve Kansas'ta hiç kimse olmazdı. Beyinlerinizin olması Kansas için büyük bir şans."

"Dinlenirken bana bir hikâye anlatmaya ne dersin?" diye sordu küçük kız.

Korkuluk ona mahcubiyetle bakarak yanıtladı:

"O kadar kısa süredir hayattayım ki gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Daha evvelsi gün yapıldım ben. O günden önce dünyada olup bitmiş olan şeyler benim için bir sır. Neyse ki çiftçi başımı yaparken önce kulaklarımı boyamıştı, böylece olan biteni duyabildim. Yanında bir Kıtırsoy daha vardı ve ilk duyduğum şey çiftçinin şu lafı oldu: 'Kulakları beğendin mi?'

'Düz değiller,' diye yanıtladı diğeri.

'Boş ver,' dedi çiftçi. 'Kulağa benziyorlar ya işte.' Bu kısım doğruydu.

'Şimdi gözlerini yapacağım,' dedi çiftçi. Sağ gözümü çizmeyi bitirdiği anda kendimi ona ve etrafımdaki her şeye büyük bir merakla bakarken buldum, ne de olsa bu dünyayı ilk görüşümdü.

'Bu oldukça güzel bir göz,' dedi çiftçiyi izleyen Kıtırsoy. 'Mavi, gözler için en uygun renk.'

'Sanırım diğerini biraz daha büyük yapacağım,' dedi çiftçi. İkinci gözüm yapıldığında çok daha iyi görüyordum. Sonra burnumu ve ağzımı yaptı; ama o zamanlar ağzın ne işe yaradığını bilmediğimden konuşamadım. Gövdemi, kollarımı ve bacaklarımı yapmalarını eğlenerek izledim; en sonunda başımı tepeye oturttuklarında herkes kadar insana benzediğimi düşünerek çok gururlandım.

'Bu arkadaşın kargaları korkutacağı kesin,' dedi çiftçi. 'Tam bir insana benzedi.'

'Ne diyorsun yahu, o zaten bir insan,' dedi diğeri ve ben de söylediklerine tamamen katılıyordum. Çiftçi beni kolunun altına alıp mısır tarlasına taşıdı ve senin beni bulduğun yerde uzun bir sopaya tutturdu. O ve arkadaşı kısa bir süre sonra çekip gittiler ve beni yalnız bıraktılar.

Bu şekilde terk edilmek hoşuma gitmemişti. Ben de bu yüzden peşlerinden gitmek istedim. Ama ayaklarım yere değmediğinden o direkte kalmak zorundaydım. Çok yalnız bir hayattı bu; kısa zaman önce yapıldığım için düşünecek bir şeyim de yoktu. Kargalar ve diğer kuşlar mısır tarlasına geliyorlardı, ama bir Kıtırsoy olduğumu sandıklarından beni görür görmez kaçıyorlardı; bu çok hoşuma gitmiş ve kendimi önemli bir kişi gibi hissetmemi sağlamıştı. Çok geçmeden yaşlı bir karga yanıma uçtu ve bana dikkatle baktıktan sonra omzuma konup şöyle dedi:

'O çiftçi beni bu kadar beceriksizce bir yöntemle kandıracağını mı sandı acaba... Biraz izanlı olan her karga, senin samanla dolu olduğunu anlayabilir.' Sonra aşağıya atladı ve canının istediği kadar mısır yedi. Ona benden zarar gelmediğini gören diğer kuşlar da mısır yemeye geldiler ve kısa sürede etrafımda koca bir sürü toplandı.

Bu, hiç de iyi bir korkuluk olmadığımı gösterdiği için üzülmüştüm; ama yaşlı karga beni yatıştırmak için şöyle

dedi: 'Kafanın içinde beyin olsaydı, sen de diğerleri kadar iyi ve hatta bazılarından çok daha iyi bir insan olurdun. İster karga ol ister insan, beyin bu dünyada sahip olmaya değen tek şey.'

Kargalar gittikten sonra bu konuyu uzun uzun düşündüm ve bir beynim olması için elimden geleni yapmaya karar verdim. Şans eseri sen çıkageldin ve beni direkten kurtardın; dediklerine bakılırsa da Zümrüt Şehri'ne varır varmaz Büyük Oz bana beyin verecek."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Dorothy samimiyetle, "mademki bu kadar çok istiyorsun..."

"Ah evet; çok istiyorum," diye yanıtladı Korkuluk. "Aptal olduğunu bilmek çok rahatsız edici bir his."

"Tamam o zaman," dedi kız, "hadi gidelim." Elindeki sepeti Korkuluk'a verdi.

Artık yol kenarlarında çit yoktu, arazi engebeliydi ve toprak sürülmemişti. Akşama doğru büyük bir ormana vardılar, ağaçlar o kadar yüksek ve sıktı ki dalları sarı tuğladan yolun üstünde birleşiyordu. Dallar güneş ışığını engellediği için ağaçların altı neredeyse karanlıktı; ama yolcular durmayıp ormanın içine girdiler.

"Bu yol ormana giriyorsa, bir çıkışının da olması gerekir," dedi Korkuluk, "ve sonunda Zümrüt Şehri olduğuna göre, yol bizi nereye götürürse oraya gitmeliyiz."

"Bunu herkes bilebilirdi," dedi Dorothy.

"Kesinlikle; ben de bu yüzden biliyorum," dedi Korkuluk. "Bunu anlamak için beyin gerekiyor olsaydı, ben asla söyleyemezdim zaten."

Bir saat kadar sonra hava kararınca, karanlıkta tökezlemeye başladılar. Dorothy hiçbir şey göremiyordu, ama bazı köpekler karanlıkta çok iyi görebildiğinden, Toto etrafını seçebiliyordu; Korkuluk da gündüzki kadar iyi görebildiğini söyledi. Kız, Korkuluk'un koluna girdi ve iyi kötü yola devam edebildiler.

"Bir ev ya da geceyi geçirebileceğimiz bir yer görürsen, bana mutlaka söyle," dedi kız; "çünkü karanlıkta yürümek çok zor."

Çok geçmeden Korkuluk durdu.

"Sağımızda kütük ve dallardan yapılmış küçük bir kulübe görüyorum," dedi. "Oraya gidelim mi?"

"Evet, elbette" diye yanıtladı küçük kız. "Yorgunluktan bittim."

Korkuluk, kulübeye varıncaya kadar kızın ağaçların arasından geçmesine yardımcı oldu. Dorothy içeri girdiğinde bir köşede kuru yapraklardan yapılma bir yatak buldu. Hemen uzandı ve yanına yatan Toto'yla birlikte derin bir uykuya dalıverdiler. Hiç yorulmayan Korkuluk ise başka bir köşede durup sabaha kadar sabırla bekledi.

V. Bölüm

Teneke Adam'ın Kurtarılışı

Dorothy uyandığında güneş ağaçların arasından parlıyordu ve Toto çoktan etraftaki kuşlarla sincapları kovalamaya koyulmuştu. Dorothy doğrulup etrafına bakındı. Korkuluk hâlâ bir köşede sabırla dikilmiş, onu bekliyordu.

"Gidip su bulmalıyız," dedi kız.

"Suyu ne yapacaksın?" diye sordu Korkuluk.

"Tozlu yollardan geçtiğimiz için yüzümü yıkayacağım ve kuru ekmek boğazıma takılmasın diye de içeceğim."

"Etten kemikten olmak zahmetli bir şey," dedi Korkuluk, düşünceli bir halde. "Uyumak, yemek ve içmek zorundasın. Ama olsun, beynin var ve mantıklı düşünebilme yeteneği için bu kadar zahmete katlanmaya değer."

Kulübeden ayrıldılar ve Dorothy'nin yıkanıp kahvaltısını edebileceği küçük bir temiz su kaynağı bulana dek ağaçların arasında yürüdüler. Sepette fazla ekmek kalmamıştı, kendisine ve Toto'ya anca bugünlük yeterdi; kız Korkuluk'un bir şey yemek zorunda olmamasına minnet duydu.

Yemeğini bitirdikten sonra tam sarı tuğlalı yola çıkmaya hazırlanırken, yakınlardan gelen bir inleme sesiyle irkildi.

"Bu da neydi?" diye sordu çekinerek.

"Bilemiyorum," diye yanıtladı Korkuluk, "ama gidip bakabiliriz."

Tam o sırada bir inleme daha duydular, ses arkalarından geliyordu sanki. Dönüp ormanda daha birkaç adım ilerlemişlerdi ki Dorothy ağaçların arasından gelen güneş ışığıyla parlayan bir şey fark etti. Oraya doğru koştu ve sonra bir hayret çığlığıyla aniden durdu.

Büyük ağaçlardan biri kısmen kesilmişti ve bu ağacın ardında, elinde havaya kaldırdığı bir balta olan ve tamamen tenekeden yapılmış bir adam duruyordu. Başı, kolları ve bacakları gövdesine bitiştirilmişti ama sanki hiçbir yerini oynatamıyormuş gibi tamamen hareketsiz duruyordu.

Dorothy de Korkuluk da bu adama hayretle bakarlarken, Toto kulak tırmalayıcı bir sesle havlayıp tenekeden bacakları ısırmaya çalıştı ama bu sadece dişlerini acıtmaya yaradı.

"İnleyen sen miydin?" diye sordu Dorothy.

"Evet, bendim," diye yanıtladı bu tenekeden adam. "Bir yılı aşkın bir süreden beri böyle inliyorum, ama daha önce beni duyan ya da yardımıma gelen olmamıştı."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu kız şefkatle, adamın sesindeki hüzünden etkilenmişti.

"Bir yağdanlık alıp eklemlerimi yağla," diye yanıtladı adam. "O kadar kötü paslandılar ki onları hiç hareket ettiremiyorum; güzelce yağlanırsam kısa zamanda düzelirim. Kulübemdeki rafın üstünde bir yağdanlık bulabilirsin."

Dorothy hemen kulübeye koşup yağdanlığı buldu ve sonra geri dönüp telaşla sordu: "Eklemlerin nerede?"

"Önce boynumu yağla," diye yanıtladı Teneke Adam. Kız da öyle yaptı; ama boynu fena halde paslandığı için, Korkuluk bu teneke kafayı tutup kolayca hareket ettirene kadar nazikçe sağa sola döndürdü ve adam ancak o zaman kendi kendine boynunu hareket ettirebildi.

"Şimdi de kollarımdaki eklemleri yağla," dedi Teneke Adam. Korkuluk, Dorothy'nin yağladığı kolları tamamen pastan kurtulup yeni gibi olana kadar dikkatlice eğip büktü.

Teneke Adam rahat bir nefes aldı ve baltasını indirip ağaca dayadı.

"Oh, ne kadar da rahatladım," dedi. "Paslandığımdan beri havada tuttuğum şu baltayı en sonunda indirebildiğime çok memnunum. Şimdi bacak eklemlerimi de yağlarsan yine eskisi gibi sağlam olurum."

Böylece, rahatça hareket edebilene kadar bacaklarını da yağladılar; görünüşe bakılırsa çok kibar ve kıymet bilen biri olduğundan, onu kurtardıkları için tekrar tekrar teşekkür etti.

"Siz gelmeseydiniz ben sonsuza kadar orada kalabilirdim," dedi adam; "kesinlikle hayatımı kurtardınız. Yolunuz buraya nasıl düştü?"

"Büyük Oz'u görmek için Zümrüt Şehri'ne gidiyoruz," diye yanıtladı kız. "Geceleyin senin kulübende konakladık."

"Oz'u neden görmek istiyorsunuz?" diye sordu adam.

"Beni Kansas'a geri göndermesini istiyorum; Korkuluk ise kafasına bir beyin koymasını istiyor," diye yanıtladı Dorothy.

Teneke Adam bir anlığına derin düşüncelere daldı. Sonra şöyle dedi:

"Sizce Oz bana bir kalp verebilir mi?"

"Neden olmasın," diye yanıtladı Dorothy. "Onun için Korkuluk'a beyin vermek kadar kolay bir iş olacaktır."

"Doğru," dedi Teneke Adam. "Gruba katılmama izin verirseniz sizinle Zümrüt Şehri'ne gelip Oz'dan yardım isterim."

"Gelsene," dedi Korkuluk, içtenlikle; Dorothy de onunla birlikte yolculuk etmekten memnuniyet duyacağını ekledi. Böylece Teneke Adam baltasını omzuna attı ve hep birlikte ormandan geçip sarı tuğla döşenmiş yola vardılar.

Teneke Adam, Dorothy'den yağdanlığı sepetine koymasını istemişti. "Çünkü," dedi, "yağmura yakalanıp yeniden paslanırsam, yağdanlığa çok ihtiyacım olacak."

Bu yeni yol arkadaşının aralarına katılması bir şanstı, çünkü tekrar yola koyulduktan hemen sonra sık ağaçların ve dalların yolu yolcuların geçmesine engel olacak derecede kapattığı bir yere geldiler. Ama Teneke Adam baltasıyla işe koyulup o kadar iyi çalıştı ki kısa zamanda hepsinin geçebileceği bir geçit oluşturdu.

Yola devam ederlerken Dorothy öyle ciddi ciddi düşünüyordu ki Korkuluk'un tökezleyip bir çukura girdiğini ve yolun kenarına yuvarlandığını fark etmedi. Hatta Korkuluk'un yine yardım istemek için ona seslenmesi gerekti.

"Neden çukurun etrafından dolaşmadın?" diye sordu Teneke Adam.

"O kadar akıllı değilim," diye yanıt verdi Korkuluk neşeyle. "Biliyorsun kafam samanla dolu, işte bu yüzden Oz'dan beyin istemeye gidiyorum."

"Ah, anlıyorum," dedi Teneke Adam. "Ama neticede beyin dünyadaki en iyi şey değil."

"Sende var mı?" diye sordu Korkuluk.

"Hayır, benim kafam bomboş," diye yanıtladı Teneke Adam. "Ama bir zamanlar beynim de vardı, kalbim de... İkisini de denemiş biri olarak, daha çok bir kalbim olmasını tercih ederim."

"Neden peki?" diye sordu Korkuluk.

"Sana hikâyemi anlatayım, o zaman anlarsın."

Böylece ormanda yürürlerken Teneke Adam hikâyesini anlatmaya başladı:

"Ormanda ağaç kesen ve bu odunları satarak hayatını kazanan bir oduncunun oğlu olarak dünyaya geldim. Büyüdüğümde ben de oduncu oldum ve babam öldükten sonra yaşadığı sürece yaşlı anneme baktım. Annemi de kaybettiğim zaman, yalnız yaşamaktansa evlenmeye karar verdim. Böylece tek başıma kalmayacaktım.

Çok güzel bir Kıtırsoy kız vardı ve kısa zamanda ona büyük bir sevgiyle bağlanmıştım. Daha iyi bir ev yapmaya yetecek kadar para kazandığımda benimle evlenmeye söz verdi; böylece ben de her zamankinden daha çok çalışmaya başladım. Ama bu kız, onun evlenip gitmesini istemeyen yaşlı bir kadınla yaşıyordu; kadın o kadar tembeldi ki tek arzusu kızın onunla kalıp yemek pişirmesi ve ev işlerini yapmasıydı. Bu yüzden yaşlı kadın Doğu'nun Kötü Cadısı'na

gitti ve bu evliliği engellerse ona iki koyunla bir inek vereceğine söz verdi. Bunun üzerine Kötü Cadı baltamı büyüledi ve benim bir an evvel yeni evime ve eşime kavuşmak için tüm gücümle çalıştığım bir gün baltam elimden kayıp sol bacağımı kesiverdi.

Tek bacaklı bir adamın iyi bir oduncu olamayacağını bildiğimden bu bana başta büyük bir talihsizlik gibi gelmişti. Bu yüzden ben de bir tenekeciye gittim ve o da bana tenekeden yeni bir bacak yaptı. Bu bacak ona alıştığımda çok iyi iş görmeye başladı. Ne var ki bu durum Doğu'nun Kötü Cadısı'nı kızdırmıştı, çünkü yaşlı kadına o güzel Kıtırsoy kızla evlenmemi engelleyeceğine dair söz vermişti. Yeniden odun kesmeye başladığımda baltam yine elimden kaydı ve bu sefer de sağ bacağımı kesti. Tenekeciye tekrar gittim ve yine tenekeden bir bacak yaptırdım. Daha sonra o büyülü balta önce bir kolumu sonra diğerini kesti; ama hiçbir şey beni yıldıramazdı, onların da yerine teneke kollar yaptırdım. Ardından Kötü Cadı baltamın elimden kayarak kafamı kesmesine neden olduğunda artık sonumun geldiğini düşündüm. Ama tesadüfen oradan geçen tenekeci bana tenekeden bir baş yaptı.

O sıralar Kötü Cadı'yı yendiğimi sanıyordum ve her zamankinden daha çok çalışıyordum; ama düşmanımın ne kadar zalim olabileceğini tam olarak bilmiyordum. Güzel Kıtırsoy kıza olan aşkımı bitirmek için yeni bir yol bulmuştu, baltam yine elimden kaydı ve bu sefer gövdemi boydan boya kesip beni ikiye ayırdı. Tenekeci bir kez daha yardımıma koştu ve bana tenekeden bir gövde yaptı; rahat hareket edebilmem için teneke başımı, kollarımı ve bacaklarımı eklem yerleriyle bu gövdeye tutturdu. Ama ne çare! Artık bir kalbim yoktu, bu yüzden Kıtırsoy kıza olan aşkım da yitip gitmişti ve onunla evlenip evlenmemek artık umurumda değildi. Sanırım hâlâ o yaşlı kadınla yaşıyor ve beni bekliyor olmalı.

Gövdem güneşin altında öyle pırıl pırıl parlıyordu ki onunla çok gurur duyuyordum; artık baltamın kayması da

önemli değildi, çünkü beni kesemezdi. Tek tehlike eklemlerimin paslanmasıydı; ama kulübemde bir yağdanlık bulunduruyor ve gerektiğinde kendimi yağlıyordum. Ama tam da bunu yapmayı unuttuğum bir gün sağanak yağmura yakalandım ve daha neler olup bittiğini anlayamadan eklemlerim paslandı; siz beni kurtarmaya gelene kadar da ormanda öylece kaldım. Başıma gelen korkunç bir şeydi; ama orada dikilip durduğum bir yıl boyunca düşünecek zamanım oldu ve en büyük kaybımın kalbimi yitirmek olduğunu anladım. Âşıkken dünyadaki en mutlu insan bendim, ama kalbi olmayan biri âşık olamaz; bu yüzden Oz'dan bir kalp istemeye karar verdim. Eğer bunu yaparsa o Kıtırsoy kıza geri dönüp onunla evleneceğim."

Teneke Adam'ın hikâyesi Dorothy ve Korkuluk'un çok ilgisini çekmiş, onun neden bir kalp istediğini anlamışlardı.

"Ne olursa olsun," dedi Korkuluk, "ben kalp değil beyin istemeliyim; çünkü aptal biri kalbi olsa bile onunla ne yapacağını bilemez."

"Ben kalp almalıyım," diye karşılık verdi Teneke Adam, "çünkü beyin insanı mutlu etmez, oysa mutluluk dünyadaki en güzel şeydir."

Arkadaşlarından hangisinin haklı olduğuna karar veremeyen Dorothy'nin kafası karıştığından bir yorumda bulunmadı. Ama ona göre sonunda Kansas'a ve Em Teyze'ye geri dönebilecekse, Teneke Adam'ın beyninin ya da Korkuluk'un kalbinin olup olmaması yahut istediklerini alıp alamadıkları pek önemli değildi.

Onu asıl endişelendiren ekmeğinin bitmek üzere olmasıydı, kendisi ve Toto bir öğün daha yedikten sonra sepet boş kalacaktı. Elbette Teneke Adam'ın ya da Korkuluk'un bir şey yemeye ihtiyaçları yoktu; ama kendisi tenekeden ya da samandan yapılmadığı için yemek yemeden yaşayamazdı.

VI. Bölüm

Korkak Aslan

Dorothy ve yol arkadaşları bütün bu süre boyunca sık ormanın içinde yürümüşlerdi. Yol hâlâ sarı tuğlalarla döşeliydi, ama büyük kısmı ağaçlardan düşen kuru dallar ve solmuş yapraklarla kaplanmıştı ve yürümek hiç de kolay olmuyordu.

Ormanın bu bölümünde çok az kuş vardı, çünkü kuşlar bol bol güneş ışığının olduğu açık arazileri severler. Fakat arada sırada ağaçların arasına gizlenmiş vahşi bir hayvanın boğuk homurtusu duyuluyordu. Kimin çıkardığını bilemediği bu sesler küçük kızın kalbinin küt küt atmasına neden oluyordu; ama Toto sesin sahibini biliyordu, bu yüzden Dorothy'nin yanında yürüyor ve karşılık olarak havlamıyordu bile.

"Ormandan çıkmamız daha ne kadar sürer?" diye sordu küçük kız Teneke Adam'a.

"Bilemiyorum," diye yanıtladı adam, "daha önce hiç Zümrüt Şehri'ne gitmedim. Ama ben küçükken babam bir kez gitmiş, bunun tehlikeli topraklardan geçtiği uzun bir yolculuk olduğunu söylemişti; gerçi Oz'un yaşadığı şehre yaklaştıkça ülke de güzelleşiyormuş. Ama ben yağdanlığım yanımda oldukça korkmuyorum, ayrıca Korkuluk'u hiçbir şey incitemez ve sen de alnında İyi Cadı'nın öpücüğünün izini taşıdığından bu seni tehlikeden koruyacak."

"Peki ya Toto!" dedi kız, endişeyle; "Onu ne koruyacak?"

"Tehlikede olduğunda onu biz korumalıyız," diye yanıtladı Teneke Adam.

Tam o anda ormandan korkunç bir kükreme yükseldi ve hemen ardından kocaman bir Aslan yola atladı. Tek bir pençe darbesiyle Korkuluk döne döne yolun kenarına uçtu ve sonra Aslan keskin pençeleriyle Teneke Adam'a saldırdı. Teneke Adam yere yuvarlansa da pençelerinin teneke üzerinde hiç iz bırakmaması Aslan'ı hayrete düşürdü.

Karşısında bir düşman olduğunu gören küçük Toto havlayarak Aslan'a doğru koştu; koca canavar tam onu ısırmak için ağzını açmıştı ki Toto'nun öldürüleceğinden korkan ve tehlikeye aldırmayan Dorothy öne fırlayıp var gücüyle Aslan'ın burnunu tokatladı, bir yandan da bağırıyordu:

"Sakın bir daha Toto'yu ısırmaya kalkma! Kendinden utanmalısın! Senin gibi kocaman bir canavar, zavallı küçük bir köpeği ısırıyor!"

"Onu ısırmadım," dedi Aslan, pençesiyle Dorothy'nin vurduğu burnunu ovuşturuyordu.

"Evet, ama buna yeltendin," diye sertçe yanıtladı kız. "Sen koca bir korkaktan başka bir şey değilsin."

"Biliyorum," dedi Aslan, utancından başını eğerek. "Bunu her zaman biliyordum. Ama elimden ne gelir ki?"

"Bilemiyorum artık. Zavallı Korkuluk gibi doldurulmuş bir adama bile vurduğunu düşününce!"

"O doldurulmuş mu?" diye şaşkınlıkla sordu Aslan, kızın Korkuluk'u ayağa kaldırıp vura vura yeniden şekle sokmasını izlerken.

"Tabii ki doldurulmuş," diye yanıtladı Dorothy, hâlâ kızgındı.

"Demek o yüzden öyle kolayca karşı tarafa uçtu," dedi Aslan. "Havada öyle dönüvermesi beni şaşırtmıştı. Öteki de mi doldurulmuş?"

"Hayır," dedi Dorothy, "o tenekeden yapılma." Teneke Adam'ın ayağa kalkmasına da yardım etti.

"Demek o yüzden az kalsın tırnaklarımı köreltiyordu," dedi Aslan. "Tenekeyi tırmalayınca sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Peki, üstüne bunca titrediğin şu küçük hayvan nedir?"

"O benim köpeğim, Toto," diye yanıtladı Dorothy.

"O tenekeden mi, yoksa doldurulmuş mu?" diye sordu Aslan.

"Hiçbiri. O bir... bir... etten köpek," dedi kız.

"Ah! İlginç bir hayvan, şöyle bir bakıyorum da çok küçükmüş gerçekten. Benim kadar korkak biri dışında kimse böyle küçük bir şeyi ısırmayı düşünmez," diye devam etti Aslan üzüntüyle.

"Sen neden korkaksın ki?" diye sordu Dorothy, neredeyse küçük bir at boyunda olan bu koca canavarı merakla inceliyordu.

"Bunu ben de bilmiyorum," diye yanıtladı Aslan. "Sanırım doğduğumdan beri böyleyim. Aslan her yerde Hayvanlar Âleminin Kralı kabul edildiğinden, ormandaki diğer hayvanlar da doğal olarak benim cesur olmamı bekliyorlar. Yeterince yüksek sesle kükrersem bütün canlıların korkup yolumdan çekildiklerini fark ettim. Ne zaman bir insan görsem çok korkarım; ama tek yaptığım kükremek olur ve o da olabildiğince hızlı kaçar. O kadar korkağım ki filler, kaplanlar ya da ayılar benimle dövüşmeye kalkışacak olsalar kaçan taraf ben olurdum; ama kükreyişimi duyar duymaz benden uzaklaşmaya çalışıyorlar, tabii ben de gitmelerine izin veriyorum."

"Ama bu doğru bir şey değil. Hayvanların Kralı korkak olmamalı," dedi Korkuluk.

"Biliyorum," dedi Aslan, kuyruğunun ucuyla gözyaşlarını silerek. "Bu durum beni çok üzüyor ve hayatımı kederle dolduruyor. Ama ne zaman bir tehlikeyle karşılaşsam kalbim çok hızlı atmaya başlıyor."

"Belki bir kalp rahatsızlığın vardır," dedi Teneke Adam.

"Olabilir," dedi Aslan.

"Eğer öyle bir şey varsa," diye devam etti Teneke Adam, "buna sevinmelisin; çünkü bu, bir kalbin olduğunu kanıtlar. Bana gelince, bir kalbim yok; bu yüzden kalp rahatsızlığım da olamaz."

"Belki de," dedi Aslan düşüncelere dalarak, "kalbim olmasaydı ben de korkak olmazdım."

"Beynin var mı?" diye sordu Korkuluk.

"Sanırım var. Başımın içine hiç bakmadım," diye yanıtladı Aslan.

"Ben Büyük Oz'dan beyin istemeye gidiyorum," dedi Korkuluk, "çünkü kafamın içi saman dolu."

"Ben de kalp istemeye gidiyorum," dedi Teneke Adam.

"Ve ben de Toto ile beni Kansas'a geri göndermesini istemeye gidiyorum," diye ekledi Dorothy.

"Sizce Oz bana cesaret verebilir mi?" diye sordu Korkak Aslan.

"Onun için bana bir beyin vermek kadar kolay bir iş olacaktır bu," dedi Korkuluk.

"Ya da bana kalp vermek kadar," dedi Teneke Adam.

"Ya da beni Kansas'a geri göndermek kadar," dedi Dorothy.

"O zaman bir sakıncası yoksa ben de sizinle birlikte geleyim," dedi Aslan. "Bir nebzecik cesaretim bile olmadan yaşamaya artık katlanamıyorum."

"Buna çok memnun oluruz, böylece diğer vahşi hayvanları da bizden uzak tutarsın," diye yanıtladı Dorothy. "Bana öyle geliyor ki onları bu kadar kolayca korkutmana izin verdiklerine göre senden bile daha korkak olmalılar."

"Gerçekten öyleler," dedi Aslan, "ama bu beni daha cesur yapmıyor ve korkak olduğumu bildiğim sürece mutsuz olacağım."

Böylelikle küçük kafile bir kez daha yola koyuldu; Aslan, Dorothy'nin yanında uzun ve azametli adımlarla yürüyordu. Aslan'ın kocaman çeneleri arasında parçalanmasına ra-

mak kaldığını unutamayan Toto, başta bu yeni yol arkadaşını pek hoş karşılamadı. Fakat zaman geçtikçe o da rahatladı ve Korkak Aslan ile Toto çok iyi arkadaş oldular.

Günün geri kalanında yolculuklarının huzurunu bozacak başka bir macera yaşamadılar. Yalnızca bir keresinde Teneke Adam yolda sürünen bir böceğin yanlışlıkla üstüne basıp zavallıcığı öldürdü. Bu, canlılara zarar vermemek için her zaman elinden geleni yapan Teneke Adam'ı çok üzdü; yürürken üzüntü ve pişmanlıktan birkaç damla gözyaşı döktü. Bu gözyaşları, yüzünden yavaşça aşağıya akıp çenesindeki menteşelere ulaştı ve paslanmalarına sebep oldu. Bir zaman sonra Dorothy ona bir soru sorduğunda, Teneke Adam ağzını açamadı, çünkü paslanan alt ve üst çeneleri sımsıkı kapanmıştı. Bu onu fazlasıyla korkuttu ve bir sürü el kol hareketiyle Dorothy'ye derdini anlatmaya çalıştı ama kız anlayamadı. Aslan'ın da sorunun ne olduğunu anlayamayacak kadar kafası karışmıştı. Ama Korkuluk, Dorothy'nin sepetinden yağdanlığı aldı ve Teneke Adam'ın çenesini yağladı; böylece birkaç dakika içinde Teneke Adam yine eskisi gibi konuşabilmeye başladı.

"Bu da bana ders olsun," dedi Teneke Adam, "bundan sonra nereye bastığıma dikkat edeceğim. Çünkü bir böceği daha öldürürsem kesinlikle yine ağlarım ve ağlayınca da çenem paslanıyor ve konuşamıyorum."

Bundan sonra gözlerini yoldan ayırmadan çok dikkatli şekilde yürümeye başladı; bin bir zahmetle yürüyen küçücük bir karınca bile görse, ona zarar vermemek için üstünden atlıyordu. Teneke Adam bir kalbinin olmadığını çok iyi biliyor ve bu yüzden herhangi bir canlıya karşı zalim ya da kaba olmamak için elinden geleni fazlasıyla yapıyordu.

"Siz kalbi olan insanların," dedi, "size rehberlik edecek ve böylece yanlış yapmanızı engelleyebilecek bir şeyiniz var; oysa benim kalbim yok ve bu yüzden çok dikkatli olmalıyım. Oz bana bir kalp verdiğinde, bu kadar dikkat etmeme de gerek kalmayacak."

VII. Bölüm

Büyük Oz'a Giderken

Etrafta hiç ev olmadığından, o gece açık havada, ormandaki büyük bir ağacın altında kamp kurmak zorunda kaldılar. Ağaç onları çiyden koruyacak güzel, kalın bir örtü görevi görüyordu. Dorothy, Teneke Adam'ın kestiği koca bir yığın odunla onu hem ısıtan hem de yalnızlığını biraz olsun unutturan görkemli bir ateş yaktı. Kalan son ekmek parçasını da Toto'yla birlikte yediler, ama kahvaltıda ne yapacaklarını hiç bilmiyordu.

"İstersen senin için ormana gidip bir geyik avlayabilirim," dedi Aslan. "Sizin damak tadınız değişik, pişmiş yiyecekleri tercih ediyorsunuz; bu yüzden sen önce onu ateşte pişirirsin, böylece sabah güzel bir kahvaltı yaparsın."

"Yapma! Lütfen yapma," diye yalvardı Teneke Adam. "Zavallı bir geyiği öldürürsen ben kesin ağlarım ve çenem yine paslanır."

Ama Aslan ormana gidip kendine akşam yemeği buldu; diğerleri onun ne yediğini hiç öğrenemedi, çünkü sözünü etmedi. Korkuluk ise fındık dolu bir ağaç buldu ve Dorothy'nin sepetini bunlarla doldurdu, böylece kız uzun süre açlık çekmeyecekti. Dorothy, Korkuluk'un bu yaptığının çok kibar ve düşünceli bir davranış olduğunu düşündü; ama zavallının

fındıkları toplarken girdiği garip hallere de kahkahalarla güldü. Samanla dolu elleri o kadar sakar ve fındıklar o kadar küçüktü ki sepete koyduğu kadarını da yere döküyordu. Yine de Korkuluk sepeti doldurmasının böyle uzun sürmesine aldırmadı; çünkü bu sayede ateşten uzak durabiliyordu, bir kıvılcımın samanlara sıçrayıp onu yakmasından korkuyordu. Bu yüzden alevlerden olabildiğince uzak durdu; sadece uyumak üzere yatan Dorothy'nin üstünü kuru yapraklarla örtmek için yakına geldi. Bu yapraklar kızı sıcacık tuttu, böylece sabaha kadar derin bir uyku çekti.

Güneş doğunca Dorothy çağıldayan küçük bir derede yüzünü yıkadı ve sonra hep birlikte Zümrüt Şehri'ne doğru yola koyuldular.

Bu, yolcularımız için olaylı bir gün olacaktı. Yürümeye başlayalı henüz bir saat bile olmamıştı ki yoldan geçerek ormanı ikiye ayıran ve iki tarafta da göz alabildiğine uzanan büyük bir hendekle karşılaştılar. Çok geniş bir hendekti; sürünerek kenarına ulaşıp aşağı baktıklarında hendeğin aynı zamanda çok derin olduğunu ve dibinde de büyük, keskin kayaların bulunduğunu gördüler. Hendeğin duvarları hiçbirinin aşağı inemeyeceği kadar dikti, bir an için yolculuklarının sona erdiğini düşündüler.

"Ne yapacağız?" diye sordu Dorothy, umutsuzca.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Teneke Adam; Aslan da kabarık yelesini sallıyor ve düşünceli görünüyordu.

Ama Korkuluk şöyle dedi: "Uçamayız, orası kesin. Bu koca hendekten aşağıya da inemeyiz. Bu durumda üstünden de atlayamayacaksak tam burada durmamız gerek."

Aradaki mesafeyi dikkatle kafasında ölçüp biçen Korkak Aslan, "Sanırım ben üstünden atlayabilirim," dedi.

"O zaman sorun çözüldü," diye yanıtladı Korkuluk, "hepimizi birer birer sırtında taşıyabilirsin."

"Tamam, deneyeceğim," dedi Aslan. "İlk kim geliyor?"

"Ben gelirim," dedi Korkuluk; "çünkü hendeğin üzerinden atlamayı başaramazsan Dorothy ölür, Teneke Adam ise aşağıdaki kayalıklar yüzünden büyük zarar görür. Ama sırtındaki ben olursam çok mühim değil, çünkü düşmek hiç canımı yakmaz."

"Ben zaten kendi adıma düşmekten çok korkuyorum," dedi Korkak Aslan, "ama denemekten başka çare yok gibi görünüyor. Sırtıma atla da bir bakalım."

Korkuluk, Aslan'ın sırtına yerleşti ve koca hayvan uçurumun kenarına kadar yürüyüp çömeldi.

"Neden koşup atlamıyorsun?" diye sordu Korkuluk.

"Çünkü biz Aslanlar bu tip şeyleri öyle yapmayız," diye yanıtladı Aslan. Sonra yay gibi fırladı, havada süzüldü ve öbür yana sağ salim indi. Bunu bu kadar kolayca yapmasına hepsi çok sevindi, Korkuluk sırtından inince Aslan tekrar hendeğin öbür yanına atladı.

Dorothy sıranın kendisinde olduğunu düşündü; Toto'yu kucağına alıp Aslan'ın sırtına tırmandı, tek eliyle yelesine sımsıkı tutunuyordu. Bir an sonra havada uçuyormuş gibi hissetti; bunu düşünecek kadar zaman geçmeden diğer yanda güvendeydi. Sonra Aslan üçüncü kez karşıya geçti ve Teneke Adam'ı da aldı. Hepsi karşıya geçtiğinde hayvanın biraz dinlenebilmesi için birkaç dakika oturdular, zira bu uzun atlayışlar Aslan'ın nefesini kesmişti ve uzun süre koşmuş büyük bir köpek gibi hızlı hızlı soluyordu.

Hendeğin bu yanında ormanın epey sıklaştığını fark ettiler, karanlık ve iç karartıcı görünüyordu. Aslan dinlendikten sonra yeniden sarı tuğla döşeli yolda ilerlemeye koyuldular, hepsi de içten içe ormanın sonuna ulaşarak parlak güneş ışığına yeniden kavuşup kavuşamayacaklarını merak ediyordu. Bir süre sonra ormanın derinliklerinden yükselen garip sesler, huzursuzluklarını iyice artırdı; Aslan fısıldayarak onlara ülkenin bu kısmında Kalidahların yaşadığını söyledi.

"Kalidahlar da neyin nesi?" diye sordu kız.

"Ayıya benzeyen gövdeleri ve kaplana benzeyen başları olan korkunç canavarlar," diye yanıtladı Aslan; "pençeleri o kadar uzun ve keskindir ki beni, Toto'yu öldürebileceğim kadar kolay ikiye ayırabilirler. Kalidahlardan çok korkarım."

"Korkmana şaşırmadım," dedi Dorothy. "Dehşet verici canavarlardır herhalde."

Aslan tam yanıt verecekken karşılarına yolu ikiye ayıran başka bir hendek çıktı. Bu seferki o kadar geniş ve derindi ki Aslan bu kez üstünden atlayamayacağını bir bakışta anladı.

Oturup ne yapacaklarına kafa yormaya başladılar, bir süre ciddi ciddi düşündükten sonra Korkuluk şöyle dedi:

"Şurada hendeğe yakın duran büyük bir ağaç var. Teneke Adam onu kesebilirse hendeğin diğer yanına doğru düşer ve biz de üstünden kolayca geçeriz."

"Bu mükemmel bir fikir," dedi Aslan. "Bunu duyan biri başında saman yerine beyin olduğunu sanır."

Teneke Adam hemen işe koyuldu, baltası o kadar keskindi ki kısa zamanda ağacın gövdesinde derin bir yarık oluşturdu. Sonra Aslan güçlü ön ayaklarını ağaca dayayıp tüm gücüyle itti, koca ağaç yavaşça devrildi ve gürültüyle hendeğin diğer yanına düştü; üst dalları diğer tarafta kalmıştı.

Tam bu garip köprüden geçmeye başlamışlardı ki tiz bir gürleme hepsinin birden başını kaldırıp bakmasına sebep oldu ve ayı gibi gövdeleri, kaplan gibi başları olan iki koca canavarın onlara doğru koştuğunu gördüler.

"Bunlar Kalidahlar!" dedi titremeye başlayan Korkak Aslan.

"Çabuk!" diye bağırdı Korkuluk. "Hemen karşıya geçelim."

Önce kucağında Toto ile Dorothy geçti; Teneke Adam onu takip etti ve sonra da Korkuluk peşlerinden gitti. Korktuğuna hiç kuşku olmasa da Aslan dönüp Kalidahlarla karşı karşıya kaldı, sonra da o kadar yüksek sesle, o kadar kor-

kunç bir şekilde kükredi ki Dorothy çığlık attı, Korkuluk yere yuvarlandı ve o korkusuz canavarlar bile aniden durup şaşkınlık içinde Aslan'a baktılar.

Ama sonra Aslan'dan daha büyük olduklarını ve onun tek başına durduğunu fark eden iki Kalidah yeniden ileri atıldı. Aslan, ağacın üstünden karşıya geçti ve Kalidahların ne yapacağını görmek için döndü. Bu vahşi canavarlar bir an bile duraksamadan ağacın üzerinde yürümeye başlamışlardı. Aslan, Dorothy'ye şöyle dedi:

"Bittik biz, hepimizi keskin pençeleriyle paramparça edecekler. Ama sen benim arkamda kal, ölene kadar onlarla dövüşeceğim."

"Bir dakika durun!" diye bağırdı Korkuluk. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna kafa yormuştu ve bu yüzden Teneke Adam'dan ağacın hendeğin kendi durdukları tarafta kalan ucunu kesmesini istedi. Teneke Adam hemen baltasını eline aldı ve iki Kalidah neredeyse hendeği aşmak üzereyken, ağaç bu çirkin, hırlayan vahşilerle birlikte uçurumun dibini boyladı; ağaç da canavarlar da aşağıdaki keskin kayalara düşerek parçalandılar.

"Pekâlâ," dedi Korkak Aslan, rahat bir nefes alarak. "Sanırım bir süre daha yaşayacağız; buna memnunum, çünkü hayatta olmamak çok rahatsız edici bir şey olmalı. O yaratıklar beni o kadar korkuttu ki kalbim hâlâ hızla çarpıyor."

"Ah," dedi Teneke Adam üzüntüyle, "keşke benim de hızla çarpacak bir kalbim olsaydı..."

Başlarına gelenler ormandan çıkmak için her zamankinden daha çok acele etmelerine sebep olmuştu; o kadar hızlı yürüdüler ki Dorothy yorulup Aslan'ın sırtına binmek zorunda kaldı. İlerledikçe ağaçların azalması onları çok mutlu ediyordu; öğleden sonra hızla akan, geniş bir nehre vardılar. Suyun öteki tarafında sarı tuğlalı yolun güzel bir ülkeye doğru uzandığını görebiliyorlardı, yeşil çayırlar parlak çiçeklerle süslenmişti ve yolun her iki yanında dalları lezzetli meyveler-

le dolu ağaçlar sıralanıyordu. Karşılarında bu harika ülkeyi gördüklerine çok sevinmişlerdi.

"Nehri nasıl geçeceğiz?" diye sordu Dorothy.

"O iş çok kolay," diye yanıtladı Korkuluk. "Teneke Adam bize bir sal yapar ve biz de onunla karşı kıyıya geçeriz."

Böylece Teneke Adam baltasını alıp sal yapmak için küçük ağaçları kesmeye başladı, o bununla ilgilenirken Korkuluk da nehir kıyısında güzel meyvelerle yüklü bir ağaç buldu. Bu durum, bütün gün fındıktan başka bir şey yememiş olan Dorothy'yi pek memnun etti ve kendine olgun meyvelerle doyurucu bir öğün hazırladı.

Ama Teneke Adam gibi becerikli ve yorulmak nedir bilmez biri için bile sal yapmak uzun süren bir iştir, gece olduğunda hâlâ bitmemişti. Bu yüzden ağaçların altında, sabaha kadar güzelce uyudukları rahat bir yer buldular; Dorothy rüyasında Zümrüt Şehri'ni ve çok yakında onu evine geri gönderecek olan İyi Büyücü Oz'u gördü.

VIII. Bölüm

Ölümcül Gelincik Tarlası

Küçük kafilemiz ertesi sabah tazelenmiş ve umutla dolmuş bir halde uyandı. Dorothy, nehir kenarındaki ağaçlardan topladığı şeftali ve eriklerle prenseslere yaraşan bir kahvaltı yaptı. Cesaretlerini kıran pek çok olay yaşasalar da sağ salim geçebildikleri karanlık ormanı arkalarında bırakmışlardı; önlerindeyse onları Zümrüt Şehri'ne çağırıyormuş gibi duran güzel, güneşli topraklar uzanıyordu.

Tabii ki bu güzel araziyle aralarında geniş bir nehir vardı; ama sal neredeyse tamamlanmıştı ve Teneke Adam birkaç kütük daha kesip onları ahşap pimlerle birbirlerine tutturduktan sonra yola çıkmaya hazırdılar. Dorothy salın ortasına oturup Toto'yu kucağına aldı. Korkak Aslan adım attığında sal fena halde yan yattı, çünkü kendisi çok büyük ve ağırdı; ama Korkuluk ve Teneke Adam diğer uçta durup dengeyi sağladılar, salı suda itebilmek için ellerinde uzun sırıklar vardı.

Başta her şey yolundaydı ama nehrin ortasına geldiklerinde akıntı yönünde hızlıca sürüklenmeye başladılar, sarı tuğlalı yoldan gittikçe uzaklaşıyorlardı. Su o kadar derinleşmişti ki uzun sırıklar nehrin dibine değmiyordu.

"Durum kötü," dedi Teneke Adam, "karaya çıkamazsak Batı'nın Kötü Cadısı'nın topraklarına kadar sürükleneceğiz ve o da bizi büyüleyip kendine köle yapacak."

"O zaman bir beynim olmayacak," dedi Korkuluk.

"Benim de cesaretim olmayacak," dedi Korkak Aslan.

"Benim de kalbim olmayacak," dedi Teneke Adam.

"Ben de asla Kansas'a geri dönemem," dedi Dorothy.

"Mutlaka Zümrüt Şehri'ne gitmeliyiz," diye devam etti Korkuluk; elindeki uzun sırığı o kadar sert itti ki sırık nehrin dibindeki çamura saplandı. O daha sırığı çıkaramadan ya da elinden bırakamadan sal akıntıyla sürüklendi ve zavallı Korkuluk nehrin ortasındaki sırığa tutunmuş halde kalakaldı.

"Hoşça kalın!" diye bağırdı arkalarından, onlar da Korkuluk'u geride bıraktıklarına çok üzülmüşlerdi. Teneke Adam ağlamaya başladı, ama neyse ki paslanabileceğini hatırladı ve gözyaşlarını Dorothy'nin önlüğüyle kuruladı.

Tabii ki bu Korkuluk için kötü olmuştu.

"Şimdi Dorothy ile tanışmadan önceki halimden daha kötü durumdayım," diye düşündü. "O zaman mısır tarlasındaki bir direğe asılı kalmıştım ve en azından kargaları korkutur gibi yapıyordum; ama nehrin ortasındaki bir sırıkta mahsur kalan Korkuluk'un bir işe yaramayacağı kesin. Ne yazık ki hiçbir zaman bir beynim olamayacak!"

Sal hâlâ akıntı yönünde sürükleniyordu, zavallı Korkuluk artık çok geride kalmıştı. Bunun üzerine Aslan şöyle dedi:

"Kurtulmak için bir şeyler yapmalıyız. Eğer kuyruğumun ucunu sıkı sıkı tutarsanız sanırım kıyıya kadar yüzüp salı da peşimden çekebilirim."

Böylece suya atladı ve Teneke Adam da sıkıca kuyruğuna tutundu. Ardından Aslan var gücüyle kıyıya doğru yüzmeye başladı. Çok büyük ve güçlü olsa da bu zor bir işti, çok geçmeden akıntıdan kurtuldular; Dorothy de Teneke Adam'ın uzun sırığını alıp salı karaya çekmelerine yardım etti.

Nihayet kıyıya varıp o güzel yeşil çimenlere bastıklarında hepsi çok yorgun düşmüştü; ayrıca akıntının onları Zümrüt

Şehri'ne giden sarı tuğla yoldan çok uzağa sürüklediğini biliyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Teneke Adam, Aslan güneşin altında kuruyabilmek için çimenlere uzanırken.

"Bir şekilde yola geri dönmeliyiz," dedi Dorothy.

"En iyisi yolu tekrar bulana kadar nehir kenarından yürümek," diye düşüncesini ifade etti Aslan.

Hepsi biraz dinlendikten sonra, Dorothy sepetini aldı ve çimen kaplı nehir kenarı boyunca akıntının onları uzaklaştırdığı yola doğru yürümeye başladılar. Burası onları neşelendirebilecek çeşit çeşit çiçek, meyve ağacı ve bol güneş ışığı olan çok güzel bir ülkeydi; zavallı Korkuluk için bu kadar üzülüyor olmasalar çok mutlu olabilirlerdi.

Olabildiğince hızlı yürüdüler, yalnızca bir kez Dorothy güzel bir çiçeği koparmak için durdu; bir süre sonra Teneke Adam bağırdı: "Bakın!"

Hepsi dönüp nehre baktı ve suyun ortasındaki sırığın üstüne tünemiş, çok yalnız ve üzgün duran Korkuluk'u gördüler.

"Onu kurtarmak için ne yapabiliriz?" diye sordu Dorothy.

Aslan ve Teneke Adam bu sorunun yanıtını bilmedikleri için başlarını iki yana salladılar. Nehir kıyısına oturup gözlerini hüzün ve özlemle Korkuluk'a diktikleri esnada bir Leylek uçarak yanlarından geçti ve onları görünce suyun kıyısına kondu.

"Siz kimsiniz ve nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Leylek.

"Ben Dorothy," diye yanıtladı kız, "bunlar da arkadaşlarım, Teneke Adam ve Korkak Aslan; Zümrüt Şehri'ne gidiyoruz."

"Yanlış yoldasınız," dedi Leylek ve uzun boynunu büküp bu garip kafileye dikkatle baktı.

"Biliyorum," diye yanıt verdi Dorothy, "ama Korkuluk'u kaybettik ve onu nasıl kurtarabileceğimizi düşünüyoruz."

"Nerede peki?" diye sordu Leylek.

"Orada, nehirde," diye yanıtladı küçük kız.

"Bu kadar büyük ve ağır olmasaydı sizin için onu taşıyabilirdim," dedi Leylek.

"Hiç de ağır değil," dedi Dorothy hevesle, "içi samanla dolu; onu bize geri getirirsen sana sonsuza dek minnettar kalırız."

"Eh, deneyeceğim," dedi Leylek; "ama taşıyamayacağım kadar ağırsa onu tekrar nehre bırakmak zorunda kalırım."

Ardından bu büyük kuş havalandı ve Korkuluk'un sırığın üstünde durduğu yere doğru uçtu. Sonra koca pençeleriyle Korkuluk'u kolundan kavrayıp havaya kaldırdı ve Dorothy, Aslan, Teneke Adam ve Toto'nun oturduğu kıyıya götürdü.

Korkuluk arkadaşlarına yeniden kavuştuğuna o kadar mutlu oldu ki Toto ve Aslan da dahil olmak üzere hepsini tek tek kucakladı; yürümeye başladıklarında neşesinden yerinde duramıyor ve "Lay-lara-lay-lom" diye şarkı söylüyordu.

"Sonsuza dek nehirde kalmaktan korkuyordum," dedi Korkuluk, "ama o nazik Leylek beni kurtardı; bir gün beynim olursa onu bulacağım ve ben de ona bir iyilik yapacağım."

"Önemli değil," dedi Leylek, yanlarında uçarken. "Başı dertte olanlara yardım etmeyi severim. Ama artık gitmeliyim, yavrularım yuvada beni bekliyorlar. Umarım Zümrüt Şehri'ni bulursunuz ve Oz size yardım eder."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Dorothy ve nazik Leylek havalandı, az sonra gözden kaybolmuştu.

Parlak renkli kuşların şakımalarını dinleyerek ve toprağı bir halı gibi kaplayan harika çiçeklere bakarak yürüdüler. Kızıl gelincik öbeklerinin yanında, pırıl pırıl renkleriyle Dorothy'nin gözlerini kamaştıran sarı, beyaz, mavi ve mor kocaman çiçekler vardı.

"Ne kadar güzeller, değil mi?" diye sordu kız, bu parlak çiçeklerin baharatlı kokusunu içine çekerek.

"Bence de," diye yanıtladı Korkuluk. "Beynim olduğunda onları daha çok beğenirim herhalde."

"Bir kalbim olsaydı ben de onları severdim," diye ekledi Teneke Adam.

"Çiçekleri hep sevmişimdir," dedi Aslan. "O kadar çaresiz ve kırılgan görünüyorlar ki. Ama ormandakiler bunlar kadar parlak değil."

Yürüdükçe karşılarına daha fazla kızıl gelincik çıkıyor ve etraftaki diğer çiçekler gitgide azalıyordu; çok geçmeden kendilerini koca bir gelincik tarlasının ortasında buldular. Bu çiçeklerden aynı yerde çok fazla bulunduğu zaman kokuları o kadar güçlü olur ki bunu soluyan kişi uyuyakalır ve uyuyan kişi oradan uzaklaştırılmazsa sonsuza dek uyumaya devam eder. Ama Dorothy bunu bilmiyordu, dört bir yanı saran parlak, kırmızı çiçeklerden uzaklaşmasının bir yolu da yoktu; bu yüzden az sonra gözkapakları ağırlaştı ve bir yere oturup dinlenmesi ve uyuması gerektiğini hissetti.

Ama Teneke Adam buna izin veremezdi.

"Acele etmeli ve hava kararmadan sarı tuğla yola çıkmalıyız," dedi; Korkuluk da onunla aynı fikirdeydi. Dorothy artık dayanamayacak hale gelene dek yürümeye devam ettiler. Gözleri kendiliğinden kapandı ve kız nerede olduğunu unutup gelinciklerin arasına devrilerek derin bir uykuya daldı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Teneke Adam.

"Onu burada bırakırsak ölür," dedi Aslan. "Çiçeklerin kokusu hepimizi öldürüyor. Ben de gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum, köpek çoktan uyudu bile."

Bu doğruydu; Toto küçük sahibinin yanında yatıyordu. Ama etten kemikten olmadıkları için çiçeklerin kokusu Korkuluk ile Teneke Adam'ı etkilemiyordu.

"Koş," dedi Korkuluk Aslan'a, "koş ve bu ölümcül çiçek tarlasından olabildiğince hızlı çık. Küçük kızı biz getiririz, ama uyuyakalırsan seni taşıyamayız."

Aslan silkelenip kendine geldi ve olabildiğince hızlı ileri atıldı. Hemen gözden kayboldu.

"Ellerimizi kenetleyip kızı öyle taşıyalım," dedi Korkuluk. Toto'yu alıp Dorothy'nin kucağına koydular; sonra elleri ve kollarıyla kızın oturabileceği bir yer yapıp uyuyan kızı çiçeklerin arasında taşımaya başladılar.

Durup dinlenmeden yürüdüler, etraflarını saran bu devasa ölümcül çiçek halısının sonu gelmeyecek gibiydi. Kıvrılan nehri takip ettiler ve sonunda gelinciklerin arasında uyuyan dostları Aslan'ı gördüler. Çiçekler bu koca hayvan için bile öyle güçlüydü ki o da sonunda pes etmiş, gelincik tarlasının bitimine kısa bir mesafe kala kendini bırakıvermişti. Oysa az ilerideki güzel yeşil tarlalarda taze çimenler uzanıyordu.

"Onun için yapabileceğimiz bir şey yok, kaldıramayacağımız kadar ağır," dedi Teneke Adam üzülerek. "Onu burada sonsuza dek uyumaya bırakmak zorundayız, belki rüyasında nihayet cesaretini bulduğunu görür."

"Üzgünüm," dedi Korkuluk. "Aslan, korkak olmasına rağmen çok iyi bir yol arkadaşıydı. Ama biz devam edelim."

Uyuyan kızı, çiçeklerin zehrini daha fazla solumaması için gelincik tarlasından iyice uzaklaştırarak nehrin kenarına taşıdılar ve yumuşak çimenlerin üzerine yatırıp taze esintinin onu kendine getirmesini beklemeye koyuldular.

IX. Bölüm

Tarlafarelerinin Kraliçesi

"Artık sarı tuğla yoldan çok da uzak değilizdir herhalde," dedi kızın yanında duran Korkuluk, "akıntının bizi sürüklediği mesafe kadar yürüdük neredeyse."

Teneke Adam tam yanıt verecekken alçak sesli bir hırıltı duydu ve başını döndürdüğünde (menteşeler sayesinde rahatça dönüyordu) çimlerin üzerinde onlara doğru gelen garip bir yaratık gördü. Bu aslında büyük, sarı bir Yabankedisi'ydi; Teneke Adam onun bir şeyi kovaladığını düşündü, çünkü kırmızı gözleri ateş topları gibi parlarken, kulakları arkaya yatık ve ağzı da çirkin dişlerini gösterecek şekilde kocaman açıktı. Hayvan yaklaşınca Teneke Adam küçük, gri bir tarlafaresinin kedinin önü sıra koştuğunu gördü ve kalbi olmamasına rağmen Yabankedisi'nin bu kadar şirin, zararsız bir yaratığı öldürmeye çalışmasının yanlış olduğunu biliyordu.

Bu yüzden Teneke Adam baltasını kaldırdı ve Yabankedisi koşarak yanından geçerken hızlı bir darbeyle başını gövdesinden ayırdı, hayvan iki parça halinde ayaklarının dibine yuvarlandı.

Düşmanından kurtulan tarlafaresi aniden durdu ve usul usul Teneke Adam'ın yanına gelip ince cırlak sesiyle şöyle dedi:

"Ah, teşekkür ederim! Hayatımı kurtardığın için sonsuz teşekkürler!"

"Rica ederim, bahsetmeye bile değmez," diye karşılık verdi Teneke Adam. "Kalbim yok benim, bu yüzden bir dosta ihtiyacı olan herkese yardım etmeye çalışıyorum; bu sadece bir fare olsa bile..."

"Sadece bir fare mi?" diye öfkeyle bağırdı ufak hayvan. "Ben bir kraliçeyim, bütün Tarlafarelerinin Kraliçesi!"

"Ah, öyle mi?" diyen Teneke Adam, eğilerek selam verdi.

"İşte bu yüzden hayatımı kurtararak cesaret göstermenin yanı sıra çok büyük bir iş de başardın," diye ekledi Kraliçe.

O anda küçücük bacaklarının elverdiği ölçüde hızlı koşan birkaç fare, kraliçelerini görünce şöyle haykırdılar:

"Ah Majesteleri, öldürüleceğinizi sandık! O kocaman Yabankedisi'nden kurtulmayı nasıl başardınız?" Bu ufak kraliçeyi selamlamak için öyle eğilmişlerdi ki neredeyse başlarının üzerinde duruyorlardı.

"Şu komik görünümlü tenekeden adam, Yabankedisi'ni öldürüp hayatımı kurtardı," diye yanıtladı Kraliçe. "Bundan böyle ona hizmet edecek ve en küçük dileğini bile yerine getireceksiniz."

"Yapacağız!" diye bağırdı bütün fareler, tiz sesli bir koro halinde. Daha sonra hepsi dört bir yana kaçıştı; çünkü Toto uyanıp etrafındaki bütün bu fareleri görünce neşeyle havlayarak aralarına dalmıştı. Toto, Kansas'ta yaşarken de fare kovalamayı çok severdi ve bunda bir sakınca görmüyordu.

Ama Teneke Adam köpeği yakalayıp kollarına aldı ve sıkıca tutarak farelere seslendi: "Geri dönün! Geri dönün! Toto size zarar vermez."

Bunun üzerine Farelerin Kraliçesi başını bir çimen öbeğinin altından uzatıp ürkek bir sesle sordu: "Bizi ısırmayacağına emin misin?"

"Buna izin vermem," dedi Teneke Adam; "o yüzden korkmayın."

Fareler birer birer saklandıkları yerlerden çıktılar ve Toto da bir daha havlamadı; aslında Teneke Adam'ın kollarından kurtulmaya çalışıyordu ve onun tenekeden yapılmış olduğunu bilmese kesin onu ısırırdı. En sonunda büyük farelerden biri sordu:

"Kraliçemizin hayatını kurtarmanıza karşılık olarak yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok," diye yanıtladı Teneke Adam; ama düşünmeye çalışan ve başı samanla dolu olduğundan bunu pek beceremeyen Korkuluk hemen şöyle dedi: "Evet, var; gelincik tarlasında uyuyan arkadaşımız Korkak Aslan'ı kurtarabilirsiniz."

"Bir Aslan mı!" diye çığlık attı Kraliçe; "Olmaz, o hepimizi yer."

"Ah hayır, bu Aslan korkağın teki," diye açıkladı Korkuluk.

"Gerçekten mi?" diye sordu fare.

"Bunu kendisi söylüyor," diye yanıtladı Korkuluk, "hem arkadaşımız olan birine asla zarar vermez. Onu kurtarmamıza yardım ederseniz hepinize nazik davranacağına söz veriyorum."

"Pekâlâ, sana güveniyoruz," dedi Kraliçe. "Ama nasıl yapacağız?"

"Size Kraliçemiz diyen ve itaat eden çok fare var mı?"

"Ah evet; binlerce var," diye yanıtladı Kraliçe.

"O zaman hepsini derhal buraya çağırın ve gelirken uzun ip parçaları getirmelerini söyleyin."

Kraliçe maiyetindeki farelere dönüp bir an önce bütün tebaasını getirmelerini söyledi. Emirlerini duyar duymaz fareler hızla dört bir yana koşuşturdular.

"Şimdi," dedi Korkuluk, Teneke Adam'a, "nehir kenarındaki ağaçlık alana gidip Aslan'ı taşımak için bir yük arabası yapmalısın."

Teneke Adam hemen ağaçların yanına gidip işe girişti; bütün yapraklarını ve küçük dallarını temizlediği ana dallardan kısa sürede bir araba yaptı. Dalları ahşap çivilerle birbirine tutturup büyük bir ağaç kütüğünden kestiği kısa parçalardan da dört tekerlek yaptı. O kadar hızlı ve düzgün çalışmıştı ki fareler gelmeye başladıklarında yük arabası çoktan hazırdı.

Dört bir yandan binlercesi gelmişti: Büyük fareler, küçük fareler, orta boy fareler... Her birinin ağzında da bir parça ip vardı. Tam da bu sırada Dorothy uzun uykusundan uyanıp gözlerini açtı. Kendisini çimenlerin üzerinde yatarken bulunca epey şaşırmıştı, üstelik etrafında ona ürkek gözlerle bakan binlerce fare vardı. Ama Korkuluk ona olan biteni anlattı ve sonra yüksek makam sahibi küçük fareye dönüp şöyle dedi:

"Müsaade edersen seni Majesteleri Kraliçe'yle tanıştırayım."

Dorothy eğilerek ağırbaşlı bir selam verince Kraliçe de reverans yaptı ve sonrasında küçük kıza oldukça cana yakın davrandı.

Korkuluk ile Teneke Adam getirilen ipleri kullanarak fareleri arabaya bağlamaya başladılar. İplerin bir ucu farelerin boynuna, diğer ucu arabaya bağlıydı. Araba elbette ki onu çekecek farelerin her birinden bin kat daha büyüktü; ama bütün fareler arabaya koşulunca onu kolayca çekebildiler. Hatta Korkuluk ile Teneke Adam da arabaya oturdu ve bu garip, küçük atlar tarafından hızlıca Aslan'ın uyuduğu yere götürüldüler.

Çok ağır olan Aslan'ı epeyce uğraştıktan sonra arabanın üstüne koymayı başardılar. Ardından Kraliçe tebaasına hemen harekete geçme emri verdi, çünkü gelinciklerin arasında uzun süre kalırlarsa onların da uyuyakalmalarından korkuyordu.

Sayıca çok fazla olsalar da başta bu küçük yaratıklar ağır yüklü arabayı hareket ettirmekte zorlandılar; ama Korkuluk

ile Teneke Adam arkadan itince daha rahat ilerlediler. Çok geçmeden Aslan'ı gelincik tarlasından çıkarıp çiçeklerin zehirli kokusu yerine yeniden mis gibi temiz havayı soluyabileceği yeşil çimenlere ulaştırdılar.

Dorothy, yol arkadaşının hayatını kurtardıkları için yanlarına gidip küçük farelere içtenlikle teşekkür etti. Koca Aslan'ı gitgide daha çok sevmeye başlamıştı ve kurtarıldığına çok memnundu.

Ardından arabadan çözülen fareler çimenlerin arasından yuvalarına doğru dağılmaya başladılar. Son kalan Farelerin Kraliçesi'ydi.

"Bize yine ihtiyacınız olursa," dedi, "tarlaya gelip bizi çağırın, sizi duyar ve yardımınıza geliriz. Hoşça kalın!"

"Güle güle!" diye yanıtladılar hep bir ağızdan; Dorothy peşinden koşup da onu korkutmasın diye Toto'yu sıkıca tutarken Kraliçe hızlıca gözden kayboldu.

Sonra Aslan uyanana kadar başında oturdular. Dorothy akşam yemeğinde Korkuluk'un yakınlardaki bir ağaçtan toplayıp getirdiği meyveleri yedi.

X. Bölüm

Kapı Muhafızı

Korkak Aslan gelinciklerin arasında ölümcül kokularını soluyarak uzun süre yattığından, uyanması uzun sürdü; ama gözlerini açıp yük arabasından indiğinde hayatta olduğu için çok sevinçliydi.

"Elimden geldiği kadar hızlı koştum, ama çiçeklerin kokusu çok güçlüydü," dedi, oturup esneyerek. "Beni oradan nasıl çıkardınız?"

Aslan'a tarlafarelerinin nasıl da canla başla onun hayatını kurtardıklarını anlattılar; Korkak Aslan gülüp şöyle dedi:

"Hep çok büyük ve korkunç olduğumu düşünürdüm; ama küçücük çiçekler beni öldürmek üzereyken ufacık fareler hayatımı kurtarmış. Bütün bunlar ne kadar garip! Peki şimdi ne yapacağız arkadaşlar?"

"Sarı tuğla yolu tekrar bulana kadar yolculuğumuza devam etmeliyiz," dedi Dorothy; "sonra Zümrüt Şehri'ne doğru gidebiliriz."

Aslan iyice kendine gelip toparlandıktan sonra hep birlikte yeniden yola koyuldular; o yumuşak, taze çimenlerin üstünde yürümenin tadını çıkararak sarı tuğla yola ulaşmaları ve Büyük Oz'un yaşadığı Zümrüt Şehri'ne doğru ilerlemeye başlamaları çok uzun sürmedi.

Yolun bu bölümü düzgündü ve iyi döşenmişti, etrafındaki arazi de o kadar güzeldi ki yolcularımız kasvetli kuytularında karşılaştıkları sayısız tehlikeyle birlikte ormanı geride bıraktıkları için çok sevinçliydiler. Yine yolun kenarlarında çitler vardı, ama bunlar yeşile boyanmıştı ve besbelli bir çiftçinin yaşadığı küçük bir eve rastladıklarında o da yeşildi. Öğle sonrasına dek buna benzer birkaç evin daha önünden geçtiler; bazen insanlar bir şeyler sormak isterlermiş gibi kapıya çıkıp onlara bakıyorlardı, ama koca Aslan'dan çok korktukları için hiç kimse yanlarına yaklaşıp onlarla konuşmadı. İnsanlar zümrüt yeşili güzel kıyafetler giymiş ve Kıtırsoylarınkine benzeyen sivri uçlu şapkalar takmışlardı.

"Burası Oz Diyarı olmalı," dedi Dorothy, "biz de Zümrüt Şehri'ne yaklaşıyoruz herhalde."

"Evet," diye yanıtladı Korkuluk. "Kıtırsoyların ülkesinde en sevilen renk maviydi, oysa burada her şey yeşil. Ama insanlar Kıtırsoylar kadar konuksever görünmüyor, ne yazık ki geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulamayacağız."

"Meyve dışında bir şeyler yemek istiyorum," dedi kız, "Toto'nun da çok acıktığına eminim. Bir sonraki evde durup insanlarla konuşalım."

Büyük bir çiftlik evine geldiklerinde Dorothy cesaretle gidip kapıyı çaldı.

Bir kadın kapıyı dışarıya göz atabileceği kadar aralayıp şöyle dedi: "Ne istiyorsun çocuk ve bu koca Aslan neden seninle birlikte?"

"İzin verirseniz geceyi burada sizinle geçirmek istiyoruz," diye yanıtladı Dorothy; "Aslan benim dostum ve yol arkadaşım, size asla zarar vermez."

"Evcil mi?" diye sordu kadın, kapıyı biraz daha açarak.

"Ah, evet," dedi kız, "üstelik de çok korkak. O, sizden daha çok korkacaktır."

"Peki," dedi kadın, biraz düşünüp Aslan'a bir bakış daha attıktan sonra. "Madem durum böyle, içeri gelebilirsiniz; size yemek ve yatacak yer veririm."

Hep birlikte eve girdiler, içeride kadından başka iki çocuk ve bir de adam vardı. Adamın bacağı yaralı olduğundan köşedeki kanepede yatıyordu. Böyle garip bir kafileyi gördüklerine çok şaşırmışlardı, kadın sofrayı kurarken adam şöyle sordu:

"Hep birlikte nereye gidiyorsunuz böyle?"

"Zümrüt Şehri'ne," dedi Dorothy, "Büyük Oz'u görmeye."

"Ah, gerçekten mi?!" diye haykırdı adam. "Oz'un sizi görmeyi kabul edeceğinden emin misiniz?"

"Neden etmesin?" diye yanıtladı kız.

"Huzuruna kimseyi kabul etmediği söyleniyor. Zümrüt Şehri'ne defalarca gittim, çok muhteşem bir yer; ama Büyük Oz'u görmeme hiç izin verilmedi, üstelik onu gören birini de tanımıyorum."

"Dışarı çıkmaz mı hiç?" diye sordu Korkuluk.

"Asla çıkmaz. Her gün sarayındaki kocaman Taht Odası'nda oturur, maiyetindekiler bile onunla yüz yüze görüşmez."

"Neye benziyor?" diye sordu kız.

"Bunu yanıtlamak zor," dedi adam, düşünceli bir halde. "Biliyorsunuz, Oz büyük bir büyücü ve istediği her kılığa bürünebilir. Bu yüzden bazıları kuşa, bazıları file, bazılarıysa kediye benzediğini söyler. Kimilerine güzel bir peri kızı gibi, kimilerine iyi huylu bir cin gibi ya da canı nasıl istiyorsa öyle görünür. Ama hiç kimse onun kendi kılığındayken neye benzediğini, gerçek Oz'un kim olduğunu söyleyemez."

"Bu çok garip," dedi Dorothy, "ama bir yolunu bulup onu görmeye çalışmalıyız, yoksa bütün yolu boşuna gelmiş oluruz."

"Korkunç Oz'u görmeyi neden istiyorsunuz?" diye sordu adam.

"Bana beyin vermesini istiyorum," dedi Korkuluk hevesle.

"Ah, Oz bunu kolayca yapabilir," diye onayladı adam. "Gerekenden fazla beyni var."

"Ben de bana kalp vermesini istiyorum," dedi Teneke Adam.

"Bu onun için sorun değil," diye devam etti karşılarındaki, "Oz'un her şekil ve boyutta kalpten oluşan büyük bir koleksiyonu var."

"Bana da cesaret vermesini istiyorum," dedi Korkak Aslan.

"Oz'un Taht Odası'nda cesaret dolu koca bir testi var," dedi adam, "dökülmemesi için üstünü altın bir levhayla kapatır. Sana memnuniyetle biraz verecektir."

"Ben de beni Kansas'a geri göndermesini istiyorum," dedi Dorothy.

"Kansas nerede?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum," yanıtını verdi Dorothy hüzünle, "ama Kansas benim evim ve bir yerlerde olduğundan eminim."

"Muhtemelen. Eh, Oz her şeyi yapabilir; bu yüzden senin için Kansas'ı da bulabileceğini sanıyorum. Ama önce onu görmelisin ve bu oldukça zor bir iş olacak; Büyük Büyücü kimseyi görmek istemiyor, o kendine has kuralları olan biri. Peki SEN ne istiyorsun?" diye devam etti adam, Toto'ya dönerek. Toto sadece kuyruğunu salladı; çünkü ne tuhaftır ki konuşamıyordu.

Kadın akşam yemeğinin hazır olduğunu söyleyince masanın etrafında toplandılar; Dorothy lezzetli bir lapa, yağda yumurta ve güzel beyaz ekmekten oluşan yemeğini büyük bir zevkle yedi. Aslan lapadan biraz yese de yemeğin yulaftan yapıldığını ve yulafın aslanların değil atların yiyeceği olduğunu söyleyerek pek beğenmedi. Korkuluk ve Teneke Adam hiçbir şey yemediler. Toto ise güzel bir yemeğe kavuşmanın mutluluğuyla her şeyden biraz yedi.

Daha sonra kadın Dorothy'ye uyuyacağı yeri gösterdi ve Toto da yanına yattı; Aslan ise kızı kimsenin rahatsız etmemesi için odanın kapısında nöbet tutuyordu. Korkuluk ile Teneke Adam uyumamalarına rağmen bir köşeye çekilip bütün gece sessizce durdular.

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz yola koyuldular ve bir süre sonra gökyüzünde yeşil bir parıltı gördüler.

"Bu Zümrüt Şehri olmalı," dedi Dorothy.

O yöne doğru yürüdükçe yeşil parıltı gitgide parlaklaşıyordu, görünüşe göre nihayet yolculuklarının sonuna gelmek üzereydiler. Ama şehri çevreleyen büyük surlara anca öğleden sonra ulaştılar. Bu surlar yüksek, kalın ve parlak yeşildi.

Tam karşılarında ve sarı tuğla yolun sonunda büyük, zümrütlerle bezenmiş bir kapı vardı; bu kapı güneşin altında öyle bir parlıyordu ki Korkuluk'un kalemle çizilmiş gözleri bile bu parlaklık karşısında kamaşmıştı.

Kapının yanında bir zil vardı ve Dorothy bu zile basınca berrak bir çıngırtı duydu. Ardından koca kapı yavaş yavaş açıldı; hep birlikte içeri girdiler ve kendilerini duvarlarında sayısız zümrüdün parladığı, yüksek kemerli bir odada buldular.

Karşılarında Kıtırsoylarla neredeyse aynı boyda, küçük bir adam duruyordu. Tepeden tırnağa yeşile bürünmüştü, teni bile yeşile çalıyordu. Hemen yanında kocaman yeşil bir kutu vardı.

Adam, Dorothy ile arkadaşlarını görünce sordu: "Zümrüt Şehri'ne hangi amaçla geldiniz?"

"Büyük Oz'u görmeye geldik," dedi Dorothy.

Adam bu yanıta o kadar şaşırmıştı ki üstünde etraflıca düşünebilmek için oturdu.

"Uzun yıllardır kimse benden Oz'u görmeyi talep etmemişti," dedi, başını şaşkınlıkla sallayarak. "O, güçlü ve korkunçtur; Büyük Büyücü'nün bilgece derin düşüncelerini boş ya da aptalca bir işle meşgul etmeye geldiyseniz öfkelenip hepinizi bir anda yok edebilir."

"Ama isteğimiz ne aptalca ne de boş bir iş, aksine önemli," diye yanıtladı Korkuluk. "Ayrıca bize Oz'un iyi bir büyücü olduğu söylendi."

"Öyledir," dedi yeşil adam, "Zümrüt Şehri'ni bilgece ve mükemmel biçimde yönetir. Ama dürüst olmayanlara ve ona sırf meraktan yaklaşanlara karşı çok korkunçtur ve çok az kişi yüzünü görme ricasında bulunmaya cesaret edebildi. Ben Kapı Muhafızı'yım ve madem Büyük Oz'u görmeyi talep ediyorsunuz sizi sarayına götürmem gerekiyor. Ama önce bu gözlükleri takmak zorundasınız."

"Neden?" diye sordu Dorothy.

"Çünkü gözlük takmazsanız Zümrüt Şehri'nin parlaklığı ve azameti sizi kör eder. Şehirde yaşayanlar bile gece gündüz gözlük takmaya mecbur. Oz'un şehrin kuruluşunda emrettiği gibi bütün gözlükler kilitleniyor ve onların kilidini açabilecek tek anahtar da bende."

Muhafız büyük kutuyu açtığında Dorothy onun her boyutta ve şekilde gözlükle dolu olduğunu gördü. Bütün gözlüklerin camları yeşildi. Kapı Muhafızı, tam Dorothy'ye göre olan bir gözlüğü alıp kıza taktı. Gözlüğe tutturulmuş iki altın şerit kızın kafasının arkasından geçiyordu ve arkada Kapı Muhafızı'nın boynunda asılı duran zincirin ucundaki küçük anahtarla kilitlendi. Dorothy gözlüğü artık istese de çıkaramazdı, ama zaten Zümrüt Şehri'nin parıltısıyla kör olmak istemediğinden bir şey söylemedi.

Yeşil adam daha sonra Korkuluk, Teneke Adam, Aslan ve hatta küçük Toto'ya bile birer gözlük ayarlayıp arkadan sıkıca kilitledi.

Kapı Muhafızı nihayet kendi gözlüğünü de takıp onları saraya götürmeye hazır olduğunu söyledi. Duvardaki çividen büyük altın bir anahtar alarak başka bir kapıyı açtı ve diğerleri de Zümrüt Şehri'nin sokaklarına açılan ana kapıdan geçen muhafızı takip ettiler.

XI. Bölüm

Oz'un Muhteşem Zümrüt Şehri

Yeşil gözlüklerin varlığına rağmen, bu muhteşem şehrin ışıltısı karşısında Dorothy ve arkadaşlarının gözleri kamaştı. Sokakların iki yanında da yeşil mermerden yapılmış ve her tarafı parlak zümrütlerle bezenmiş evler sıralanıyordu. Aynı yeşil mermerden bir yolda yürüyorlardı; yolu oluşturan blokların birleştiği noktalar, güneş ışığıyla parıldayan sık yerleştirilmiş sıra sıra zümrütlerle süslenmişti. Pencerelerin camları yeşildi; hatta şehrin üstündeki gökyüzü bile yeşile çalıyordu ve güneş ışınları da yeşildi.

Sokaklarda dolaşan kadın, erkek ve çocuk çok sayıda insan vardı; hepsi de yeşil kıyafetler giyiyordu ve tenleri yeşilimsi bir renkteydi. Dorothy'ye ve beraberindeki tuhaf topluluğa meraklı gözlerle baktılar ve Aslan'ı gören bütün çocuklar kaçıp annelerinin arkasına saklandılar; ama kimse onlarla konuşmadı. Sokaklarda pek çok dükkân vardı ve Dorothy satılan her şeyin yeşil olduğunu gördü. Yeşil ayakkabılar, yeşil şapkalar ve her türlü yeşil giysinin yanı sıra yeşil şekerlemeler ve yeşil patlamış mısır da satışa sunulmuştu. Bir yerde adamın biri yeşil limonata satıyordu ve Dorothy çocukların satıcıya yeşil bozuk paralar verdiğini gördü.

Görünürde ne at ne de başka tür bir hayvan vardı; insanlar eşyaları küçük yeşil el arabalarında taşıyorlardı. Herkes mutlu, huzurlu ve refah içinde görünüyordu.

Kapı Muhafızı, şehrin tam ortasındaki büyük yapıya, Büyük Büyücü Oz'un sarayına varana dek onları sokaklardan geçirdi. Kapının önünde yeşil üniformalı ve uzun yeşil sakallı bir asker vardı.

"Bunlar Büyük Oz'u görmeyi talep eden yabancılar," dedi Kapı Muhafızı, askere.

"İçeri gelin," diye yanıtladı asker, "mesajınızı ona iletece̊im."

Böylece Saray Kapılarından geçip yeşil bir halı ve zümrütlerle süslenmiş güzel yeşil mobilyalarla döşeli büyük bir odaya götürüldüler. Asker, bu odaya girmeden önce ayaklarını yeşil bir paspasa silmelerini istedi ve onlar yerlerine oturduktan sonra kibarca şöyle dedi:

"Lütfen rahatınıza bakın, ben Taht Odası'nın kapısına gidip Oz'a geldiğinizi haber vereceğim."

Asker dönene kadar uzun bir süre beklemek zorunda kaldılar. Adam nihayet geri geldiğinde, Dorothy sordu:

"Oz'u gördünüz mü?"

"Ah hayır, onu hiç görmedim," diye yanıtladı asker. "Ama o paravanın arkasında otururken sizin geldiğinizi haber verdim. Bu kadar istiyorsanız sizi huzuruna kabul edebileceğini söyledi; ama huzuruna teker teker çıkacaksınız ve her gün yalnızca birinizi yanına çağıracak. Bu yüzden sarayda bir süre kalmanız gerekiyor, sizi bu uzun yolculuğun ardından rahatça dinlenebileceğiniz odalarınıza göndereceğim."

"Teşekkür ederiz," diye yanıtladı kız; "Oz gerçekten çok nazik."

Asker yeşil düdüğünü çaldı ve hemen o anda odaya yeşil ipekten güzel bir elbise giyen genç bir kız girdi. Çok güzel yeşil saçları ve yeşil gözleri vardı, Dorothy'nin önünde eğilerek şöyle dedi: "Beni takip edin, sizi odanıza götüreceğim."

Dorothy arkadaşlarına veda edip Toto'yu kucağına aldı ve sarayın ön tarafındaki odaya varıncaya dek yedi koridordan geçip, üç kat merdiven çıkan kızı takip etti. Bu dünyanın en şirin küçük odasıydı; yeşil ipek çarşafların ve yeşil kadifeden süslü bir örtünün serildiği yumuşacık bir yatak vardı. Odanın ortasındaki küçük fıskiyenin havaya püskürttüğü yeşil parfüm hemen altındaki yeşil mermerden özenle oyulmuş küçük çanağa dökülüyordu. Pencerelerde güzel yeşil çiçekler vardı; bir rafa küçük, yeşil kitaplar dizilmişti. Dorothy daha sonra bu kitapları açıp bakacak zaman bulduğunda, kendisini güldüren tuhaf ve komik yeşil resimlerle dolu olduklarını gördü.

Bir gardıropta ipek, saten ve kadife kumaşlardan birçok yeşil elbise vardı; hepsi de tam Dorothy'ye göreydi.

"Kendinizi evinizde hissedin," dedi yeşil kız, "ve herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın. Oz yarın sabah size haber gönderecek."

Kız Dorothy'yi yalnız bırakıp diğerlerinin yanına döndü. Onları da odalarına götürdü ve her biri sarayın çok hoş bir odasına yerleştirilmiş oldu. Bu kibarlığın Korkuluk için pek anlamı olmadı; çünkü odasında yalnız kaldığında yine kapının ağzında durup sabaha kadar aptal aptal bekledi. Yatıp dinlenmeye ihtiyacı yoktu ve gözlerini de kapatamıyordu; bu yüzden gece boyunca sanki dünyanın en güzel odalarından birinde değilmişçesine, odanın bir köşesinde ağını ören küçük bir örümceği seyretti. Teneke Adam etten kemikten olduğu günlerin verdiği alışkanlıkla yatağa uzandı; ama uyuyamadığından bütün geceyi eklemlerini oynatarak geçirdi, düzgün işlediklerinden emin olmak istiyordu. Aslan ormanda kuru yapraklar üzerinde uyumayı tercih ederdi ve zaten bir odada kapalı kalmaktan da pek hoşlanmamıştı; ama bunu kafasına takmayacak kadar akıllıydı, yatağın üzerine bir kedi gibi kıvrılıp mırlayarak hemen uykuya daldı.

Sabah kahvaltıdan sonra yeşil genç kız, Dorothy'yi alıp götürmeye geldi; ona yeşil sırmalı saten kumaştan çok güzel bir elbise giydirdi. Dorothy yeşil, ipek bir önlük takıp Toto'nun boynuna da yeşil bir kurdele bağladıktan sonra Büyük Oz'un Taht Odası'na doğru yürümeye başladılar.

Önce, pahalı ve şık kıyafetler giyen saray mensubu hanımefendi ve beyefendilerin bulunduğu büyük bir salona vardılar. Bu insanların birbirleriyle konuşmaktan başka yapacak bir işleri yoktu; ama Oz'u görmelerine izin verilmeyeceğini bile bile her sabah Taht Odası'nın önünde toplanıp bekleşiyorlardı. Dorothy içeri girince merakla ona baktılar ve içlerinden biri şöyle fısıldadı:

"Korkunç Oz'un yüzüne gerçekten bakacak mısın?"

"Tabii ki," diye yanıtladı kız, "eğer beni kabul ederse."

"Ah, insanların onu görmek istemelerinden hoşlanmasa da sizi kabul edecek," dedi Büyücü'ye kızın mesajını iletmiş olan asker. "Aslında başta sinirlendi ve sizi geldiğiniz yere göndermemi söyledi. Sonra sizi tarif etmemi istedi ve gümüş ayakkabılarınıza değininceye çok ilgilendi. Sonunda alnınızdaki izden de bahsettim ve o da sizi huzuruna kabul etmeye karar verdi."

Tam o sırada bir zil çaldı ve yeşil kız Dorothy'ye "İşte çağrı geldi. Taht Odası'na tek başına girmeniz gerekiyor," dedi.

Kız küçük bir kapıyı açtı ve Dorothy, cesaretle içeri girdiğinde kendini harika bir yerde buldu. Burası yüksek kemerli bir çatısı olan büyük, yuvarlak bir odaydı; duvarlar, tavan ve zemin ise sık yerleştirilmiş kocaman zümrütlerle süslenmişti. Tavanın ortasında, zümrütlerin mükemmel bir ışıltıyla parlamalarına sebep olan, güneş kadar parlak bir ışık kaynağı vardı.

Ama Dorothy'nin ilgisini asıl çeken, odanın ortasında duran yeşil mermerden koca tahttı. İskemle biçimindeydi ve odadaki her şey gibi üzerindeki değerli taşlarla parlıyordu.

İskemlenin ortasında onu taşıyacak bir gövdesi, kolları ya da bacakları olmayan devasa bir Baş duruyordu. Saçı yoktu ama gözleri, burnu ve ağzı vardı; en büyük devin başından bile daha büyüktü.

Dorothy'nin bakışları merak ve korkuyla Baş'a yönelirken, gözler yavaşça dönüp sert ve sabit bakışlarını küçük kıza dikti. Sonra ağız hareket etti ve Dorothy bir sesin şöyle dediğini duydu:

"Ben Oz, Büyük ve Korkunç. Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

Bu, kızın o kocaman Baş'tan çıkmasını beklediği kadar ürkütücü bir ses değildi; bunun üzerine kız cesaretini toplayıp şöyle yanıtladı:

"Ben Dorothy, Küçük ve Uysal. Sizden yardım istemeye geldim."

Gözler bir dakika boyunca dalgın dalgın kızı izledikten sonra ses şöyle dedi:

"Gümüş ayakkabıları nereden buldun?"

"Evim üstüne düşerek onu öldürdüğünde Doğu'nun Kötü Cadısı'ndan aldım," diye yanıtladı kız.

"Alnındaki iz nasıl oldu?" diye devam etti ses.

"Kuzey'in İyi Cadısı beni size yollarken veda etmek için öptüğünde oldu," dedi kız.

Gözler yine kıza dik dik baktı ve doğru söylediğini gördü. Sonra Oz sordu: "Benden ne istiyorsun?"

"Beni Kansas'a, Em Teyze ile Henry Enişte'nin yanına göndermenizi," diye yanıtladı kız ciddi bir tavırla. "Çok güzel olmasına rağmen ülkenizi sevemedim. Ve eminim bu kadar uzun süre ortadan kaybolunca Em Teyze fena halde endişelenmiştir."

Gözler üç kez kırpıldı, ardından önce tavana sonra yere çevrildi ve öyle garip bir biçimde döndü ki anlaşılan odanın her bir köşesini gördüler. En sonunda yeniden Dorothy'ye baktılar.

"Bunu neden yapayım?" diye sordu Oz.

"Çünkü siz güçlüsünüz, bense zayıfım; siz Büyük Büyücü'sünüz, bense küçük bir kızım yalnızca."

"Ama Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürecek kadar güçlüymüşsün," dedi Oz.

"Bir anda oldu," diye karşılık verdi Dorothy lafı dolandırmadan, "benim yapabileceğim bir şey yoktu."

"Peki," dedi Baş, "sana yanıtımı vereceğim. Karşılığında benim için bir şey yapmadığın sürece, benden seni Kansas'a geri göndermemi istemeye hakkın yok. Bu diyarda herkes aldığı şeyin karşılığını vermek zorunda. Büyü gücümü kullanarak seni evine yollamamı istiyorsan önce benim için bir şey yapmalısın. Sen bana yardım et, ben de sana yardım edeyim."

"Ne yapmam gerek?" diye sordu kız.

"Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldür," diye yanıtladı Oz.

"Ama yapamam!" diye haykırdı Dorothy, büyük bir şaşkınlıkla.

"Doğu'nun Cadısı'nı öldürdün ve ayrıca güçlü bir efsun taşıyan gümüş ayakkabıları giyiyorsun. Bu diyarda yalnızca bir tane Kötü Cadı kaldı ve onun da öldüğünü bana bildirirsen seni Kansas'a yollarım... ama daha önce değil."

Fena halde hayal kırıklığına uğrayan küçük kız ağlamaya başladı; tekrar açılıp kapanan gözler, sanki Büyük Oz kızın istese kendisine yardım edebileceğini sezmiş gibi endişeyle kıza baktı.

"Şimdiye kadar hiçbir canlıyı isteyerek öldürmedim," dedi Dorothy hıçkırarak. "Bunu yapmayı istesem bile, Kötü Cadı'yı nasıl öldürebilirim? Büyük ve Korkunç olan siz bile onu öldüremiyorsanız, bunu benim yapmamı nasıl beklersiniz?"

"Orasını bilemem," dedi Baş; "ama yanıtım bu, Kötü Cadı ölene kadar teyzenle enişteni göremeyeceksin. Bu Cadı'nın kötü, hem de son derece kötü olduğunu ve öldürülme-

si gerektiğini unutma. Şimdi git ve görevini tamamlamadan benimle görüşmeyi sakın talep etme."

Dorothy, Taht Odası'nı kederli bir halde terk edip Oz'un ona ne söylediğini anlatmasını merakla bekleyen Aslan, Korkuluk ve Teneke Adam'ın yanına gitti. "Benim için umut yok," dedi üzülerek, "Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürmezsem Oz beni evime yollamayacak ve bunu yapabilmeme imkân yok."

Arkadaşları onun için üzüldü ama ellerinden gelen bir şey yoktu; Dorothy de odasına döndü ve kendisini yatağa atıp ağlaya ağlaya uyudu.

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker Korkuluk'un yanına gelip şöyle dedi:

"Oz sizi çağırıyor, benimle gelin."

Korkuluk onu takip etti ve zümrüt tahtta oturan güzeller güzeli bir Hanımefendi ile karşı karşıya geldiği büyük Taht Odası'na kabul edildi. Bu Hanımefendi yeşil ipekten incecik bir elbise giyiyordu ve yeşil buklelerinin üstünde mücevherlerle kaplı bir taç vardı. Omuzlarından çıkan göz alıcı renkteki kanatlar o denli inceydi ki en ufak hava akımında pır pır ediyorlardı.

Korkuluk, bu güzel yaratığın karşısında içindeki saman dolgunun müsaade ettiği ölçüde eğilerek selam verdiğinde, kadın ona tatlılıkla bakarak şöyle dedi:

"Ben Oz, Büyük ve Korkunç. Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

Dorothy'nin bahsettiği büyük Baş'ı görmeyi bekleyen Korkuluk çok şaşırmıştı; ama cesurca yanıt verdi:

"Ben içi saman dolu sıradan bir Korkuluk'um. Bu yüzden beynim yok; kafamın içine saman yerine beyin koymanız için size yalvarmaya geldim, böylece ben de hükmettikleriniz kadar insan olabilirim."

"Bunu neden yapayım?" dedi Hanımefendi.

"Çünkü bilge ve güçlüsünüz, ayrıca sizden başka kimse bana yardım edemez," diye yanıtladı Korkuluk.

"Karşılığı olmadan asla iyilik yapmam," dedi Oz. "Ama sana şunun sözünü verebilirim: Benim için Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürürsen sana öyle bir beyin bahşederim ki o kadar çok zekâyla bütün Oz Diyarı'nın en akıllısı olursun."

"Cadı'yı Dorothy'nin öldürmesini istediğinizi sanıyordum," dedi Korkuluk, şaşırarak.

"İstedim. Onu kimin öldüreceği umurumda değil. Ama o ölene kadar isteğini yerine getirmeyeceğim. Şimdi git ve o çok istediğin beyni hak etmeden bir daha karşıma çıkma."

Korkuluk büyük bir kederle arkadaşlarına gidip Oz'un söylediklerini anlattı; Dorothy Büyük Büyücü'nün kendi gördüğü gibi bir Baş değil de güzel bir Hanımefendi olmasına çok şaşırmıştı.

"Ne olursa olsun," dedi Korkuluk, "Onun da Teneke Adam gibi bir kalbe ihtiyacı var."

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker Teneke Adam'a gelip şöyle dedi:

"Oz sizi çağırıyor. Beni izleyin."

Teneke Adam onun peşinden gidip büyük Taht Odası'na vardı. Oz'u güzel bir Hanımefendi olarak mı yoksa bir Baş olarak mı göreceğini bilmiyordu; ama o güzel Hanımefendi olmasını umuyordu. "Çünkü," dedi kendi kendine, "Baş olursa bana kesinlikle bir kalp vermez, bir başın kendi kalbi de olmadığından benim çektiklerimi anlayamaz. Ama güzel Hanımefendi olursa ona bir kalp için yalvarabilirim, çünkü denilene göre hanımların hepsi yumuşak kalplidir."

Ama Teneke Adam büyük Taht Odası'na girdiğinde ne Baş'ı ne de Hanımefendi'yi gördü; Oz şimdi korkunç bir canavar şekline bürünmüştü. Neredeyse bir fil kadar büyüktü ve yeşil taht bu ağırlığı zor taşıyor gibi görünüyordu. Canavar'ın başı, yüzünde beş gözü olması dışında bir gergedana benziyordu. Gövdesinden çıkan beş uzun kolu ve beş de uzun, ince bacağı vardı. Her tarafı gür, kabarık tüylerle kaplıydı ve daha ürkütücü bir canavar hayal bile edilemezdi. O

anda Teneke Adam bir kalbi olmadığı için şanslıydı, çünkü olsaydı dehşet içinde küt küt atardı. Ama tenekeden yapıldığı için hiç korkmadı, gerçi büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben Oz, Büyük ve Korkunç," dedi Canavar, müthiş bir kükremeyi andıran bir sesle. "Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

"Ben tenekeden yapılma bir oduncuyum. Bu yüzden bir kalbim yok ve sevemiyorum. Bana bir kalp vermeniz için size yalvarıyorum, böylece diğer insanlar gibi olabilirim."

"Bunu neden yapayım?" diye sordu Canavar.

"Çünkü bunu çok istiyorum ve bu isteğimi sadece siz yerine getirebilirsiniz," diye yanıtladı Teneke Adam.

Bunun üzerine Oz alçak sesle hırlayıp kaba bir tavırla şöyle dedi: "Madem bir kalp istiyorsun, onu hak etmelisin."

"Nasıl?" diye sordu Teneke Adam.

"Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürmesi için Dorothy'ye yardım et," diye yanıtladı Canavar. "Cadı öldüğünde bana gel, sana bütün Oz Diyarı'ndaki en sevecen, en yumuşak, en büyük kalbi vereceğim."

Böylece Teneke Adam keder içinde arkadaşlarının yanına dönüp gördüğü korkunç Canavar'ı anlatmak zorunda kaldı. Hepsi de Büyük Büyücü'nün girebildiği türlü türlü kılıklar karşısında hayrete düşmüştü. Aslan şöyle dedi:

"Yanına gittiğimde bir Canavar olursa, öyle yüksek sesle kükrerim ki korkudan ben ne istersem yapar. Güzel Hanımefendi olursa, üstüne atlayacakmışım gibi yaparak onu isteğimi yerine getirmeye zorlarım. Kocaman Baş olursa hepten benim insafıma kalır; istediklerimizi vereceğini vaat edene kadar odanın içinde bir top gibi oynarım onunla. Bu yüzden neşelenin arkadaşlar, her şey yoluna girecek."

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker Aslan'ı Taht Odası'na götürdü ve Oz'un huzuruna çıkardı.

Aslan kapıdan geçip etrafa baktığında, büyük bir şaşkınlıkla tahtın önünde bir Ateş Topu'nun durduğunu gördü; o

kadar şiddetli ve parlak görünüyordu ki Aslan ona bakmaya bile dayanamadı. İlk aklına gelen, Oz'un kazara tutuşup yanmaya başladığı oldu; ama yaklaşmaya çalıştığında yüksek ısıdan bıyıklarının uçları yanınca, o da titreyip sürünerek kapıya doğru geriledi.

Sonra Ateş Topu'ndan alçak, boğuk bir ses geldi ve söyledikleri şunlardı:

"Ben Oz, Büyük ve Korkunç. Sen kimsin ve beni neden görmek istedin?"

Ve Aslan şöyle yanıt verdi: "Ben her şeyden korkan Korkak Aslan'ım. Bana cesaret vermeniz için yalvarmaya geldim, böylece insanların bana hitap ettiği gibi gerçekten Hayvanların Kralı olabilirim."

"Sana neden cesaret vereyim?" diye sordu Oz.

"Çünkü bütün büyücüler arasında en büyük sizsiniz ve dileğimi sadece siz yerine getirebilirsiniz," diye yanıtladı Aslan.

Ateş Topu bir süre cayır cayır yandı ve ses şöyle dedi: "Bana Kötü Cadı'nın öldüğüne dair bir kanıt getir, hemen o anda sana cesaret vereceğim. Ama Cadı yaşadığı sürece bir korkak olarak kalacaksın."

Aslan bu söylenenlere sinirlenmişti ama verecek bir yanıt bulamadı; gözlerini Ateş Topu'na dikmiş bir halde sessizce dururken sıcaklık o kadar arttı ki sonunda kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp odadan kaçtı. Arkadaşlarını onu beklerken bulduğuna sevinmişti ve onlara Büyücü ile yaptığı korkunç görüşmeyi anlattı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dorothy üzüntüyle.

"Yapabileceğimiz tek bir şey var," diye yanıtladı Aslan, "Kırpıkların diyarına gidip Kötü Cadı'yı bulacak ve yok edeceğiz."

"Peki ya yapamazsak?" dedi kız.

"O zaman asla cesaretim olmaz," diye açıkladı Aslan.

"Benim de asla bir beynim olmaz," diye ekledi Korkuluk.

"Benim de asla bir kalbim olmaz," dedi Teneke Adam.

"Ben de Em Teyze ve Henry Enişte'yi bir daha asla göremem," dedi Dorothy, ağlamaya başlayarak.

"Dikkat et!" diye bağırdı yeşil kız, "Gözyaşların yeşil ipek elbiseni lekeleyecek."

Dorothy gözlerini kurulayıp şöyle dedi: "Sanırım denemek zorundayız; ama Em Teyze'yi bir daha görebilmek için bile olsa birini öldürmek istemiyorum."

"Seninle geleceğim; ama Cadı'yı öldüremeyecek kadar korkağım," dedi Aslan.

"Ben de geleceğim," diye bildirdi Korkuluk, "ama size yardım edemeyecek kadar aptalım."

"Kalbim olmadığından bir Cadı'ya bile zarar veremem," diye belirtti Teneke Adam; "ama siz gidiyorsanız ben de kesinlikle geliyorum."

Böylece ertesi sabah yola çıkmaya karar verdiler; Teneke Adam baltasını yeşil bir bileğitaşında keskinleştirdi ve bütün eklemlerini güzelce yağladı. Korkuluk gövdesine taze saman tıkıştırdı ve Dorothy de onun gözlerini belki daha iyi görebilir diye yeniden boyadı. Onlara çok iyi davranan yeşil kız Dorothy'nin sepetini güzel yiyeceklerle doldurup Toto'nun boynuna da ucunda küçük bir çıngırak olan yeşil bir kurdele bağladı.

Erkenden yattılar ve şafak sökerken sarayın arka bahçesindeki yeşil horozun ötüşü ve yeşil bir yumurta yumurtlayan tavuğun gıdaklamaları onları uyandırana kadar deliksiz uyudular.

XII. Bölüm

Kötü Cadı'yı Ararken

Yeşil bıyıklı asker, Kapı Muhafızı'nın yaşadığı odaya varana kadar Zümrüt Şehri'nin sokaklarında onlara eşlik etti. Bu görevli, dostlarımızın gözlüklerini çıkarıp büyük kutuya geri koydu ve onlara nazikçe kapıyı açtı.

"Batı'nın Kötü Cadısı'na hangi yoldan gidiliyor?" diye sordu Dorothy.

"Öyle bir yol yok," diye yanıtladı Kapı Muhafızı. "Kimse oraya gitmek istemez."

"Peki o zaman onu nasıl bulacağız?" diye sordu kız.

"Orası kolay," diye yanıtladı adam, "çünkü Kırpıkların diyarında olduğunuzu öğrendiği anda o sizi bulacak ve hepinizi kölesi yapacaktır."

"Belki öyle olmaz," dedi Korkuluk, "bizim niyetimiz onu yok etmek."

"Ah, bu farklı bir durum," dedi Kapı Muhafızı. "Daha önce kimse onu yok etmedi, bu yüzden doğal olarak sizi de diğerleri gibi kölesi yapacağını düşündüm. Ama dikkat edin, o kötü ve acımasızdır; sizin onu yok etmenize izin vermeyebilir. Batı'ya, güneşin battığı yöne doğru yürümeye devam edin, onu mutlaka bulursunuz."

Teşekkür edip onunla vedalaştılar ve yer yer papatyalarla düğünçiçeklerinin görüldüğü yumuşak çimenlerin üzerinde

Batı'ya doğru yürümeye başladılar. Dorothy'nin üstünde hâlâ sarayda giydiği güzel ipek elbise vardı; ama bunun artık yeşil değil, bembeyaz olduğunu görünce şaşırdı. Toto'nun boynundaki kurdele de yeşil rengini kaybetmiş ve Dorothy'nin elbisesi gibi beyaz olmuştu.

Kısa sürede Zümrüt Şehri'ni arkalarında bıraktılar. Bu Batı ülkesinde çiftlik ya da ev olmadığı ve toprak işlenmediği için, ilerledikçe arazi giderek daha engebeli ve dağlık hale geliyordu.

Etrafta onlara gölgesini sunacak ağaçlar olmayınca öğlen vakti güneşin sıcaklığı yüzlerine çarptı; bu yüzden daha gece olmadan Dorothy, Toto ve Aslan yorgun düştü, çimenlere uzanıp uykuya daldılar. Teneke Adam ile Korkuluk ise nöbet tutuyorlardı.

Batı'nın Kötü Cadısı'nın yalnızca tek bir gözü vardı, ama bu göz bir teleskop kadar güçlüydü ve her yeri görebiliyordu. Şatosunun kapısında oturmuş etrafa bakarken, uyuyan Dorothy'yi ve yanındaki arkadaşlarını görüverdi. Aralarındaki mesafe çok fazlaydı ama Kötü Cadı onları kendi ülkesinde görünce öfkelendi; bu yüzden de boynunda asılı duran gümüş düdüğü öttürdü.

Bir anda kocaman kurtlardan oluşan bir sürü her yönden koşarak Cadı'nın yanına geldi. Uzun bacakları, korkunç gözleri ve keskin dişleri vardı.

"O insanların yanına gidin ve onları paramparça edin," dedi Cadı.

"Onları köle yapmayacak mısınız?" diye sordu kurtların lideri.

"Hayır," diye yanıtladı Cadı, "biri tenekeden, biri samandan; biri küçük bir kız, diğeri de bir aslan. Hiçbiri çalışmaya uygun değil, bu yüzden onları parçalayabilirsiniz."

"Çok güzel," dedi kurt, bütün hızıyla ileri atıldı ve diğerleri de onu takip etti.

Teneke Adam ile Korkuluk'un uyanık olup kurtların gelişini duymaları büyük bir şanstı.

"Bu benim kavgam," dedi Teneke Adam, "arkama geç, onları ben karşılayacağım."

İyice keskinleştirdiği baltasını eline aldı ve kurtların lideri ona saldırdığında tek bir vuruşta başını gövdesinden ayırdı, koca kurt oracıkta öldü. Teneke Adam baltasını kaldırır kaldırmaz bir kurt daha geldi ve o da bu silahın keskin kenarıyla tanıştı. Baltanın kırk kere inip kalkmasıyla kırk kurt da öldü; her şey sona erdiğinde kurtlar Teneke Adam'ın önünde cansız bir yığın halinde yatıyorlardı.

Teneke Adam sonunda baltasını elinden bırakıp Korkuluk'un yanına oturdu. "İyi bir dövüştü, dostum," dedi Korkuluk.

Sabah Dorothy uyanana dek beklediler. Küçük kız, kalın kürklü kurtlardan oluşan koca yığını görünce epey korktu ama Teneke Adam ona olanları anlattı. Dorothy kendilerini kurtardığı için ona teşekkür edip kahvaltıya oturdu, sonrasında tekrar yola koyuldular.

Aynı sabah Kötü Cadı şatosunun kapısına gelip çok uzakları gören tek gözüyle etrafa baktı. Bütün kurtlarının ölüp gittiğini ve yabancıların hâlâ kendi topraklarında ilerlediklerini gördü. Bu onu daha da sinirlendirdi ve gümüş düdüğünü iki kez öttürdü.

Hemen o anda yabani kargalardan oluşan, gökyüzünü karartacak kadar büyük bir sürü ona doğru uçarak geldi.

Kötü Cadı, Kral Karga'ya şöyle dedi: "Hemen şu yabancılara doğru uçun; gözlerini oyun ve onları parçalayın."

Yabani kargalar koca bir sürü halinde Dorothy ve yol arkadaşlarına doğru uçmaya başladılar. Küçük kız onların geldiğini görünce çok korktu.

Ama Korkuluk şöyle dedi: "Bu benim savaşım; yanımda yere yatın, size zarar gelmeyecek."

Ayakta durup kollarını açan Korkuluk dışında hepsi yere yattı. Kargalar onu gördüğünde, korkuluk gören kuşların her zaman yaptığı gibi korktular ve yaklaşmaya cesaret edemediler. Ama Kral Karga, "Bu sadece doldurulmuş bir adam. Onun gözlerini oyacağım," dedi.

Kral Karga ona doğru uçunca, Korkuluk onun başını yakalayıp ölünceye kadar boynunu döndürdü. Sonra bir karga daha ona doğru uçtu ama Korkuluk onun da boynunu kırdı. Kırk karga vardı ve Korkuluk, en sonunda hepsi etrafında ölü olarak yatana kadar kırk boyun kırdı. Sonra yol arkadaşlarına kalkmalarını söyledi ve yollarına devam ettiler.

Kötü Cadı yeniden bakıp kargalarından oluşan yığını gördüğünde bir öfke nöbetine tutuldu ve gümüş düdüğünü üç kez öttürdü.

Bunu takiben havada yoğun bir vızıldama duyuldu, siyah arılardan oluşan bir sürü uçarak ona doğru geliyordu.

"Gidin ve o yabancıları öldürene kadar sokun!" diye emretti Cadı. Arılar hemen dönüp Dorothy ve arkadaşlarına doğru hızla uçmaya başladılar. Ama Teneke Adam onların geldiğini fark etti ve Korkuluk da ne yapacağına karar verdi.

"Samanımı çıkar ve küçük kızın, köpeğin ve Aslan'ın üzerini ört," dedi Teneke Adam'a, "böylece arılar onları sokamaz." Teneke Adam denileni yaptı; Dorothy, kucağındaki Toto ve hemen yanlarında yatan Aslan tamamen samanla örtülmüşlerdi.

Arılar gelip de Teneke Adam dışında sokacak birini bulamayınca hepsi ona saldırdı, ama tenekeye çarpınca iğneleri kırıldığından Teneke Adam'a hiç zarar veremediler. Arılar iğneleri olmadan yaşayamadıkları için bu siyah arıların sonu oldu, Teneke Adam'ın etrafına düşüp ince kömür yığınlarına benzeyen öbekler oluşturdular.

Sonra Dorothy ile Aslan ayağa kalktı ve kız samanları yeniden Korkuluk'un içine dolduran Teneke Adam'a yardım etti, Korkuluk kısa zamanda eski haline döndü. Böylece bir kez daha yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Kötü Cadı siyah arılarının yerde ince kömürden yığınlar gibi yattıklarını görünce öyle sinirlendi ki ayağını yere vurdu, saçlarını yolup dişlerini gıcırdattı. Kölesi olan Kırpıklardan bir düzinesini çağırdı ve onlara sivri mızraklar verip yabancıları yok etmelerini söyledi.

Kırpıklar cesur bir halk olmasalar da söyleneni yapmak zorundaydılar. Dorothy'ye iyice yaklaşana kadar ilerlediler. Ama sonra Aslan şiddetli bir kükremeyle önlerine atladığında zavallı Kırpıklar öyle korktular ki tüm hızlarıyla koşarak kaçtılar.

Şatoya döndüklerinde Kötü Cadı onları kayışla dövdü ve işlerinin başına yolladı, sonra da oturup ne yapacağını düşünmeye başladı. Bu yabancıları yok etmek için yaptığı her planın nasıl başarısız olduğunu anlayamıyordu; ama kötü olduğu kadar da güçlü bir Cadı'ydı ve kısa zamanda nasıl hareket edeceğine karar verdi.

Dolabında elmaslar ve yakutlarla çevrelenmiş bir Altın Şapka vardı. Bu Altın Şapka sihirliydi. Bunu elinde bulunduran kişi, verilen her emri yerine getiren Kanatlı Maymunlar'ı üç kez çağırma hakkına sahipti. Ama kimse bu garip yaratıklara üç kereden fazla emir veremezdi. Kötü Cadı, Şapka'nın sihrini zaten iki kez kullanmıştı. İlk seferi, Kırpıkları kölesi yapmak ve onların topraklarına hükmetmek içindi. Kanatlı Maymunlar bu işte ona yardım etmişlerdi. İkinci çağrıyı Büyük Oz'a karşı savaşıp onu Batı diyarından kovduğu sırada kullanmıştı. Kanatlı Maymunlar bunu yapmasına da yardımcı olmuşlardı. Altın Şapka'yı yalnızca bir kere daha kullanabilirdi ve diğer güçlerinin tamamı tükenmeden bu hakkını harcamak istemiyordu. Ama artık korkunç kurtları, yabani kargaları ve sokmaya hazır arıları öldüğüne ve köleleri de Korkak Aslan tarafından korkutulduğuna göre, Dorothy ve arkadaşlarını yok etmek için tek bir yol kalmıştı.

Böylece Kötü Cadı Altın Şapka'yı dolaptan çıkarıp başına taktı. Sonra sol ayağının üstünde durarak yavaşça şunları söyledi:

"Ep-pe, pep-pe, kak-ke!"

Sonra sağ ayağının üstünde durdu ve şöyle dedi:

"Hil-lo, hol-lo, hel-lo!"

Bundan sonra her iki ayağının üstünde durup şöyle bağırdı:

"Ziz-zi, zuz-zi, zik!"

Büyü işlemeye başlamıştı. Kararan gökyüzünde hafif bir gümbürtü yankılandı. Hızlı hızlı kanat çırpışları, uğultulu konuşmalar ve gülüşmeler duyuluyordu; güneş karanlık gökyüzünde tekrar belirdiğinde, Kötü Cadı'nın etrafı her birinin omzunda büyük ve güçlü bir çift kanat olan maymunlarla çevriliydi.

Diğerlerinden çok daha büyük olan bir maymun, liderleri gibi duruyordu. Uçarak Cadı'ya yaklaşıp şöyle dedi: "Bizi üçüncü ve son kez çağırdınız. Ne emredersiniz?"

"Topraklarımdaki yabancıları bulun ve Aslan dışında hepsini yok edin," dedi Kötü Cadı. "Hayvanı bana getirin, onu bir at gibi arabaya koşup çalıştırmak istiyorum."

"Emirleriniz yerine getirilecek," dedi lider. Sonra Kanatlı Maymunlar büyük bir gürültüyle Dorothy ve arkadaşlarının yürüdüğü yola uçmak üzere havalandılar.

Maymunlardan bazıları Teneke Adam'ı tutup keskin kayalarla kaplı bir bölgeye kadar taşıdılar. Burada onu epeyce yüksekten aşağı bırakıverdiler; zavallı Teneke Adam o kadar hırpalanmış ve yamulmuştu ki ne hareket edebiliyor ne de inleyebiliyordu.

Diğer Maymunlar Korkuluk'u yakaladılar ve uzun parmaklarıyla Korkuluk'un giysilerinin ve başının içindeki samanı çıkardılar. Şapkasını, çizmelerini ve giysilerini bir öbek haline getirip uzun bir ağacın en tepedeki dallarına attılar.

Kalan maymunlarsa Aslan'ın etrafına fırlattıkları sağlam ipleri bedeninin, başının ve bacaklarının etrafından birçok kez dolandırarak, onu ısırması, tırmalaması ya da mücadele etmesi mümkün olmayacak biçimde bağladılar. Sonra da onu alıp uçarak Cadı'nın şatosuna gittiler ve kaçamasın diye etrafı yüksek demir parmaklıklarla çevrili küçük bir avluya koydular.

Ama Dorothy'ye hiç zarar vermediler. O, kucağında Toto'yla birlikte yol arkadaşlarının hazin kaderini seyrediyor ve sıranın yakında kendisine geleceğini düşünüyordu. Kanatlı Maymunlar'ın lideri uzun, kıllı kollarını uzatarak çirkin yüzünde korkunç bir sırıtışla kıza yaklaştı; ama İyi

Cadı'nın öpücüğünün kızın alnında bıraktığı izi görünce hemen durdu ve diğerlerine de ona dokunmamalarını işaret etti.

"Bu küçük kıza zarar vermeye cüret edemeyiz," dedi onlara, "Kötülüğün Gücü'nden çok daha üstün olan İyiliğin Gücü tarafından korunuyor. Yapabileceğimiz tek şey onu Kötü Cadı'nın şatosuna götürüp bırakmak."

Dorothy'yi nazikçe ve dikkatlice kollarına alıp şatoya kadar taşıdılar ve kapının önüne bıraktılar. Ardından liderleri Cadı'ya şöyle dedi:

"Size elimizden geldiğince itaat ettik. Teneke Adam ve Korkuluk yok edildi, Aslan ise avlunuzda bağlı duruyor. Ama küçük kıza da kucağındaki köpeğe de zarar vermeye cüret edemeyiz. Sürümüzün üzerindeki hâkimiyetiniz sona erdi, bizi bir daha görmeyeceksiniz."

Sonra bütün Kanatlı Maymunlar, kahkahalar ve gevezelikler eşliğinde havalanıp kısa sürede gözden kayboldular.

Kötü Cadı, Dorothy'nin alnındaki izi görünce hem şaşırmış hem de endişelenmişti, çünkü tıpkı Kanatlı Maymunlar gibi o da kıza zarar vermeye cüret edemeyeceğini biliyordu. Dorothy'nin ayağına bakıp da Gümüş Ayakkabılar'ı gördüğündeyse, ne kadar güçlü bir büyü taşıdıklarını bildiği için korkudan titremeye başladı. Başta neredeyse Dorothy'den kaçacaktı; ama çocuğun gözlerine baktığında onun ne kadar saf olduğunu ve Gümüş Ayakkabılar'ın ona verdiği muazzam güçten haberdar olmadığını anladı. Kötü Cadı kendi kendine gülerek "Gücünü nasıl kullanacağını bilmediğine göre onu hâlâ kölem yapabilirim," diye düşündü. Ardından Dorothy'ye acımasız ve sert bir sesle şöyle dedi:

"Benimle gel ve söylediğim her şeyi dikkatle dinle, yoksa Teneke Adam ve Korkuluk gibi seni de yok ederim."

Cadı'nın peşinden giden Dorothy, şatodaki bir sürü güzel odadan geçip mutfağa ulaştı; Cadı ona kap kacakları yıkamasını, yeri süpürmesini ve ateşe odun atmasını emretti.

Dorothy uysalca işe koyuldu, elinden geldiğince çok çalışmaya niyetliydi, çünkü Kötü Cadı'nın onu öldürmemesine sevinmişti.

Dorothy var gücüyle çalışırken Cadı da avluya çıkıp Korkak Aslan'ı bir at gibi arabaya koşmaya karar verdi; her istediğinde at arabasını Aslan'a çektirmek Cadı'yı kesinlikle çok eğlendirecekti. Ama kapıyı açtığı anda Aslan korkunç bir kükremeyle üstüne atlayınca Cadı öyle korktu ki hemen kaçıp kapıyı tekrar kapadı.

"Seni arabama koşamıyorsam, ben de aç bırakırım," dedi Cadı, parmaklıkların arasından. "İstediğimi yapana kadar sana yemek yok."

Cadı, bu olaydan sonra tutsak Aslan'a yiyecek vermedi; ama her gün öğle vakti kapıya gelip şöyle soruyordu: "Bir at gibi arabaya koşulmaya hazır mısın?"

Ve Aslan yanıtlıyordu: "Hayır. Buraya girersen seni ısırırım."

Aslan'ın bu isteği yerine getirmek zorunda olmamasının nedeni, her gece kadın uyuyunca Dorothy'nin ona dolaptan yiyecek getirmesiydi. Aslan yemeğini yedikten sonra saman yatağına yatıyor, Dorothy de yanına uzanıp başını onun yumuşak, kabarık yelesine koyuyordu; sonra da başlarına gelenleri konuşuyor, kaçmak için plan yapmaya çalışıyorlardı. Ama şatodan çıkmanın bir yolunu bulamıyorlardı, çünkü bina Kötü Cadı'nın köleleri olan ve korkudan onun her dediğini yapan sarı Kırpıklar tarafından sürekli korunuyordu.

Kız gün boyunca çok çalışmak zorundaydı ve Cadı onu sürekli elinde taşıdığı eski şemsiyeyle dövmekle tehdit ediyordu ikide bir. Ama gerçekte alnındaki iz yüzünden Dorothy'ye vurmaya cüret edemezdi. Kız bunu bilmediğinden hem kendisi hem de Toto için çok korkuyordu. Bir keresinde Cadı şemsiyesiyle Toto'ya vurmuştu ve o küçük, cesur köpek de karşılığında onun bacağını ısırmıştı. Isırılan yer kanamamıştı, çünkü Cadı o kadar kötüydü ki damarlarındaki kan uzun yıllar önce kurumuştu.

Kansas'a ve Em Teyze'ye dönmesinin artık daha da zor olacağını anlayan kızın üzüntüsü gün geçtikçe artıyordu. Bazen Toto ayaklarının dibinde oturup kızın yüzüne bakarak küçük sahibesi için ne kadar üzgün olduğunu gösterecek şekilde inlerken, Dorothy de saatlerce hıçkırarak ağlıyordu. Dorothy yanında olduğu sürece Kansas'ta ya da Oz Diyarı'nda olmaları Toto için fark etmiyordu; ama küçük kızın mutsuz olduğunu bilmesi onu da mutsuz ediyordu.

Bu sırada Kötü Cadı ise kızın ayağından hiç çıkarmadığı Gümüş Ayakkabılar'a sahip olmayı çok istiyordu. Arıları, kargaları ve kurtları yığınlar halinde çürüyorlardı, Altın Şapka'nın bütün gücünü de kullanmıştı; ama Gümüş Ayakkabılar'ı elde edebilirse kaybettiği her şeyden çok daha büyük bir güce sahip olabilirdi. Dorothy ayakkabıları çıkardığında onları çalabileceğini düşündüğü için dikkatle kızı izliyordu. Ama Dorothy bu güzel ayakkabılarla o kadar gurur duyuyordu ki onları sadece geceleri ve bir de banyo yaparken çıkarıyordu. Cadı gece vakti Dorothy'nin odasına girip ayakkabılarını çalamayacak kadar karanlıktan korkuyordu, su korkusu ise karanlık korkusundan daha büyüktü; bu yüzden Dorothy banyo yaparken asla ona yaklaşmıyordu. Aslında bu yaşlı Cadı daha önce ne suya dokunmuş ne de suyun ona bir şekilde dokunmasına izin vermişti.

Ama Kötü Cadı çok kurnazdı ve en sonunda istediğini alabilmek için bir numara buldu. Mutfağın ortasına koyduğu demir çubuğu büyüyle görünmez yaptı. Dorothy de yürürken göremediği için çubuğa takıldı ve boylu boyunca yere kapaklandı. Canı çok yanmamıştı ama düşerken Gümüş Ayakkabılar'ın bir teki ayağından çıktı ve kız daha uzanamadan Cadı bunu kapıp sıska ayağına geçirdi.

Kötü kadın çevirdiği numaranın başarısından memnundu, ayakkabıların teki onda olduğu sürece büyü gücünün yarısı da onun demekti ve Dorothy nasıl kullanacağını bilse bile artık bu gücü ona karşı kullanamazdı.

Güzel ayakkabılarından birini kaybettiğini gören kız çok sinirlendi ve Cadı'ya "Ayakkabımı geri ver!" diye çıkıştı.

"Vermeyeceğim," diye karşılık verdi Cadı sertçe, "o artık senin değil, benim ayakkabım."

"Sen çok kötü birisin!" diye bağırdı Dorothy. "Ayakkabımı benden almaya hakkın yok."

"Yine de bende kalacak," dedi Cadı gülerek, "ve bir gün senden diğerini de alacağım."

Bu durum Dorothy'yi o kadar kızdırdı ki yanında duran bir kova suyu kapıp Cadı'nın başından aşağı boca etti.

Kötü kadın bir dehşet çığlığı kopardı ve sonra Dorothy'nin şaşkın bakışları altında Cadı küçülüp erimeye başladı.

"Bak ne yaptın!" diye çığlık attı Cadı. "Az sonra eriyip gideceğim!"

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Dorothy, Cadı'nın gözlerinin önünde esmer şeker gibi eridiğini görmek onu çok korkutmuştu.

"Suyun benim sonumu getireceğini bilmiyor muydun?" diye sordu Cadı çaresizce inleyerek.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Dorothy. "Nasıl bilebilirdim ki?"

"Eh, birkaç dakika içinde tamamen erimiş olacağım ve şato da sana kalacak. Evet, ben kötüydüm ama senin gibi küçük bir kızın beni eritip kötülüklerime bir son verebileceği hiç aklıma gelmemişti. Bak işte... Gidiyorum!"

Bu sözlerden sonra Cadı kahverengi, şekilsiz bir eriyik haline geldi ve mutfaktaki temiz fayansların üstüne yayılmaya başladı. Onun gerçekten eriyip yok olduğunu gören Dorothy bir kova su alıp bu pisliğin üstüne döktü ve kapının dışına doğru süpürdü. Yaşlı kadından geriye kalan tek şey olan gümüş ayakkabıyı eline alıp bir bezle temizledikten sonra yeniden ayağına geçirdi. En sonunda istediğini yapmakta özgürdü; Aslan'a Batı'nın Kötü Cadısı'nın yok olduğunu ve artık bu yabancı diyarlarda mahkûm olmadıklarını söylemek için avluya koştu.

XIII. Bölüm

Kurtuluş

Korkak Aslan, Kötü Cadı'nın bir kova suyla eriyip gittiğini duyduğuna çok sevinmişti, Dorothy de hemen avlunun kapısını açıp onu serbest bıraktı. Birlikte şatoya döndüler ve Dorothy'nin ilk yaptığı şey bütün Kırpıkları toplayıp onlara artık köle olmadıklarını söylemek oldu.

Onlara daima zalimce davranan Kötü Cadı'nın demir yumruğu altında yıllarca çalışmış olan sarı Kırpıklar buna çok sevindi. Bu günü sonsuza dek bayram ilan ettiler ve vakitlerini ziyafetler verip dans ederek geçirdiler.

"Arkadaşlarımız Korkuluk ve Teneke Adam da burada olsalar," dedi Aslan, "çok daha mutlu olurdum."

"Onları kurtaramaz mıyız sence?" diye sordu kız, endişeyle.

"Deneyebiliriz," diye yanıtladı Aslan.

Böylece sarı Kırpıkları çağırıp arkadaşlarını kurtarmak için yardım istediler ve Kırpıklar da onları esaretten kurtaran Dorothy için ellerinden gelen her şeyi yapmaktan mutlu olacaklarını söylediler. Dorothy en bilgili görünen Kırpıkları seçti ve hep birlikte yola çıktılar. Her tarafı eğilip bükülmüş olan Teneke Adam'ın öylece yattığı kayalık araziye varıncaya dek o günü ve ertesi günün bir kısmını yürüyerek geçir-

diler. Baltası yanındaydı, ama bıçak kısmı paslanmış ve sapı kırılmıştı.

Kırpıklar onu usulca kaldırıp Sarı Şato'ya taşırken Dorothy eski dostunun bu haline gözyaşı döküyor, Aslan ise çok üzgün ve ciddi görünüyordu. Şatoya ulaştıklarında Dorothy Kırpıklara şöyle dedi:

"Aranızda tenekeci var mı?"

"Ah, evet. Hem de çok iyi tenekecilerimiz var," diye yanıtladılar.

"Onları bana getirin o halde," dedi kız. Tenekeciler, araç gereçle dolu sepetlerini taşıyarak içeri girdiklerinde kız şöyle sordu: "Teneke Adam'ın ezilmiş yerlerini düzeltip onu yeniden şekle sokabilir ve kırılan yerlerini lehimleyerek birleştirebilir misiniz?"

Tenekeciler Teneke Adam'ı dikkatle inceledikten sonra, onu tamir ettiklerinde eskisi gibi olabileceğini söylediler. Böylece şatonun büyük, sarı odalarından birinde işe koyulup, üç gün dört gece çalıştılar; Teneke Adam nihayet eski şeklini alana ve eklemleri eskisi kadar iyi hareket edene kadar bacaklarına, gövdesine ve başına çekiçle vurdular, onu eğdiler, büktüler, lehimlediler ve cilaladılar. Elbette üzerinde birkaç yama vardı; ama tenekeciler iyi bir iş çıkarmışlardı ve Teneke Adam dış görünüşüne önem veren biri olmadığından bu yamalara hiç aldırmadı.

En sonunda Dorothy'nin odasına girip onu kurtardığı için teşekkür ederken mutluluktan ağlamaya başladı, Dorothy eklemleri paslanmasın diye onun her bir damla gözyaşını önlüğüyle dikkatlice silmek zorunda kaldı. Aynı anda eski dostuyla yeniden bir arada olmanın verdiği mutlulukla Dorothy de hüngür hüngür ağlıyordu ama bu yaşların silinmesine gerek yoktu. Aslan ise gözlerini kuyruğunun ucuyla o kadar çok silmişti ki iyice ıslanan kuyruğunu güneşte kurutmak için avluya çıkmak zorunda kaldı.

"Keşke Korkuluk da bizimle olsaydı," dedi Teneke Adam, Dorothy olan biten her şeyi ona anlatmayı bitirdiğinde. "O zaman çok daha mutlu olurdum."

"Onu bulmaya çalışmalıyız," dedi kız.

Bunun üzerine Kırpıklardan yardım istedi ve Kanatlı Maymunlar'ın Korkuluk'un giysilerini attıkları o uzun ağacı bulana kadar o günü ve ertesi günün bir kısmını yürüyerek geçirdiler.

Bu oldukça uzun bir ağaçtı ve gövdesi tırmanılamayacak kadar pürüzsüzdü; ama Teneke Adam hemen şöyle dedi:

"Ağacı keseceğim, böylece Korkuluk'un giysilerini kolayca alabiliriz."

Tenekeciler Teneke Adam'ı tamir ederken kuyumcu olan başka bir Kırpık da kırılmış baltasına som altından bir sap yapmıştı. Diğerleri de pas tamamen yok olana kadar baltanın ağzını parlatmışlardı ve şimdi cilalanmış gümüş gibi parlıyordu.

Teneke Adam lafı biter bitmez baltasıyla işe koyulmuştu; çok geçmeden ağaç devrildi, Korkuluk'un giysileri de dallardan kurtulup yere düştü.

Dorothy giysileri topladı ve Kırpıklar da bunları şatoya taşıdı. Burada giysilerin içini güzel, temiz samanla doldurdular... ve sıkı durun! İşte karşınızda Korkuluk, eskisi kadar iyi görünüyor ve onu kurtardıkları için teşekkür üstüne teşekkür ediyordu.

Yeniden bir araya gelen Dorothy ve arkadaşları, kendilerini rahat hissettirecek her şeyi bulabildikleri Sarı Şato'da birkaç güzel gün geçirdiler.

Ama bir gün kızın aklına Em Teyze geldi ve "Oz'un yanına dönüp sözünü tutmasını istemeliyiz," dedi.

"Evet," dedi Teneke Adam, "en sonunda kalbimi alacağım."

"Ben de beynimi alacağım," diye ekledi Korkuluk sevinçle.

"Ben de cesaretimi alacağım," dedi Aslan düşünceli bir ifadeyle.

"Ve ben de Kansas'a geri dönebileceğim," diye haykırdı Dorothy, ellerini çırparak. "Ah, hemen yarın Zümrüt Şehri'ne doğru yola çıkalım!"

Hep birlikte karar verdiler ve sonraki gün Kırpıkları bir araya toplayıp veda ettiler. Kırpıklar, gitmelerine çok üzülüyorlardı; özellikle Teneke Adam'ı çok sevmişlerdi ve kalıp Batı'nın Sarı Diyarı'nı yönetmesi için ona yalvardılar. Gitmeye kararlı olduklarını görünce Toto ve Aslan'a birer altın tasma, Dorothy'ye elmas kakmalı güzel bir bilezik, Korkuluk'a tökezleyip durmasın diye altın saplı bir baston ve Teneke Adam'a da değerli mücevherlerle süslenmiş, altın işlemeli gümüş bir yağdanlık hediye ettiler.

Yolcuların her biri bunların karşılığında Kırpıklara güzel sözler söyledi ve ardından kolları ağrıyıncaya kadar hepsiyle el sıkıştılar.

Dorothy sepetine koyacak yolluk bir şeyler almak üzere Cadı'nın dolabını açtığında Altın Şapka'yı gördü. Hemen denedi ve başına tam oturduğunu gördü. Altın Şapka'nın büyüsünden haberi yoktu ama kendi geniş kenarlı şapkasını sepete koyup bu güzel şapkayı takmaya karar verdi.

Yolculuğa hazırlandıktan sonra hep birlikte Zümrüt Şehri'ne doğru yola çıktılar; Kırpıklar da arkalarından coşkuyla tezahürat yapıp iyi dileklerini sundular.

XIV. Bölüm

Kanatlı Maymunlar

Zümrüt Şehri'yle Kötü Cadı'nın şatosu arasında bir yol, hatta bir patika bile olmadığını hatırlıyorsunuzdur. Bu dört arkadaş Cadı'yı aramaya başladıklarında, Cadı geldiklerini görmüş ve onları şatoya getirmesi için Kanatlı Maymunlar'ı yollamıştı. Şimdi onları taşıyan kimse olmayınca, düğünçiçeği ve sarı papatya tarlaları arasında yollarını bulmak çok daha zordu. Elbette doğuya, güneşin doğduğu yöne doğru gitmeleri gerektiğini biliyorlardı ve öyle de yaptılar. Ama öğlen olup güneş tam tepeye geldiğinde ne tarafın doğu ne tarafın batı olduğunu anlayamadılar ve bu yüzden kocaman tarlalarda kayboldular. Yine de yürümeye devam ettiler ve gece olunca ay ortaya çıkıp parıl parıl parlamaya başladı. Korkuluk ve Teneke Adam hariç hepsi tatlı tatlı kokan sarı çiçeklerin arasına uzanıp sabaha dek uyudu.

Sabah olduğunda güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı, yine de nereye gittiklerinden eminmiş gibi yola koyuldular.

"Yeterince yürürsek," dedi Dorothy, "eminim bir yere varırız."

Ama kızıl tarlalar dışında bir şey göremeden günler geçip gitti. Korkuluk homurdanmaya başlamıştı.

"Kesinlikle kaybolduk," dedi, "ve Zümrüt Şehri'ne giden yolu zamanında bulamazsak asla beynimi alamam."

"Ben de kalbimi," dedi Teneke Adam. "Oz'a gitmek için sabırsızlanıyorum ve kabul etmelisiniz ki yolumuz çok uzun."

"Biliyorsunuz," diye söze girdi Korkak Aslan, hafifçe inleyerek. "Bir yere varamadan sonsuza dek yürüyecek cesaretim yok."

Bunun üzerine Dorothy de cesaretini kaybetti. Çimenlerin üstüne çöküp yol arkadaşlarına baktı, onlar da oturup Dorothy'ye baktılar ve Toto hayatında ilk kez başının üstünden geçen bir kelebeği kovalayamayacak kadar yorgun olduğunu hissetti. Dilini dışarı çıkarıp nefes nefese Dorothy'ye döndü ve ne yapmaları gerektiğini sorarcasına baktı.

"Bence tarlafarelerini çağırabiliriz," diye bir öneride bulundu kız. "Onlar belki bize Zümrüt Şehri'ne giden yolu gösterebilir."

"Eminim gösterirler," diye bağırdı Korkuluk. "Bu neden daha önce aklımıza gelmedi ki?"

Dorothy, Farelerin Kraliçesi ona verdiğinden beri hiç çıkarmadan boynunda taşıdığı küçük düdüğü üfledi. Birkaç dakika sonra küçük ayakların çıkardığı pıtırtıları duydular ve bir sürü küçük, gri fare onlara doğru koşarak geldi. Aralarında bizzat Kraliçe de vardı, ince sesiyle şöyle sordu:

"Sizin için ne yapabilirim, dostlarım?"

"Yolumuzu kaybettik," dedi Dorothy. "Bize Zümrüt Şehri'ne giden yolu gösterebilir misiniz?"

"Tabii ki," diye yanıtladı Kraliçe; "ama buraya çok uzak, siz hep ters yöne doğru yürümüşsünüz." Sonra Dorothy'nin Altın Şapka'sını fark edip "Neden Şapka'nın sihrinden faydalanıp Kanatlı Maymunlar'ı buraya çağırmıyorsun? Sizi bir saatten daha kısa sürede Zümrüt Şehri'ne götürürler," dedi.

"Şapkanın sihirli olduğunu bilmiyordum," diye şaşkınlıkla yanıtladı Dorothy. "Peki sihirli sözler nedir?"

"Altın Şapka'nın içinde yazıyor," diye yanıt verdi Farelerin Kraliçesi. "Ama Kanatlı Maymunlar'ı çağıracaksan hemen kaçmalıyız, fena halde yaramazlar ve bizimle uğraşmaktan çok hoşlanıyorlar."

"Bana zarar vermezler mi?" diye sordu kız endişeyle.

"Ah, hayır; Şapka'yı takan kişiye itaat etmek zorundalar. Hoşça kalın!" Ardından diğer farelerle birlikte gözden kayboldu.

Dorothy Altın Şapka'nın içine bakınca astarına yazılmış kelimeleri gördü. "İşte sihirli sözler bunlar olmalı" diye düşünerek talimatları dikkatle okudu ve Şapka'yı başına taktı.

"Ep-pe, pep-pe, kak-ke!" dedi, sol ayağının üstünde durarak.

"Ne dedin?" diye sordu, kızın ne yaptığından haberi olmayan Korkuluk.

"Hil-lo, hol-lo, hel-lo!" dedi Dorothy, bu sefer sağ ayağının üstünde.

"Sana da merhaba!" diye yanıtladı Teneke Adam sakince.

"Ziz-zi, zuz-zi, zik!" dedi Dorothy, şimdi iki ayağının üstünde duruyordu. Bu sözlerle sihri tamamlamıştı; hemen ardından onlara doğru uçan Kanatlı Maymun grubunun gevezeliklerini ve kanat çırpışlarını duydular.

Kralları Dorothy'nin önünde eğilerek "Emriniz nedir?" diye sordu.

"Zümrüt Şehri'ne gitmek istiyoruz," dedi çocuk, "ama yolumuzu kaybettik."

"Biz sizi taşırız," diye yanıtladı Kral ve hemen sonra maymunlardan ikisi Dorothy'yi kollarına alıp havalandılar. Diğerleri Korkuluk, Teneke Adam ve Aslan'ı aldı; küçük bir maymun da onu ısırmaya çalışan Toto ile birlikte arkalarından uçuyordu.

Kanatlı Maymunlar'ın onlara daha önce ne kadar kötü davrandığını hatırlayan Korkuluk ve Teneke Adam başta biraz korktular; ama maymunların onlara zarar vermeyece-

ğini anlayınca neşeyle uçtular ve aşağıdaki güzel bahçelerle ormanları izleyerek güzel vakit geçirdiler.

Dorothy kendini biri Kral olan iki büyük Maymun arasında rahatça havada süzülürken buldu. Ellerini birleştirip onun için bir koltuk yapmışlardı ve kıza zarar vermemeye çok dikkat ediyorlardı.

"Altın Şapka'nın sihrine neden itaat etmek zorundasınız?" diye sordu kız.

"Uzun hikâye," diye yanıtladı Kral gülerek; "ama yolumuz da uzun, istersen vakit geçirmek için sana olan biteni anlatabilirim."

"Çok sevinirim," diye yanıtladı Dorothy.

"Önceleri," diye anlatmaya başladı liderleri, "büyük bir ormanda mutluluk içinde yaşayan, ağaçtan ağaca uçup duran, bol bol yemiş ve meyve yiyen, kimseye boyun eğmeden canı ne isterse yapan özgür bir halktık. O zamanlar bazılarımız belki biraz fazla yaramazdı; kanatları olmayan hayvanların kuyruklarını çekiştiriyor, kuşları kovalıyor ve ormandan geçen insanlara ceviz fırlatıyorlardı. Ama kaygısız ve mutluyduk, çok eğleniyor ve günün her anından keyif alıyorduk. Tabii bu, Oz'un bulutlardan inip bu diyarları yönetmeye başlamasından yıllar önceydi.

O zamanlar Kuzey'de çok güçlü bir büyücü de olan güzel bir prenses yaşıyordu. Bütün büyü gücünü insanlara yardım etmek için kullanıyor ve iyi insanları asla incitmiyordu. Kocaman yakutlarla inşa edilmiş muhteşem bir sarayda yaşayan bu prensesin adı Gayelette idi. Herkes onu severdi ama onun en büyük üzüntüsü, karşılığında sevebileceği birini bulamamasıydı; çünkü etrafındaki erkekler onun kadar güzel ve bilge birinin evlenemeyeceği kadar aptal ve çirkindi. En sonunda genç yaşına rağmen bilge ve yiğit olan yakışıklı bir oğlan buldu. Gayelette büyüdüğünde onu kocası yapabileceğine karar verdi ve çocuğu yakuttan sarayına götürüp onu her kadının isteyeceği kadar güçlü, iyi ve sevgi dolu bir adam

haline getirmek için büyü gücünü kullandı. Söylenenlere göre Quelala, adı buydu, büyüdüğünde bu diyardaki en iyi ve en bilge adam olmuştu; o kadar yakışıklıydı ki Gayelette onu çok seviyor ve onunla evlenmek için acele ediyordu.

O zamanlar büyükbabam, Gayelette'in sarayının yakınlarındaki ormanda yaşayan Kanatlı Maymunlar'ın Kralıydı ve bizim ihtiyar iyi bir şakayı iyi bir akşam yemeğine yeğlerdi. Günlerden bir gün, tam da düğünden önce, sürüsüyle birlikte uçan büyükbabam, nehir kenarında yürüyen Quelala'yı gördü. Üzerinde pembe ipek ve mor kadifeden harika bir kıyafet vardı ve büyükbabamın aklına bir fikir geldi. Verdiği talimat üzerine, sürüdekiler aşağı uçup Quelala'yı yakaladı ve onu nehrin ortasına kadar taşıyıp suya attılar.

'Hadi yüz bakalım dostum,' diye bağırdı büyükbabam, 'kıyafetlerin ıslanacak mı görelim!' Quelala elbette yüzme biliyordu ve şansının yaver gitmesi onu şımartmamıştı. Suyun yüzeyine çıkıp güldü ve kıyıya yüzdü. Ama koşarak ona doğru gelen Gayelette, ipek ve kadife kumaşların nehirde mahvolduğunu fark etti.

Prenses çok kızmıştı ve bunu kimin yaptığını tabii ki biliyordu. Bütün Kanatlı Maymunlar'ı huzuruna getirterek önce hepsinin kanatlarının bağlanmasını ve aynı Quelala'ya yaptıkları gibi nehre atılmalarını emretti. Ama kanatları bağlanırsa Maymunların boğulacaklarını bilen büyükbabam çok yalvardı ve Quelala da onlar için birkaç güzel söz söyledi; böylece Gayelette Altın Şapka'yı takan kişinin üç isteğini yerine getirmeleri şartıyla Maymunların hayatını bağışladı. Bu Şapka, Quelala'ya verilecek düğün hediyesiydi ve prensese krallığının yarısına mal olduğu söyleniyordu. Elbette büyükbabam ve diğer Maymunlar bu şartı hemen kabul ettiler ve böylece Altın Şapka'yı takan kim olursa olsun onun üç seferliğine kölesi olmaya başladık."

"Peki öbürlerine ne oldu?" diye sordu Dorothy, hikâye çok ilgisini çekmişti.

"Quelala Altın Şapka'nın ilk sahibiydi," diye yanıtladı Maymun, "bize ilk emirleri veren o oldu. Eşi bizi görmeye bile katlanamadığından düğünden sonra hepimizi ormanda topladı ve Kanatlı Maymunlar'ın bir daha prensesin gözüne gözükmemesini emretti; buna sevinmiştik, çünkü hepimiz prensesten çok korkuyorduk.

Bu, Altın Şapka Batı'nın Kötü Cadısı'nın eline geçene kadar yaptığımız tek şey oldu, o ise bizi Kırpıkları kölesi yapmak ve Oz'u Batı Diyarı'ndan kovmak için kullandı. Şimdi Altın Şapka senin ve üç dilek hakkın var."

Maymun Kral hikâyesini bitirdiğinde Dorothy aşağı baktı ve Zümrüt Şehri'nin pırıl pırıl parlayan yeşil duvarlarını gördü. Maymunların bu kadar hızlı uçması onu şaşırtmıştı ama yolculuk bittiği için de seviniyordu. Bu garip yaratıklar Dorothy ve arkadaşlarını şehrin kapısının önünde dikkatlice indirdikten sonra, Kralları Dorothy'yi eğilerek selamladı ve sürüsüyle birlikte uçarak gözden kayboldu.

"Güzel bir yolculuktu," dedi küçük kız.

"Evet ve sorunlarımızdan kurtulmanın da kısa bir yolu oldu," diye yanıtladı Aslan. "O harika Şapka'yı yanına aldığın için çok şanslıyız!"

XV. Bölüm

Korkunç Oz'un Gerçek Yüzü

Yolcularımız Zümrüt Şehri'nin büyük kapısına gidip zili çaldılar. Zil birkaç kez çınladıktan sonra, kapıyı önceden tanışmış oldukları Kapı Muhafızı açtı.

"Ne! Geri mi geldiniz?" diye sordu, şaşırarak.

"Bizi görmüyor musun?" diye yanıtladı Korkuluk.

"Ama Batı'nın Kötü Cadısı'na gittiğinizi sanıyordum."

"Ona gittik zaten," dedi Korkuluk.

"Oradan ayrılmanıza izin mi verdi?" diye sordu adam, şaşkınlıkla.

"Ayrılmamıza engel olamazdı, çünkü eriyip gitti," diye açıkladı Korkuluk.

"Eridi mi! Eh, bu gerçekten çok iyi bir haber," dedi Muhafız. "Onu kim eritti?"

"Dorothy," dedi Aslan, ciddi bir ifadeyle.

"Vay canına!" diye haykırdı adam, kızın önünde gerçekten de yerlere kadar eğilerek.

Ardından onları küçük odasına götürdü ve her birine daha önce yaptığı gibi büyük kutuda duran gözlüklerden takıp kilitledi. Daha sonra kapıdan geçip Zümrüt Şehri'ne girdiler. Kapı Muhafızı'ndan Batı'nın Kötü Cadısı'nın Dorothy tarafından eritildiğini öğrenen halk, yolcula-

rın etrafını sardı ve büyük bir kalabalık halinde onları Oz'un Sarayı'na kadar takip etti.

Yeşil bıyıklı asker yine kapıda nöbet tutuyordu, ama onları hemen içeri aldı. O güzel yeşil kız tarafından karşılanıp hemen eski odalarına götürüldüler, böylece Büyük Oz onları huzuruna kabul edene kadar dinlenebileceklerdi.

Asker, Dorothy ve arkadaşlarının Kötü Cadı'yı yok edip döndüklerini Oz'a hemen iletmişti; ama Oz yanıt vermedi. Büyük Büyücü'nün onları hemen çağıracağını sanmışlardı, oysa o bunu yapmadı. Ne sonraki, ne ondan sonraki, ne de ondan da sonraki gün Oz'dan bir haber aldılar. Bekleyiş yorucu ve sıkıcıydı, en sonunda Oz'un onları bu kadar zor bir göreve ve köleliğe yolladıktan sonra böyle bir tutum takınmasına sinirlendiler. Bunun üstüne Korkuluk da yeşil kızdan Oz'a başka bir mesaj iletmesini istedi; Oz onlarla hemen görüşmezse Kanatlı Maymunlar'ı çağıracaklar ve Oz'un sözünü tutup tutmadığını o zaman göreceklerdi. Bu mesajı alan Büyücü o kadar korktu ki ertesi sabah saat dokuzu dört geçe gelmelerini söyledi. Kanatlı Maymunlar'la Batı Diyarı'nda bir kez karşılaşmıştı ve bunun tekrarlanmasını istemiyordu.

Bu dört yolcu Oz'un kendilerine verdiği sözleri düşünerek uykusuz bir gece geçirdi. Dorothy kısa süreliğine uykuya daldığı zaman da rüyasında Kansas'ı ve küçük kızın eve dönüşüne çok sevindiğini söyleyen Em Teyze'yi gördü.

Sabah saat tam dokuzda yeşil bıyıklı asker geldi ve dört dakika sonra hep birlikte Büyük Oz'un Taht Odası'na girdiler.

Hepsi de Büyücü'yü daha önce gördüğü şekilde görmeyi bekliyordu, ama etrafa bakıp da odada kimseyi göremeyince çok şaşırdılar. Boş odanın sessizliği Oz'un daha önce büründüğü şekillerden daha ürkütücü olduğundan, birbirlerine iyice sokulup kapıya yanaştılar.

Tam o anda sanki büyük kubbenin tepesinden gelen tok bir Ses duydular:

"Ben Oz, Büyük ve Korkunç. Beni neden görmek istediniz?"

Tekrar odanın her yanına bakıp kimseyi göremeyince, Dorothy "Neredesiniz?" diye sordu.

"Her yerdeyim," diye yanıtladı Ses, "ama sıradan ölümlüler beni göremez. Şimdi benimle konuşabilmeniz için tahtıma oturacağım." Gerçekten de Ses artık tahttan geliyor gibiydi; hep birlikte gidip tahtın önüne dizildiklerinde Dorothy şöyle dedi:

"Ey Oz, söz verdiğiniz şeyleri almaya geldik."

"Ne sözü?" diye sordu Oz.

"Kötü Cadı yok olunca beni Kansas'a göndermeye söz vermiştiniz," dedi kız.

"Bana da beyin vermeye söz vermiştiniz," dedi Korkuluk.

"Bana da kalp vermeye söz vermiştiniz," dedi Teneke Adam.

"Bana da cesaret vermeye söz vermiştiniz," dedi Korkak Aslan.

"Kötü Cadı gerçekten yok oldu mu?" diye sordu Ses, Dorothy onun biraz titrediğini düşündü.

"Evet," diye yanıtladı kız, "onu bir kova suyla erittim."

"Vay be," dedi Ses, "ne kadar çabuk! Yarın yanıma gelin, şimdi düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Zaten çok zamanın vardı," dedi Teneke Adam öfkeyle.

"Bir gün daha bekleyemeyiz," dedi Korkuluk.

"Bize verdiğin sözleri tutmalısın!" diye haykırdı Dorothy.

Aslan, Büyücü'yü korkutmanın işe yarayabileceğini düşünerek yüksek sesle kükredi, o kadar dehşet verici bir kükremeydi ki Toto korkudan zıpladı ve köşedeki paravanı devirdi. Paravan gürültüyle düşünce o tarafa baktılar ve bir anda odayı bir merak dalgası kapladı. Paravanın gizlediği yerde onlar kadar şaşkın görünen, kırışık yüzlü, kel, ufak tefek bir ihtiyar vardı. Teneke Adam baltasını kaldırıp adama doğru atıldı ve "Sen de kimsin?" diye bağırdı.

"Ben Oz, Büyük ve Korkunç," dedi küçük adam, titreyen bir sesle. "Lütfen bana vurma, lütfen! Ne isterseniz yaparım."

Arkadaşlarımız şaşkınlık ve dehşet içinde adama bakıyorlardı.

"Ben Oz'un kocaman bir Baş olduğunu sanıyordum," dedi Dorothy.

"Ben de güzel bir Hanımefendi olduğunu sanıyordum," dedi Korkuluk.

"Ben de korkunç bir Canavar olduğunu sanıyordum," dedi Teneke Adam.

"Ben de bir Ateş Topu olduğunu sanıyordum," diye bağırdı Aslan.

"Hayır, hepiniz yanıldınız," dedi küçük adam uysalca. "Böyle sanmanız için numara yaptım."

"Numara mı!" diye bağırdı Dorothy. "Sen Büyük Büyücü değil misin?"

"Sessiz ol canım," dedi adam. "O kadar yüksek sesle konuşursan seni duyanlar olabilir ve o zaman mahvolurum. Benim Büyük Büyücü olmam gerekiyor."

"Öyle değil misin?" diye sordu kız.

"Hayır, kesinlikle değilim canım; sadece sıradan bir adamım."

"Sen bundan fazlasısın," dedi Korkuluk, kederli bir sesle. "Sen bir şarlatansın."

"Tamamen öyleyim!" diye söze girdi küçük adam, bundan memnunmuşçasına ellerini birbirine sürtüyordu. "Ben bir şarlatanım."

"Ama bu bir felaket!" dedi Teneke Adam. "Kalbimi nasıl alacağım şimdi?"

"Ya ben cesaretimi?" diye sordu Aslan.

"Peki ya ben aklımı?" diye ağladı Korkuluk, gözlerini ceketinin koluna silerek.

"Sevgili dostlarım," dedi Oz, "yalvarırım böyle ufak şeylerin sözünü etmeyin. Biraz da beni ve kim olduğumun öğrenilmesiyle içine düşeceğim kötü durumu düşünün."

"Bir şarlatan olduğunu başka kimse bilmiyor mu?" diye sordu Dorothy.

"Dördünüz dışında bilen yok – bir de ben biliyorum tabii," diye yanıtladı Oz. "Herkesi o kadar uzun süredir kandırıyorum ki hiç ortaya çıkmayacağını sanmıştım. En başta Taht Odası'na girmenize izin vermem çok büyük bir hataydı. Normalde kendi tebaamdan bile kimseyi kabul etmediğim için beni korkunç bir şey sanıyorlar."

"Ama anlamıyorum," dedi Dorothy, kafası karışmıştı. "Bana nasıl kocaman bir Baş olarak göründün?"

"O numaralarımdan biri," diye yanıtladı Oz. "Lütfen şu tarafa gelin de size hepsini anlatayım."

Onları Taht Odası'nın arkasındaki küçük bir odaya götürdü. Bir köşede duran, sıkıştırılmış kâğıttan yapılmış ve suratı özenilerek boyanmış kocaman Baş'ı gösterdi.

"Bunu tavandan bir telle sarkıtıyorum," dedi Oz. "Paravanın arkasındaki bir ip yardımıyla gözleri hareket ettirip ağzını açıyorum."

"Peki ya sesi?" diye sordu kız.

"Ah, ben bir vantriloğum," dedi küçük adam, "sesimi istediğim yerden geliyormuş gibi çıkarabilirim; bu yüzden sen sesin Baş'tan geldiğini sandın. Sizi kandırmak için kullandığım diğer şeyler de işte burada." Güzel Hanımefendi kılığına girerken kullandığı elbise ve maskeyi Korkuluk'a gösterdi; Teneke Adam da o korkunç Canavar'ın birbirine dikilmiş ve çıtalarla tutturulmuş derilerden ibaret olduğunu gördü. Ateş Topu'na gelince, sahte Büyücü bunu da tavandan sarkıtmıştı. Aslında üstüne yağ döküldüğünde hararetle yanan bir pamuk yumağıydı.

"Böyle bir şarlatan olduğun için kendinden gerçekten utanmalısın," dedi Korkuluk.

"Utanıyorum, kesinlikle utanıyorum," diye yanıtladı küçük adam hüzünlü bir ifadeyle; "ama tek yapabileceğim şey buydu. Lütfen oturun, bir sürü iskemle var; ben de size hikâyemi anlatayım."

Böylece oturup şu hikâyeyi dinlemeye başladılar:

"Omaha'da doğdum..."

"Aa, orası Kansas'a yakın sayılır!" diye bağırdı Dorothy.

"Evet; ama buraya uzak," dedi adam, kafasını üzgün bir halde sallayarak. "Büyüdüğümde, beni çok iyi eğiten büyük bir usta sayesinde vantrilok oldum. Her çeşit kuş ya da yaratık taklidi yapabilirim." Bunun üzerine öyle bir miyavladı ki Toto kulaklarını dikip her yerde kedi aradı. "Bir süre sonra," diye devam etti Oz, "bundan sıkıldım ve baloncu oldum."

"O da ne?" diye sordu Dorothy.

"Bir yerde sirk kurulduğunda balonla havalanarak insanların ilgisini çeken ve gelip sirki seyretmek için para ödemelerini sağlayan kişi," diye açıkladı Oz.

"Ah," dedi kız, "anladım."

"Bir gün balonla havalandığımda ipler dolaştı ve bir türlü aşağı inemedim. Balonum bulutlardan bile daha yükseğe çıktı ve kapıldığı hava akımı beni kilometrelerce öteye sürükledi. Havada bir gün bir gece yol aldıktan sonra, ikinci günün sabahında uyandığımda balonu yabancı ve güzel bir ülkenin üstünde süzülürken buldum.

Balon bana hiç zarar vermeden yavaş yavaş aşağıya indi. Ama kendimi garip insanların ortasında buldum, bulutlardan geldiğim için benim büyük bir Büyücü olduğumu düşünmüşlerdi. Benden korktukları ve ne istersem yapacaklarını söyledikleri için ben de elbette buna inanmalarına izin verdim.

Sırf kendimi eğlendirmek ve bu iyi insanları oyalamak için bu şehri ve sarayımı inşa etmelerini emrettim; onlar da emrimi büyük bir istekle yerine getirdiler. Sonra bölge yem-

yeşil ve çok güzel olduğundan, buraya Zümrüt Şehri demeye karar verdim ve bu ismin daha iyi uyması için hepsine gördükleri her şeyin yeşil olmasını sağlayacak gözlükler taktırdım."

"Ama buradaki her şey yeşil değil mi?" diye sordu Dorothy.

"Her şehirde olduğu kadar yeşil," diye yanıtladı Oz; "ama yeşil gözlükleri takınca tabii ki her şeyi yeşil görüyorsun. Zümrüt Şehri inşa edileli çok zaman geçti; balon beni buraya getirdiğinde genç bir adamdım ve artık oldukça yaşlıyım. Ama halkım yeşil gözlükleri o kadar uzun süre kullandı ki çoğu buranın gerçekten de Zümrüt Şehri olduğuna inanıyor. Burası kesinlikle çok güzel bir yer; mücevherlerle, değerli metallerle, mutlu olmak için gereken bütün iyi şeylerle dolu. İnsanlara iyi davrandığım için beni severler; ama Saray tamamlandığından beri kendimi buraya kapattım ve kimsenin beni görmesine izin vermedim.

En büyük korkularımdan biri Cadılardı; çünkü benim hiç sihirli gücüm yoktu ve kısa zamanda Cadıların gerçekten inanılmaz şeyler yapabildiklerini fark etmiştim. Bu diyarda dört cadı vardı ve Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'daki insanları yönetiyorlardı. Neyse ki Kuzey'in ve Güney'in Cadıları iyiydi, bana bir zarar vermeyeceklerini biliyordum; ama Doğu'nun ve Batı'nın Cadıları çok kötüydü ve onlardan çok daha güçlü olduğuma inanmazlarsa beni kesinlikle yok ederlerdi. Bu yüzden yıllarca onlardan ölümüne korktum; senin evinin Doğu'nun Kötü Cadısı'nın üstüne düştüğünü duyduğumda ne kadar sevindiğimi tahmin edebilirsin. Bana geldiğinizde diğer Cadı'yı ortadan kaldırmanız için size her şeyi vaat etmeye hazırdım; ama şimdi siz onu eritmişken utanarak söylüyorum ki sözlerimi tutacak gücüm yok."

"Bence sen çok kötü bir adamsın," dedi Dorothy.

"Ah, hayır canım; aslında çok iyi biriyim, ama kabul etmeliyim ki çok kötü bir Büyücü'yüm."

"Bana beyin veremez misin?" diye sordu Korkuluk.

"Buna ihtiyacın yok. Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Bir bebeğin beyni vardır, ama fazla bir şey bilmez. Bilgiyi sağlayan tek şey deneyimdir ve dünyada ne kadar uzun kalırsan o kadar deneyim elde edersin."

"Bu doğru olabilir," dedi Korkuluk, "ama bana beyin vermezsen çok üzüleceğim."

Sahte Büyücü ona dikkatle baktı.

"Peki," dedi iç geçirerek. "Dediğim gibi, pek de iyi bir sihirbaz sayılmam; ama yarın sabah bana gelirsen başını beyinle dolduracağım. Tabii beynini nasıl kullanacağını ben söyleyemem; bunu kendin bulmalısın."

"Ah, teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" diye bağırdı Korkuluk. "Hiç korkmayın, beynimi kullanmanın bir yolunu bulacağım!"

"Benim cesaretim ne olacak?" diye sordu Aslan endişeyle.

"Bol bol cesaretin olduğuna eminim," diye yanıtladı Oz. "İhtiyacın olan tek şey kendine güvenmek. Tehlikeyle karşılaştığında korkmayan canlı yoktur. Gerçek cesaret, korkmana rağmen tehlikeye göğüs gerebilmektir ve bu türden cesaret de sende bolca var."

"Belki vardır ama yine de çok korkuyorum," dedi Aslan. "Bana korkularımı unutturacak cesareti vermezsen çok üzüleceğim."

"Peki, sana yarın o istediğin cesareti vereceğim," diye yanıtladı Oz.

"Ya benim kalbim?" diye sordu Teneke Adam.

"O meseleye gelince," diye söze girdi Oz, "bence kalp istemen yanlış bir şey. Kalp çoğu insanı mutsuz eder. Bir kalbin olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen..."

"Bu senin görüşün," dedi Teneke Adam. "Bana bir kalp verirsen yaratacağı bütün mutsuzluğa hiç söylenmeden katlanırım."

"Peki," diye yanıtladı Oz uysalca. "Yarın bana gel, senin de bir kalbin olacak. O kadar uzun süredir Büyücü rolü oynadım ki biraz daha sürdürmemin bir zararı olmaz."

"Peki ben Kansas'a nasıl döneceğim?" dedi Dorothy.

"Bunu düşünmemiz gerekecek," diye yanıtladı küçük adam. "Bu meseleyi değerlendirmem için bana iki üç gün ver, ben de çölü aşabilmen için bir yol bulmaya çalışayım. Bu sırada hepiniz benim misafirimsiniz, Saray'da olduğunuz sürece halkım size hizmet edecek ve her isteğinizi yerine getirecek. Yardımım karşılığında sizden istediğim bir tek şey var, artık pek önemi kalmasa da. Sırrımı saklayacak ve şarlatan olduğumu kimseye söylemeyeceksiniz."

Öğrendiklerini kimseye söylememeyi kabul ettiler ve neşe içinde odalarına gittiler. Dorothy bile bu "Büyük ve Korkunç Şarlatan"ın onu Kansas'a göndermenin bir yolunu bulacağını umuyordu ve bunu başarabilirse yaptığı her şeyi affedecekti.

XVI. Bölüm

Büyük Şarlatanın Sihir Sanatı

Ertesi sabah Korkuluk arkadaşlarına şöyle dedi:

"Beni tebrik edin. En sonunda Oz'dan beynimi almaya gidiyorum. Döndüğümde ben de diğer insanlar gibi olacağım."

"Ben seni hep olduğun gibi sevdim," demekle yetindi Dorothy.

"Bir Korkuluk'u sevmen büyük incelik," diye yanıtladı Korkuluk. "Ama yepyeni beynimin bulacağı muhteşem fikirleri duyunca eminim ki beni daha çok seveceksin." Sonra hepsine neşeli bir sesle veda edip Taht Odası'na gitti ve kapıyı tıklattı.

"Gel," dedi Oz.

Korkuluk içeri girdiğinde küçük adamı pencerenin yanına oturup derin düşüncelere dalmış halde buldu.

"Beynim için geldim," diye açıkladı Korkuluk, biraz tedirginlikle.

"Ah, evet; şu iskemleye otur lütfen," diye yanıtladı Oz. "Başını yerinden çıkaracağım için beni affet, ama beynini doğru yere yerleştirebilmek için bunu yapmalıyım."

"Sorun değil," dedi Korkuluk. "Yerine taktığında daha iyi bir halde olacaksa memnuniyetle başımı çıkarabilirsin."

Bunun üzerine Büyücü başı yerinden çıkardı ve içindeki samanı boşalttı. Sonra arka odaya gidip bir ölçek kepek ununu bir sürü iğne ve çiviyle harmanladı. Karışımı iyice çalkaladıktan sonra Korkuluk'un başının üst tarafını bununla doldurdu ve sabitlemek için kalan yerlere de saman tıkıştırdı.

Korkuluk'un başını yeniden gövdesine oturttuktan sonra şöyle dedi: "Sana taptaze ve kocaman bir beyin verdim, artık büyük bir adam olabilirsin."

Korkuluk en büyük dileği yerine geldiği için hem memnun hem de gururluydu, Oz'a içtenlikle teşekkür edip arkadaşlarının yanına döndü.

Dorothy ona merakla baktı. Başının üst tarafı beyin yüzünden oldukça kabarmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kız.

"Gerçekten bir bilge gibi hissediyorum," diye yanıtladı ciddi bir tavırla. "Beynime alıştığımda her şeyi bileceğim."

"Peki başından neden iğneler ve çiviler çıkıyor?" diye sordu Teneke Adam.

"Bu onun keskin zekâsının kanıtı," diye belirtti Aslan.

"Ben de Oz'a gidip kalbimi almalıyım," dedi Teneke Adam ve Taht Odası'na gidip kapıyı çaldı.

"Gel," diye seslendi Oz, Teneke Adam da içeri girdi ve "Kalbim için geldim," dedi.

"Güzel," diye yanıtladı küçük adam. "Ama kalbini doğru yere koyabilmem için göğsünde bir delik açmam gerekiyor. Umarım bu canını yakmaz."

"Ah, hayır," diye yanıtladı Teneke Adam. "Bir şey hissetmem."

Bunun üzerine Oz teneke makasıyla Teneke Adam'ın göğsünün sol tarafında küçük, kare bir delik açtı. Sonra şifoniyerden içi talaşla doldurulmuş, tamamen ipekten yapılma güzel bir kalp aldı.

"Güzel değil mi?" diye sordu.

"Gerçekten öyle!" diye yanıtladı çok memnun olan Teneke Adam. "Ama bu nazik bir kalp mi?"

"Hem de çok!" diye yanıtladı Oz. Sonra kalbi Teneke Adam'ın göğsüne yerleştirip kare teneke parçasını da yerine koydu ve kestiği yerden güzelce lehimledi.

"İşte," dedi; "artık her insanın sahip olmaktan gurur duyacağı bir kalbin var. Göğsüne yama yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama başka çaresi yoktu."

"Yamayı dert etme," diye haykırdı mutlu Teneke Adam. "Sana minnettarım, bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

"Sözünü ettiğine değmez," diye yanıtladı Oz.

Teneke Adam da onu bu şansından ötürü kutlayan ve mutluluk dileyen arkadaşlarının yanına döndü.

Şimdi Taht Odası'nın kapısını çalma sırası Aslan'daydı.

"Gel," dedi Oz.

"Cesaretim için geldim," dedi Aslan, odaya girerken.

"Güzel," diye yanıtladı küçük adam; "getiriyorum."

Bir dolaba gidip üst raflarından birine uzanarak yeşil renkli kare bir şişe aldı, içindekini çok güzel oyulmuş, yeşil altından bir kaba boşalttı. Korkak Aslan önüne konan kabın içindekini koklayıp yüzünü buruştururken Büyücü "İç bunu," dedi.

"Nedir bu?" diye sordu Aslan.

"Hımm," diye yanıtladı Oz, "senin içinde olsa cesaret olacaktı. Bildiğin gibi cesaret hep birilerinin içindedir; bunu içmediğin sürece kaptakini cesaret olarak adlandırmak doğru olmaz. Bu yüzden hemen içmeni tavsiye ediyorum."

Aslan daha fazla tereddüt etmedi ve kaptaki bütün sıvıyı içti.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Oz.

"Cesaretle dolu," diye yanıtladı Aslan ve talihinden söz etmek için neşe içinde arkadaşlarına koştu.

Tek başına kalan Oz, Korkuluk'a, Teneke Adam'a ve Aslan'a tam da istediklerini sandıkları şeyleri vermedeki başarısını düşünüp gülümsedi. "Şarlatanlıktan nasıl vazgeçebilirim ki," dedi kendi kendine, "hele de insanlar aslında ya-

pılamayacağını herkesin bildiği şeyleri yapmamı isterken... Benim istediğim her şeyi yapabileceğime inandıkları için Korkuluk'u, Aslan'ı ve Teneke Adam'ı mutlu etmek kolaydı. Ama Dorothy'yi Kansas'a göndermek için hayal gücünden fazlası gerekecek ve nasıl yapılacağını bilmediğime eminim."

XVII. Bölüm

Balon Havalanıyor

Dorothy üç gün boyunca Oz'dan bir haber alamadı. Arkadaşları hayli mutlu ve huzurluyken, bu üç gün küçük kız için oldukça hüzünlü geçmişti. Korkuluk aklına harika fikirler geldiğini söylüyordu, ama bunların ne olduğunu açıklamıyordu; çünkü bu düşünceleri kendisinden başka kimsenin anlayamayacağını biliyordu. Teneke Adam yürürken kalbinin, göğsünün içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu; Dorothy'ye bu kalbin vaktiyle etten kemikten olduğu sırada sahip olduğu kalpten çok daha nazik ve hassas olduğunu söylemişti. Aslan dünyadaki hiçbir şeyden korkmadığını ve bir orduyla ya da bir düzine vahşi Kalidahla memnuniyetle savaşabileceğini ilan etmişti.

Böylece, Kansas'a dönmeyi artık her zamankinden çok isteyen Dorothy dışında bu küçük grubun her bir üyesi halinden memnundu.

Dördüncü gün Oz onu çağırınca çok sevindi ve Taht Odası'na girdiğinde Oz küçük kızı sevecen bir ifadeyle karşıladı:

"Otur, canım; sanırım seni ülkeden çıkarmanın yolunu buldum."

"Ve Kansas'a geri dönmemin de değil mi?" diye sordu kız hevesle.

"Kansas'tan pek emin değilim," dedi Oz, "çünkü ne tarafta olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ama yapılacak ilk şey çölü geçmek, ondan sonra eve dönüş yolunu bulmak kolay olacaktır."

"Çölü nasıl geçebilirim ki?" diye sordu kız.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi küçük adam. "Biliyorsun bu topraklara bir balonla gelmiştim. Sen de bir kasırga tarafından sürüklenerek yine hava yoluyla geldin. Bu yüzden çölü geçmenin en iyi yolunun yine havadan olacağını düşünüyorum. Bir kasırga oluşturmaya gücüm yetmez; ama bu konu üstünde uzun uzun düşündüm ve sanırım bir balon yapabilirim."

"Nasıl?" diye sordu Dorothy.

"Balonlar," dedi Oz, "gazın içeride kalabilmesi için tutkalla kaplanmış ipekten yapılır. Saray'da ipek bol olduğundan balonu yapmak sorun olmaz. Ama bu diyarlarda balonu havalandırmak için kullanabileceğimiz gaz yok."

"Havalanmayacaksa işimize yaramaz," diye düşüncesini belirtti Dorothy.

"Doğru," diye yanıtladı Oz. "Ama balonu havalandırmanın başka bir yolu da içini sıcak havayla doldurmak. Sıcak hava, gaz kadar kullanışlı değil; çünkü çölü geçerken hava soğursa balon düşer ve biz de kaybolabiliriz."

"Biz mi?" diye bağırdı kız. "Benimle mi geleceksin?"

"Tabii ki evet," diye yanıtladı Oz. "Şarlatanlıktan yoruldum. Saray'dan çıkarsam insanlar er ya da geç büyücü olmadığımı anlar ve onları kandırdığım için çok sinirlenirler. Bu yüzden gün boyu bu odalara kapanmaya mecburum ve bu artık çok sıkıcı olmaya başladı. Seninle Kansas'a dönüp bir sirkte çalışmayı tercih ederim."

"Bana eşlik etmene memnun olurum," dedi Dorothy.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı adam. "Şimdi bana ipek kumaşları dikmemde yardım et ki balonumuzu yapmaya başlayalım."

Dorothy eline iğne iplik aldı ve Oz ipek şeritleri uygun şekilde kestikçe kız da bu parçaları titizlikle dikmeye başladı. Sırayla önce açık yeşil, sonra koyu yeşil, ondan sonra da zümrüt yeşili bir ipek şeridini birleştiriyordu; çünkü Oz balonu yeşilin farklı tonlarında yapmak istemişti. Bütün parçaları bir araya getirmek üç günlerini aldı ama bitirdiklerinde altı metreden daha uzun yeşil ipekten kocaman bir torbaları olmuştu.

Daha sonra Oz iç tarafını ince bir kat tutkalla sıvayıp torbayı hava geçirmez hale getirdikten sonra balonun hazır olduğunu söyledi.

"Ama içine binebileceğimiz bir sepet olmalı," diye ekledi Oz. Yeşil bıyıklı askeri büyük bir çamaşır sepeti bulmaya gönderdi ve bu sepeti bir sürü iple balonun altına sıkıca bağladı.

Balon hazır olunca Oz, halkına bulutlarda yaşayan büyük bir kardeş Büyücü'yü görmeye gideceğini duyurdu. Haber şehirde hemen yayıldı ve herkes bu harika manzarayı seyretmek için toplandı.

Oz, balonun Saray'ın önüne taşınmasını emredince bütün meraklı gözler balona çevrildi. Teneke Adam hazırladığı büyük odun yığınını ateşe vermişti; Oz ise yükselen sıcak hava ipek torbaya dolabilsin diye balonun alt tarafını ateşin üstünde tutuyordu. Balon yavaşça şişti ve havaya doğru yükseldi; sepet şimdi yere zar zor değiyordu.

Sonra Oz sepete bindi ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle şöyle dedi:

"Şimdi küçük bir ziyarete gidiyorum. Benim yokluğumda sizleri Korkuluk yönetecek. Bana itaat ettiğiniz gibi ona da itaat etmenizi emrediyorum."

Balon o sırada onu yerde tutup havalanmasını engelleyen ipi zorluyordu, çünkü içindeki hava sıcaktı ve bu da balonun dışarıdaki havadan daha hafif olmasını sağladığından gökyüzüne yükselmeye başlamıştı.

"Gel, Dorothy!" diye bağırdı Büyücü. "Çabuk ol, balon neredeyse uçup gidecek."

"Toto'yu bir türlü bulamıyorum," diye yanıtladı Dorothy, küçük köpeğini geride bırakmak istemiyordu. Nihayet yavru bir kediye havlamak için kalabalığın arasına dalmış olan Toto'yu buldu. Kucağına alıp balona koşmaya başladı.

Tam arada sadece birkaç adım kalmış ve Oz da onu sepete çekmek için ellerini uzatmışken, ipler çat diye koptu ve balon Dorothy'siz havalandı.

"Geri dön!" diye çığlık attı kız. "Ben de gitmek istiyorum!"

"Geri dönemem, canım," diye seslendi Oz, sepetten. "Hoşça kalın!"

"Güle güle!" diye bağırdı herkes; bütün gözler Büyücü'yü götüren ve gittikçe yükselen sepete çevrilmişti.

Bu Muhteşem Büyücü Oz'u son görüşleri oldu; kim bilir, belki de Omaha'ya güvenli bir şekilde ulaşmıştır ve hâlâ orada yaşıyordur. Ama insanlar onu hep sevgiyle andılar ve birbirlerine şöyle dediler:

"Oz bizim her zaman dostumuzdu. Buradayken bizim için bu güzel Zümrüt Şehri'ni inşa etti ve giderken de başımızda Bilge Korkuluk'u bıraktı."

Yine de Muhteşem Büyücü'nün ardından uzun süre yas tuttular ve teselli bulamadılar.

XVIII. Bölüm

Güney'e Yolculuk

Dorothy Kansas'a dönme umudunu bir kez daha yitirince için için ağlamıştı; ama olanları yeniden düşününce balona binmediğine sevindi. Ayrıca o ve yol arkadaşları Oz'u kaybettiklerine üzülüyorlardı.

Teneke Adam yanına gelip şöyle dedi:

"Bana bu sevecen kalbi veren adam için yas tutmamak çok nankörce olur. Paslanmayayım diye gözyaşlarımı silersen ben de Oz'un gidişine ağlamak istiyorum."

"Memnuniyetle," diye yanıtlayan Dorothy hemen bir havlu getirdi. Teneke Adam birkaç dakika ağladı ve kız da onun gözyaşlarını havluyla dikkatlice sildi. Ağlaması biten Korkuluk, kıza nazikçe teşekkür ederek bir aksilik olmasın diye mücevher kakmalı yağdanlığıyla kendisini yağladı.

Artık Zümrüt Şehri'ni Korkuluk yönetiyordu ve Büyücü olmamasına rağmen insanlar onunla gurur duyuyorlardı. "Çünkü," diyorlardı, "koca dünyada doldurulmuş biri tarafından yönetilen başka bir şehir yok." Bildikleri kadarıyla bu doğruydu.

Balonun Oz'la birlikte uçup gitmesinden sonraki sabah, bu dört yol arkadaşı Taht Odası'nda toplanıp olan bitenleri etraflıca tartıştılar. Korkuluk büyük tahtta oturuyor ve diğerleri saygılı bir şekilde karşısında duruyorlardı.

"O kadar da şanssız sayılmayız," dedi yeni hükümdar. "Bu Saray ve Zümrüt Şehri bize ait, ne istersek yapabiliriz. Kısa süre öncesine kadar bir çiftçinin mısır tarlasındaki direğe bağlı durduğumu ve şu anda bu güzel şehrin hükümdarı olduğumu düşününce, payıma düşenden çok hoşnutum."

"Ben de," dedi Teneke Adam, "yeni kalbimden çok memnunum ve bu gerçekten de hayatta istediğim tek şeydi."

"Bana gelince, diğer hayvanlardan daha cesur olmasam da gelmiş geçmiş bütün hayvanlar kadar cesur olduğumu bildiğim için hoşnutum," dedi Aslan, alçakgönüllülükle.

"Keşke Dorothy de Zümrüt Şehri'nde yaşamaktan memnun olsaydı," diye devam etti Korkuluk, "hep birlikte mutlu olabilirdik."

"Ama ben burada yaşamak istemiyorum," diye bağırdı Dorothy. "Kansas'a gidip Em Teyze ve Henry Enişte'yle yaşamak istiyorum."

"Peki, o zaman ne yapabiliriz?" diye sordu Teneke Adam.

Korkuluk bu meseleyi düşünmeye karar verdi ve o kadar çok düşündü ki beyninden çiviler ve iğneler çıkmaya başladı. En sonunda şöyle dedi:

"Neden Kanatlı Maymunlar'ı çağırıp senin çölü geçmene yardım etmelerini istemiyoruz?"

"Bu hiç aklıma gelmemişti!" dedi Dorothy neşeyle. "Bu tam ihtiyacım olan şey. Hemen gidip Altın Şapka'yı getireyim."

Şapka'yı Taht Odası'na getirip sihirli sözcükleri söyler söylemez Kanatlı Maymunlar açık pencereden içeri girip Dorothy'nin yanına dizildiler.

Küçük kızın önünde eğilerek selam veren Maymun Kral, "Bu, bizi ikinci çağırışınız," dedi. "İsteğiniz nedir?"

"Benimle Kansas'a uçmanızı istiyorum," dedi Dorothy.

Ama Maymun Kral başını iki yana salladı.

"Bu mümkün değil," dedi. "Biz yalnızca bu diyarlara aitiz ve burayı terk edemeyiz. Kansas'ta hiç Kanatlı May-

mun olmadı ve sanırım asla da olmayacak, çünkü oraya ait değiller. Size her konuda gücümüzün yettiği kadar seve seve hizmet ederiz ama çölü geçemeyiz. Hoşça kalın."

Maymun Kral bir kez daha eğildikten sonra, kanatlarını açıp sürüsüyle birlikte pencereden uçarak gözden kayboldu.

Dorothy hayal kırıklığı yüzünden ağlamak üzereydi. "Altın Şapka'nın sihrini bir hiç uğruna harcadım," dedi, "Kanatlı Maymunlar bana yardım edemiyor."

"Bu çok kötü oldu!" dedi yumuşak kalpli Teneke Adam.

Korkuluk yine düşünmeye başlayınca, kafası öyle fena şişti ki Dorothy patlamasından korktu.

"O zaman yeşil bıyıklı askeri yardıma çağıralım," dedi Korkuluk, "ve ondan tavsiye isteyelim."

Oz hayattayken kapıdan geçmesine hiç izin verilmeyen asker, Taht Odası'na çağrıldı ve çekinerek içeri girdi.

"Bu küçük kız," dedi Korkuluk askere, "çölü geçmek istiyor. Bunu nasıl yapabilir?"

"Bilemiyorum," diye yanıtladı asker, "şimdiye kadar Oz dışında kimse çölü geçmedi."

"Bana yardım edebilecek kimse yok mu?" diye hevesle sordu Dorothy.

"Glinda edebilir," diye önerdi asker.

"Glinda kim?" diye sordu Korkuluk.

"Güney'in Cadısı. Cadıların en güçlüsüdür ve Çeyreklikleri yönetir. Ayrıca şatosu hemen çölün kıyısında, bu yüzden nasıl geçileceğini biliyor olabilir."

"Glinda, İyi Cadılardan değil mi?" diye sordu Dorothy.

"Çeyreklikler iyi olduğunu düşünüyor," dedi asker, "herkese karşı naziktir. Glinda'nın uzun yıllardır yaşamasına rağmen genç kalmasını bilen çok güzel bir kadın olduğunu duymuştum."

"Peki onun şatosuna nasıl gidebilirim?" diye sordu Dorothy.

"Güney'e giden yolu takip edeceksiniz," diye yanıtladı asker, "ama bu yolun gezginler için tehlikelerle dolu olduğu

söylenir. Ormanda vahşi hayvanlar ve topraklarında yabancıların olmasından hoşlanmayan garip bir ırk varmış. Bu yüzden Çeyreklikler Zümrüt Şehri'ne hiç gelemez."

Asker odadan çıktıktan sonra Korkuluk şöyle dedi:

"Bu tehlikelere rağmen, Dorothy'nin yapabileceği en iyi şeyin Güney Diyarı'na gidip Glinda'dan yardım istemek olduğu anlaşılıyor. Dorothy burada kalırsa Kansas'a asla dönemez."

"Yine düşünmüş olmalısın," dedi Teneke Adam.

"Düşündüm," dedi Korkuluk.

"Ben de Dorothy ile gitmeliyim," diye kararını bildirdi Aslan, "şehrinizden bıktım ve ormanları, kırsal bölgeyi özlüyorum. Biliyorsunuz ben aslında vahşi bir hayvanım. Ayrıca Dorothy'nin onu koruyacak birilerine ihtiyacı olacak."

"Bu doğru," diyerek onayladı Teneke Adam. "Baltam emrinde olacak; ben de onunla birlikte Güney Diyarı'na gidiyorum."

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Korkuluk.

"Sen de mi geliyorsun?" diye bir ağızdan sordular şaşkınlıkla.

"Elbette! Dorothy olmasaydı asla bir beynim olamazdı. Beni mısır tarlasındaki direkten kurtardı ve Zümrüt Şehri'ne getirdi. Başıma gelen iyi şeyleri ona borçluyum ve Kansas'a temelli olarak dönene kadar da onu bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Dorothy minnetle. "Hepiniz bana çok iyi davranıyorsunuz. Ama olabildiğince çabuk yola çıkmak istiyorum."

"Yarın sabah yola çıkarız," dedi Korkuluk. "Bu uzun bir yolculuk olacak, hepimiz hazırlanalım."

XIX. Bölüm

Kavgacı Ağaçların Saldırısı

Ertesi sabah Dorothy güzel yeşil kızla öpüşüp vedalaştı ve hepsi onlara kapıya kadar eşlik eden yeşil bıyıklı askerin elini sıktı. Onları gören Kapı Muhafızı, bu güzel şehirden ayrılıp başlarını bir kez daha belaya sokacaklar diye endişelenmişti. Ama yine de hemen gözlüklerini çıkarıp büyük yeşil kutuya koydu ve onlara iyi dileklerini sundu.

"Artık bizim hükümdarımızsınız," dedi Korkuluk'a; "bu yüzden olabildiğince çabuk dönmelisiniz."

"Elbette mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim," diye yanıtladı Korkuluk, "ama önce Dorothy'nin evine dönmesine yardım etmeliyim."

Dorothy iyi huylu Muhafız'a son kez veda ederken şöyle dedi:

"Güzel şehrinizde bana hep nazikçe davranıldı ve herkes bana karşı çok iyiydi. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Lafını bile etme, canım," diye yanıtladı Muhafız. "Bizimle kalmanı dilerdik, ama Kansas'a dönmeyi bu kadar istiyorsan umarım bir yolunu bulursun." Sonra dış duvardaki kapıyı açmasıyla dostlarımız şehirden çıkıp yolculuklarına başladılar.

Onlar yüzlerini Güney Diyarı'na çevirirken güneş de parıl parıl parlıyordu. Hepsinin morali yerindeydi, gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Dorothy'nin eve dönüş umudu bir kez daha yeşermişti ve Korkuluk ile Teneke Adam da ona yardım edebildikleri için mutluydular. Aslan'a gelince, temiz havayı keyifle ciğerlerine çekiyor ve yeniden açık alanda olmanın sevinciyle kuyruğunu sallıyordu. Toto ise neşe içinde havlayıp güve ve kelebekleri kovalayarak etraflarında dört dönüyordu.

Hep beraber tempolu bir şekilde yürürken, Aslan "Şehir hayatı hiç bana göre değil," dedi. "Orada yaşadığım sürece çok kilo kaybettim ve diğer hayvanlara artık ne kadar cesur olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Arkalarına dönüp son kez Zümrüt Şehri'ne baktılar. Tek görebildikleri yeşil duvarların ardındaki burç ve kule yığınıydı; her şeyin üzerinde, en yüksekteyse Oz'un sarayının kuleleri ve kubbesi göze çarpıyordu.

"Her şeye rağmen Oz o kadar da kötü bir Büyücü değildi," dedi Teneke Adam, kalbinin göğsünde tıkırdadığını hissederek.

"Bana nasıl beyin vereceğini biliyordu, hem de çok iyi bir beyin," dedi Korkuluk.

"Oz bana verdiği cesaretten biraz içseydi," diye ekledi Aslan, "kendi de cesur bir adam olurdu."

Dorothy bir şey söylemedi. Oz ona verdiği sözü tutamamış ama elinden geleni yapmıştı, bu yüzden kız onu affetti. O, dediği gibi, kötü bir Büyücü olmasına rağmen iyi bir adamdı.

İlk gün, Zümrüt Şehri'nin dört bir tarafını saran yeşil tarlalar ve parlak çiçekler arasında yolculuk ettiler. O gece üstlerinde yıldızlardan başka bir şey olmadan çimenlerin üzerinde uyudular ve çok da iyi dinlendiler.

Sabah olduğunda sık ağaçlardan oluşan bir koruya varıncaya kadar yürüdüler. Görünüşe göre ağaçlar iki yanda da ufka kadar uzanıyordu ve etrafından dolaşmanın bir

yolu yoktu; ayrıca kaybolmaktan korktukları için yönlerini değiştirmeye de cesaret edemiyorlardı. Bu yüzden ormana girebilecekleri en uygun yeri aramaya koyuldular.

En önde giden Korkuluk, nihayet dallarının arası dostlarımızın geçebileceği kadar geniş olan büyük bir ağaç buldu. Ağaca doğru ilerledi; en yakındaki dallara vardığında, dallar bükülüp etrafına dolandı ve ayaklarını yerden kesip onu paldır küldür yol arkadaşlarının yanına fırlattı.

Bu, Korkuluk'un canını yakmamış ama onu şaşırtmıştı; Dorothy onu yerden kaldırdığında sersemlemiş gözüküyordu.

"İşte şurada bir boşluk daha var," diye seslendi Aslan.

"Önce ben deneyeyim," dedi Korkuluk, "nasıl olsa fırlatılmak canımı yakmaz." Başka bir ağaca doğru yürüdü, ama dallar onu yakalayıp gerisingeri fırlattı.

"Bu çok garip," diye haykırdı Dorothy. "Ne yapacağız?"

"Bu ağaçlar bizimle dövüşüp yolculuğumuza bir son vermeye kararlı sanırım," diye yorum yaptı Aslan.

"Bence ben de bir denemeliyim," dedi Teneke Adam, baltasını omzuna atarak Korkuluk'u sertçe fırlatmış olan ilk ağaca doğru yürüdü. Büyük bir dal eğilip onu tutmaya çalışınca, Teneke Adam onu bir vuruşta ikiye ayırdı. Birden ağacın bütün dalları acı içindeymiş gibi titremeye başladı ve Teneke Adam da sağ salim altlarından geçti.

"Hadi!" diye bağırdı diğerlerine; "Çabuk olun!" Küçük bir dal tarafından yakalanıp acıyla uluyana kadar tartaklanan Toto dışında hepsi ağacın altından yaralanmadan geçti. Teneke Adam hemencecik dalı kesip küçük köpeği kurtardı.

Ormandaki diğer ağaçlar onları engellemek için bir şey yapmadı; bu yüzden sadece ilk sıradaki ağaçların dallarını oynatabildiğini, bunların da muhtemelen yabancıları içeri sokmamak üzere böyle bir gücün bahşedildiği orman polisleri olduklarını düşündüler.

Yolcularımız ormanın sınırına varıncaya kadar ağaçların arasından kolaylıkla geçtiler. Sonra birdenbire karşılarında

beyaz porselenden yapılmış gibi duran yüksek bir duvar bulunca şaşırdılar. Bir tabağın yüzeyi gibi pürüzsüz olan bu duvar, boylarını aşıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dorothy.

"Bir merdiven yapacağım," dedi Teneke Adam, "bu duvarı kesinlikle aşmamız gerek."

XX. Bölüm

Narin Porselenler Diyarı

Teneke Adam ormandan bulduğu odunlarla bir merdiven yaparken, Dorothy de uzun yürüyüşün verdiği yorgunluğa yenik düşüp uykuya dalmıştı. Aslan da Toto ile birlikte yere kıvrılmış uyuyordu.

Teneke Adam çalışırken onu seyreden Korkuluk şöyle dedi: "Bu duvarın neden burada olduğunu ya da hangi maddeden yapıldığını bir türlü anlayamıyorum."

"Duvar hakkında endişe etmekten vazgeçip beynini biraz dinlendir," diye yanıtladı Teneke Adam. "Onu aştığımızda öteki tarafında ne olduğunu göreceğiz."

Bir süre sonra merdiven tamamlandı. Biraz derme çatma görünmesine rağmen, Teneke Adam onun sağlam olduğundan ve işlerine yarayacağından emindi. Korkuluk gidip Dorothy, Aslan ve Toto'yu uyandırarak merdivenin hazır olduğunu söyledi. Merdivene ilk tırmanan Korkuluk o kadar beceriksizdi ki düşmemesi için Dorothy'nin onun hemen arkasından tırmanıp Korkuluk'u tutması gerekti. Duvarın tepesinden başını uzatan Korkuluk, "Amanın!" diye bağırdı.

"Devam et," diye seslendi Dorothy.

Korkuluk daha da yukarı tırmandı ve duvarın üstüne çıkıp oturdu. Bu sırada Dorothy de başını uzatınca tıpkı Korkuluk gibi bağırdı: "Amanın!"

Sonra Toto çıktı ve hemen havlamaya başladı, ama Dorothy onu sakinleştirdi.

Daha sonra Aslan merdivene tırmandı, en son da Teneke Adam geldi; ikisi de duvarın ardına bakar bakmaz "Amanın!" diye bağırdı. Duvarın üstünde yan yana oturup aşağıya baktıklarında garip bir manzara gördüler.

Önlerinde kocaman bir tabağı andıran pürüzsüz, beyaz ve parlak bir arazi uzanıyordu. Etrafa dağılmış olan pek çok ev, tamamen porselenden yapılmış ve en parlak renklere boyanmıştı. Bu evler oldukça küçüktü, en büyüğü Dorothy'nin ancak beline kadar geliyordu. Ayrıca etrafları porselen çitlerle çevrilmiş küçük, sevimli ahırlar vardı; tamamen porselenden yapılma inekler, koyunlar, atlar, domuzlar ve tavuklar gruplar halinde duruyorlardı.

Ama hepsinden daha tuhafı, bu acayip diyarda yaşayan insanlardı. Parlak renkli korsajlar ve altın sarısı puanlı elbiseler giyen sütçü ve çoban kızlar vardı; prenseslerin gümüş, altın ve mor renklerdeki kıyafetleri olağanüstüydü. Çobanlar pembe, sarı ve mavi çizgili kısa pantolonlar ve altın tokalı ayakkabılar giyiyorlardı; prenslerin başlarında mücevher kakmalı taçlar ve üzerlerinde kürklü cüppelerle saten ceketler vardı. Bunların yanı sıra uzun sivri uçlu şapkaları, kırmızı benekli yanakları ve fırfırlı kıyafetleri olan komik soytarılar görülüyordu. İşin en garip tarafı, bu insanların hepsi elbiselerine varıncaya dek porselenden yapılmıştı ve o kadar küçüktüler ki en uzunu Dorothy'nin dizine kadar geliyordu.

Başta kimse bu yolculara dönüp bakmadı bile; sadece koca kafalı, mor bir porselen köpek duvarın dibine gelip zar zor duyulan bir sesle havladıktan sonra hemencecik kaçtı.

"Aşağıya nasıl ineceğiz?" diye sordu Dorothy.

Merdiven yukarı çekemeyecekleri kadar ağır olduğundan Korkuluk duvardan aşağıya atladı, sonra diğerleri de sert zemin yüzünden ayaklarının incinmemesi için onun üstüne atladılar. Tabii ayaklarına iğne batmasın diye kafasına

basmamaya çok dikkat ettiler. Hepsi sağ salim aşağı indiğinde, artık dümdüz olan Korkuluk'un samanlarını düzeltip onu eski haline getirdiler.

"Diğer tarafa ulaşabilmek için bu garip yerden geçmek zorundayız," dedi Dorothy, "Güney'den başka bir yöne doğru ilerlememiz hiç akıllıca olmaz."

Porselen insanların topraklarında yürümeye başladılar ve karşılarına ilk çıkan şey porselen ineğini sağan porselen bir sütçü kız oldu. Onlar yaklaşırken inek aniden bir tepik atınca tabure, kova ve hatta sütçü kız büyük bir şangırtıyla porselen zemine devrildi.

Dorothy ineğin bacağının kırıldığını, kovanın parçalara ayrıldığını ve zavallı sütçü kızın sol dirseğinde bir çentik oluştuğunu görünce neye uğradığını şaşırdı.

"Al işte!" diye öfkeyle bağırdı sütçü kız, "Yaptığınıza bakın! İneğimin bacağı kırıldı ve şimdi onu tamirciye götürüp yine yapıştırtmam gerek. Ne diye gelip ineğimi korkuttunuz ki?"

"Çok özür dilerim," diye yanıtladı Dorothy. "Lütfen bizi affedin."

Ama güzel sütçü kız, yanıt veremeyecek kadar sinirlenmişti. Somurtarak bacağı yerden aldı ve üç bacağı üstünde topallayan zavallı ineğini uzaklaştırdı. Sütçü kız onlardan uzaklaşırken, çentilmiş dirseğini gövdesine bastırarak omzunun üstünden bu sakar yabancılara suçlayıcı bakışlar atıyordu.

Bu talihsiz olay Dorothy'yi oldukça üzmüştü.

"Burada çok dikkatli olmalıyız," dedi yumuşak kalpli Teneke Adam, "yoksa bu küçük, güzel insanları onaramayacakları hasarlarla karşı karşıya bırakabiliriz."

Biraz yürüdükten sonra Dorothy çok güzel giyinmiş genç bir Prenses gördü; kız bu yabancıları görünce aniden durup gerisingeri kaçmaya başlamıştı.

Dorothy, Prenses'e yakından bakmak istediği için peşinden koşmaya başladı; ama porselen kız şöyle bağırdı:

"Beni kovalama! Beni kovalama!"

O kadar zayıf ve korku dolu bir sesi vardı ki Dorothy durup "Neden?" diye sordu.

"Çünkü koşarsam düşüp kırılabilirim," diye yanıtladı Prenses, güvenli bir mesafede durarak.

"Peki, onarılman mümkün değil mi?" diye sordu Dorothy.

"Ah, tabii mümkün; ama bilirsiniz ki bir kere onarılınca kimse eskisi kadar güzel olmaz," diye yanıtladı Prenses.

"Herhalde olmaz," dedi Dorothy.

"Mesela Bay Joker adında bir soytarımız var," diye devam etti porselen hanım, "hep başının üstünde durmaya çalışır. Kendisini o kadar çok kırdı ki en az yüz kere tamir edildi ve artık hiç de güzel görünmüyor. İşte geliyor, kendiniz bakın."

Gerçekten de neşeli, küçük bir soytarı onlara doğru geliyordu; soytarının kırmızı, sarı ve yeşil renkteki güzel kıyafetlerine rağmen, Dorothy onun her tarafının defalarca tamir edildiğini kanıtlayan çatlaklarla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Soytarı ellerini ceplerine koydu, yanaklarını şişirdi ve başını şımarık şımarık sallayarak şöyle dedi:

"Benim güzel leydim,
Neden üstünde gözlerin
Zavallı Bay Joker'in?
Gözüküyorsunuz çok katı
Hatta biraz da resmi
Sanki baston yutmuş gibi!"

"Sessiz olun, bayım!" dedi Prenses. "Karşınızdakilerin yabancı olduğunu ve saygı göstermeniz gerektiğini anlamadınız mı?"

"Umarım bu gösterir saygımı," dedi Soytarı, kafasının üstünde durarak.

"Bay Joker'e aldırmayın," dedi Prenses Dorothy'ye. "Kafası epeyce çatlak, bu da onu aptallaştırıyor."

"Ah, ona hiç aldırmıyorum," dedi Dorothy. "Ama sen çok güzelsin," diye devam etti, "seni çok seveceğime eminim. Seni Kansas'a götürüp Em Teyze'nin şömine rafına koymamı istemez misin? Seni sepetimde taşıyabilirim."

"Bu beni çok mutsuz eder," diye yanıtladı porselen Prenses. "Görüyorsun ya, ülkemizde mutlu mesut yaşıyor ve istediğimiz gibi konuşup gezebiliyoruz. Ama buradan uzaklaşırsak, eklemlerimiz hemen katılaşır; o zaman olduğumuz halde kalır ve sadece güzel görünürüz. Tabii şömine raflarında, camlı dolaplarda veya sehpalarda dururken bizden beklenen bu; ama kendi ülkemizde çok daha mutlu bir hayatımız var."

"Seni mutsuz etmeyi asla istemem!" diye haykırdı Dorothy. "O halde, hoşça kal."

"Güle güle," diye yanıtladı Prenses.

Porselen diyarında dikkatlice yürüdüler. İnsanlar ve küçük hayvanlar, bu yabancıların onları kırmasından korktukları için önlerinden kaçıyorlardı; bir saat kadar sonra yolcularımız bu diyarın öbür ucuna vardılar ve başka bir porselen duvarla karşılaştılar.

Bu duvar ilki kadar yüksek olmadığından, Aslan'ın sırtına çıkıp rahatça yukarı tırmanabildiler. Sonra Aslan da arka ayaklarının üstünde yaylanıp duvarın üstüne sıçradı; ama tam sıçrarken kuyruğuyla porselen bir kiliseyi paramparça etti.

"Bu kötü oldu," dedi Dorothy, "ama yine de bence şanslıyız, çünkü bu küçücük insanlara bir ineğin bacağını kırmaktan ve bir kiliseyi parçalamaktan daha fazla zarar verebilirdik. O kadar narinler ki!"

"Gerçekten de öyleler," dedi Korkuluk, "samandan yapıldığıma ve kolayca incinmediğime çok seviniyorum. Dünyada bir Korkuluk olmaktan daha kötü şeyler de var."

XXI. Bölüm

Aslan Hayvanların Kralı Oluyor

Yolcularımız porselen duvardan indikten sonra kendilerini uzun, sık otlar ve bataklıklarla kaplı nahoş bir arazide buldular. Sık otlar görülmelerini engellediği için çamur çukurlarına düşmeden yürümek çok zordu. Neyse ki adımlarını dikkatle atarak sert toprağa sağ salim ulaşmayı başardılar. Ama etraf daha da yabani hale gelmişti; çalıların arasındaki uzun ve yorucu bir yürüyüşten sonra başka bir ormana girdiler, burada ağaçlar daha önce hiç görmedikleri kadar yüksek ve yaşlıydı.

"Bu orman harika," dedi Aslan, etrafına neşeyle bakarak. "Daha önce bu kadar güzel bir yer görmemiştim."

"Kasvetli görünüyor," dedi Korkuluk.

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Aslan. "Hayatımı burada geçirmek isterdim. Ayağımızın altındaki kuru yaprakların ne kadar yumuşak olduğuna, bu yaşlı ağaçlara sarılmış yosunların ne kadar yeşil ve bol olduğuna bakın. Eminim her vahşi hayvanın yaşamak isteyeceği en güzel yuva burası."

"Belki ormanda vahşi hayvanlar vardır," dedi Dorothy.

"Ben de öyle olduğunu sanıyorum," diye yanıtladı Aslan, "ama etrafta görünmüyorlar."

İlerlenemeyecek kadar karanlık olana dek ormanda yürümeye devam ettiler. Daha sonra Teneke Adam ve Korku-

luk her zamanki gibi nöbet tutarken Dorothy, Aslan ve Toto uyudular.

Sabah olduğunda yeniden yola koyuldular. Daha pek ilerlememişlerdi ki bir sürü vahşi hayvanın hırlamasına benzeyen hafif bir uğultu duydular. Toto usulca inlese de diğerleri hiç korkmamıştı ve ormanın içinde her türden yüzlerce vahşi hayvanın toplandığı bir açıklığa gelene kadar iyice aşınmış patikadan yürümeye devam ettiler. Kaplanlar, filler, ayılar, kurtlar, tilkiler ve doğa tarihinde bilinen diğer tüm hayvanlar oradaydı; Dorothy bir an korktu. Ama Aslan hayvanların bir toplantı düzenlediklerini ve hırlayıp homurdanmalarından anladığı kadarıyla büyük bir sorunları olduğunu açıkladı.

Aslan konuşurken bazı hayvanlar onu fark etti ve birdenbire kalabalığın sesi sanki büyü yapılmış gibi kesildi. Kaplanların en büyüğü Aslan'a doğru geldi ve eğilerek selam verip şöyle dedi:

"Hoş geldiniz, ey Hayvanlar Kralı! Düşmanımızla dövüşüp ormanın bütün hayvanlarına tekrar barış getirmek için tam zamanında geldiniz."

"Sorununuz nedir?" diye sordu Aslan sakince.

"Hepimiz, ormana yakın zamanda gelmiş korkunç bir düşmanın tehdidi altındayız," diye yanıtladı kaplan. "Fil kadar büyük bir gövdesi, ağaç kütüğü kadar uzun bacakları olan ve kocaman bir örümceğe benzeyen korkunç bir yaratık. Tam sekiz bacağı var ve bu canavar ormanda gezinirken bacaklarından biriyle bir hayvanı yakalayıp örümceğin sineği yemesi gibi yiyor. Bu korkunç canavar sağ olduğu sürece hiçbirimiz güvende değiliz, siz geldiğinizde de ne yapacağımıza karar vermek için bir toplantı yapıyorduk."

Aslan bir süre düşündü.

"Ormanda başka aslan var mı?" diye sordu.

"Hayır; aslında birkaç tane vardı ama canavar hepsini yedi. Ayrıca hiçbiri sizin kadar büyük ve cesur değildi."

"Düşmanınızı ortadan kaldırırsam, önümde eğilip bana Ormanlar Kralı olarak itaat eder misiniz?" diye sordu Aslan.

"Memnuniyetle yaparız," diye yanıtladı kaplan ve bütün hayvanlar hep bir ağızdan kükredi: "Yaparız!"

"Şu sizin büyük örümcek nerede şimdi?" diye sordu Aslan.

"Şu ötedeki meşe ağaçlarının orada," dedi kaplan, ön patisiyle göstererek.

"Arkadaşlarıma iyi bakın," dedi Aslan, "ben şimdi canavarla dövüşmeye gidiyorum."

Yol arkadaşlarına veda edip düşmanıyla dövüşmek üzere gururla uzaklaştı.

Aslan onu bulduğunda büyük örümcek uyuyordu, o kadar çirkindi ki rakibi yüzünü ekşitti. Bacakları kaplanın söylediği kadar uzundu ve gövdesi sert, siyah kıllarla kaplıydı. Her biri otuz santim uzunluğunda sivri dişlerle dolu kocaman bir ağzı vardı; ama kafası bu hantal gövdeye bir eşekarısının beli kadar ince bir boyunla bağlıydı. Bu, en iyi saldırı yöntemi konusunda Aslan'a ipucu vermişti. Canavarla o uyuyorken dövüşmenin daha kolay olacağını bildiğinden zıplayıp canavarın sırtına çıktı. Keskin tırnaklı, ağır pençesinin bir vuruşuyla örümceğin başını gövdesinden ayırdı. Aşağı atladı ve uzun bacaklar tamamen hareketsiz kalıncaya dek bekledi, canavarın öldüğüne emindi artık.

Aslan ormandaki hayvanların onu beklediği açıklığa gitti ve gururla konuştu:

"Artık düşmanınızdan korkmanıza gerek yok."

Bunun üzerine hayvanlar önünde eğilerek onu Kral ilan ettiler ve Aslan da Dorothy sağ salim Kansas'a doğru yola çıktıktan sonra dönüp onları yöneteceğine söz verdi.

XXII. Bölüm

Çeyreklikler Diyarı

Yolcularımız ormanın geri kalan kısmını emniyetle geçip aydınlığa çıktıklarında, zirvesine kadar koca kayalarla kaplı dik bir tepeyle karşılaştılar.

"Buraya tırmanmak zor olacak," dedi Korkuluk, "ama ne olursa olsun bu tepeyi aşmalıyız."

Önden yürümeye başladı ve diğerleri de onu takip etti. İlk kayaya ulaşmışlardı ki kaba bir sesin "Uzak durun!" diye bağırdığını duydular.

"Kimsin sen?" diye sordu Korkuluk.

Kayanın üstünde bir baş göründü ve aynı ses şöyle dedi: "Bu tepe bizim ve kimsenin buradan geçmesine izin vermeyiz."

"Ama biz geçmek zorundayız," dedi Korkuluk. "Çeyreklikliklerin ülkesine gidiyoruz."

"Ama geçemeyeceksiniz!" diye yanıtladı ses ve kayanın arkasından yolcularımızın şimdiye dek gördüğü en garip adam çıktı.

Çok kısa boylu ve tıknazdı, tepesi dümdüz olan ve kırışıklıklarla dolu kalın bir boyunla desteklenen kocaman bir kafası vardı. Ama kolları yoktu, bunu gören Korkuluk bu kadar savunmasız bir canlının tepeye tırmanmalarına engel olmasından hiç korkmamıştı. "İstediğinizi yapamayacağı-

mız için üzgünüm, ama hoşunuza gitsin ya da gitmesin bu tepeyi aşmak zorundayız," diyerek cesurca ilerledi.

Birden şimşek hızıyla adamın boynu açıldı ve başının düz olan tepesi Korkuluk'un karnına çarparak onu yuvarlana yuvarlana tepeden aşağı düşürdü. Adamın boynu uzadığı hızla yerine dönmüştü, huysuzca gülerek "Bu sandığınız kadar kolay değil!" dedi.

Diğer kayalardan da şiddetli kahkahalar yükseldi ve Dorothy tepenin yamacındaki kayaların ardına saklanmış bekleyen yüzlerce kolsuz Çekiç Kafa gördü.

Korkuluk'un başına gelenlere gülmeleri Aslan'ı çok kızdırmıştı, gök gürültüsü gibi çınlayan bir kükremeyle tepeye atıldı.

Yine bir boyun hızla uzamış ve koca Aslan bir top mermisi tarafından vurulmuşçasına tepeden aşağıya yuvarlanmıştı.

Dorothy aşağıya koşup Korkuluk'un kalkmasına yardım ederken, canı yanmış olan yaralı Aslan yanlarına geldi ve "Böyle kafa atabilen insanlarla dövüşmenin faydası yok; bunlarla kimse başa çıkamaz," dedi.

"Ne yapacağız peki?" diye sordu kız.

"Kanatlı Maymunlar'ı çağır," diye önerdi Teneke Adam. "Onlara bir kez daha emir verme hakkın var."

"Tamam," diye yanıtladı kız ve Altın Şapka'yı başına takıp sihirli kelimeleri söyledi. Maymunlar her zamanki gibi hızlıydı, sürünün tamamı birkaç dakika içinde Dorothy'nin karşısına dizildi.

"Emirleriniz nedir?" diye sordu Maymunların Kralı, eğilerek.

"Bizi tepenin üstünden geçirip Çeyrekliklerin ülkesine taşıyın," diye yanıtladı kız.

"Emriniz yerine getirilecek," dedi Kral ve hemen ardından Kanatlı Maymunlar bu dört yolcuyu ve Toto'yu kollarına alıp uçmaya başladılar. Onlar tepenin üzerinden geçerken

Çekiç Kafalar sinirden bağırıp çağırarak başlarını yukarıya fırlatıyorlardı ama Kanatlı Maymunlar'a bir türlü ulaşamadılar. Maymunlar Dorothy ve yol arkadaşlarını tepenin üzerinden sağ salim geçirip Çeyrekliklerin güzel topraklarına bıraktılar.

"Bu bizi son çağırışınızdı," dedi liderleri Dorothy'ye; "hoşça kalın ve iyi şanslar."

"Güle güle ve çok teşekkür ederiz," diye yanıtladı kız; havalanan Maymunlar bir anda gözden kayboldular.

Çeyrekliklerin ülkesi mutluluk ve refah içinde görünüyordu. Olgunlaşan tahıllarla dolu sayısız tarlanın arasında güzelce döşenmiş yollar ve çağlayan şirin derelerin üzerinde sağlam köprüler vardı. Bütün çitler, evler ve köprüler, tıpkı Kırpıkların ülkesinde sarıya ve Kıtırsoyların ülkesinde maviye boyanmış oldukları gibi burada da parlak kırmızıya boyanmıştı. Şişman, kısa, biraz hantal ve iyi huylu görünen Çeyreklikler de yeşil çimenler ve sarı tahılların arasında parıldayan kırmızı giysilere bürünmüşlerdi.

Maymunlar onları bir çiftlik evinin yakınına bırakmıştı, yolcularımız da gidip kapıyı çaldılar. Kapıyı çiftçinin karısı açtı; Dorothy yiyecek bir şeyler istediğinde, onlara üç çeşit pasta, dört çeşit kurabiye ve Toto için de bir kâse sütten oluşan güzel bir yemek hazırladı.

"Glinda'nın Şatosu buraya çok uzak mı?" diye sordu çocuk.

"Pek uzak değil," diye yanıtladı çiftçinin karısı. "Güney'e giden yolu takip edin, kısa süre sonra oraya varırsınız."

İyi yürekli kadına teşekkür ettikten sonra yeniden yola koyuldular ve karşılarına çok güzel bir Şato çıkana dek tarlaların arasından ve köprülerin üstünden geçtiler. Kapının önünde altın şeritlerle süslenmiş kırmızı üniformalar giyen üç genç kız duruyordu; Dorothy yaklaşırken içlerinden biri şöyle dedi:

"Güney Diyarı'na neden geldiniz?"

"Burayı yöneten İyi Cadı'yı görmek için," diye yanıtladı Dorothy. "Beni ona götürür müsünüz?"

"Adınızı söyleyin ki Glinda'ya sizi kabul edip etmeyeceğini sorayım." Kim olduklarını söylediler ve asker kız Şato'ya girdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde Dorothy ve arkadaşlarının hemen Cadı'nın huzuruna kabul edileceğini söyledi.

XXIII. Bölüm

İyi Cadı Glinda, Dorothy'nin Dileğini Yerine Getiriyor

Yine de Glinda'yı görmeden önce Şato'daki bir odaya alındılar; burada Dorothy yüzünü yıkayıp saçını taradı, Aslan yelesindeki tozları silkeledi, Korkuluk kendine güzelce çekidüzen verdi ve Teneke Adam da eklemlerini yağlayıp kendisini parlattı.

Hazır olduklarında, Cadı Glinda'nın yakuttan bir tahtta oturduğu büyük odaya kadar asker kızı takip ettiler.

Cadı hem güzel hem de genç görünüyordu. Saçları canlı bir kızıldı ve bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Elbisesi bembeyazdı, ama gözleri maviydi ve küçük kıza sevecenlikle bakıyorlardı.

"Senin için ne yapabilirim, çocuğum?" diye sordu.

Dorothy Cadı'ya bütün hikâyesini; kasırganın onu nasıl Oz Diyarı'na getirdiğini, yol arkadaşlarını nasıl bulduğunu ve birlikte göğüs gerdikleri muhteşem maceraları anlattı.

"Şimdi en büyük dileğim Kansas'a dönmek," diye ekledi. "Eminim ki Em Teyze başıma korkunç bir şey geldiğini düşünüp yas tutmaya başlamıştır çoktan. Durum böyleyken ekinler de geçen yılkinden daha iyi olmazsa Henry Enişte bunu kaldıramaz."

Glinda öne eğilip bu güzel, küçük kızın yukarı çevirdiği tatlı yüzünü öptü.

"Kalbini ferah tut," dedi Cadı. "Seni Kansas'a göndermenin bir yolunu bulacağıma eminim." Sonra şöyle ekledi: "Ama bunu yaparsam Altın Şapka'yı bana vermelisin."

"Seve seve veririm!" diye haykırdı Dorothy. "Zaten artık bana yararı yok, aldığınızda siz de Kanatlı Maymunlar'a üç kez emir verebilirsiniz."

"Sanıyorum onların hizmetine tam da üç kez ihtiyacım olacak," diye yanıtladı Glinda, gülümseyerek.

Dorothy ona Altın Şapka'yı verdi ve Cadı Korkuluk'a dönüp şöyle dedi: "Dorothy bizi terk ettiğinde ne yapacaksın?"

"Zümrüt Şehri'ne döneceğim," diye yanıtladı Korkuluk. "Oz beni oranın hükümdarı yaptı ve insanlar beni seviyor. Kafamı kurcalayan tek şey, Çekiç Kafalar'ın olduğu tepeyi aşabilmek."

"Altın Şapka sayesinde Kanatlı Maymunlar'a seni Zümrüt Şehri'nin kapısına götürmelerini emredeceğim," dedi Glinda. "İnsanları bu kadar muhteşem bir hükümdardan mahrum bırakmak olmaz."

"Ben gerçekten muhteşem miyim?" diye sordu Korkuluk.

"Olağandışısın," diye yanıtladı Glinda.

Cadı bu sefer de Teneke Adam'a dönüp "Dorothy bu diyardan gittikten sonra sen ne olacaksın?" diye sordu.

Teneke Adam baltasına yaslanıp bir an düşündü: "Kırpıklar bana çok nazik davrandılar ve Kötü Cadı öldükten sonra onları yönetmemi istediler. Ben de Kırpıkları seviyorum ve yeniden Batı Diyarı'na dönebilirsem sonsuza kadar onları yönetmek istiyorum."

"Kanatlı Maymunlar'a ikinci emrim," dedi Glinda, "seni sağ salim Kırpıkların ülkesine taşımaları olacak. Beynin Korkuluk'un beyni kadar büyük olmayabilir ama iyice cilalandığında kesinlikle ondan daha parlak olacaksın. Kırpıkları iyi ve bilgece yöneteceğine eminim."

Sonra Cadı büyük, tüylü Aslan'a bakıp sordu: "Dorothy evine döndüğünde sen ne yapacaksın?"

"Çekiç Kafalar'ın yaşadığı tepenin ardında büyük bir orman var," diye yanıtladı Aslan, "orada yaşayan hayvanlar beni Kral ilan etti. O ormana geri dönebilirsem hayatımı mutluluk içinde geçirebilirim."

"Kanatlı Maymunlar'a üçüncü emrim," dedi Glinda, "seni o ormana taşımaları olacak. Altın Şapka'nın bütün gücünü bu şekilde kullandıktan sonra, artık sonsuza dek özgür yaşayabilmeleri için Şapka'yı Maymunların Kralı'na vereceğim."

Korkuluk, Teneke Adam ve Aslan İyi Cadı'ya nezaketinden dolayı içten teşekkürlerini sunarken, Dorothy bağırdı:

"Belli ki güzel olduğunuz kadar iyisiniz de! Ama bana hâlâ Kansas'a nasıl döneceğimi söylemediniz."

"Gümüş Ayakkabılar'ın çölü geçmeni sağlayacak," diye yanıtladı Glinda. "Ayakkabılarının gücünü biliyor olsaydın, bu diyara geldiğin ilk gün Em Teyze'ne kavuşmuş olabilirdin."

"Ama o zaman ben harika beynimi alamazdım!" diye bağırdı Korkuluk. "Bütün hayatımı çiftçinin mısır tarlasında geçirirdim."

"Ben de bu sevecen kalbe sahip olamazdım," dedi Teneke Adam. "Dünyanın sonuna kadar o ormanda dikilip paslanırdım."

"Ben de sonsuza dek bir korkak olarak kalırdım," dedi Aslan, "o zaman ormandaki hayvanlar hakkımda iyi konuşmazdı."

"Bunların hepsi doğru," dedi Dorothy, "dostlarıma faydam dokunduğu için mutluyum. Ama şimdi üçü de en çok istedikleri şeylere kavuştu ve her birinin yöneteceği bir krallığı var; bence artık Kansas'a dönme zamanım geldi."

"Bu Gümüş Ayakkabılar," dedi İyi Cadı, "harika güçlere sahiptir. En tuhaf güçlerinden biri de giyen kişiyi istediği yere

üç adımda götürebilmeleridir ve bu adımların her biri göz açıp kapayıncaya kadar atılır. Tek yapman gereken topuklarını birbirine üç defa vurup ayakkabılara gitmek istediğin yeri söylemek."

"Madem öyle," dedi Dorothy neşeyle, "beni hemen Kansas'a götürmelerini isteyeceğim."

Aslan'ın boynuna sarıldı ve kocaman başını şefkatle okşayarak onu öptü. Sonra eklemleri için epey tehlikeli olacak şekilde ağlayan Teneke Adam'ı öptü. Ama Korkuluk'un boyalı yüzünü öpmektense onun yumuşak, doldurulmuş gövdesini kucakladı ve sevgili yoldaşlarından ayrıldığı için kendisi de ağlamaya başladı.

İyi Cadı Glinda, küçük kıza veda öpücüğü vermek için yakut tahtından indi ve Dorothy de kendisine ve arkadaşlarına bu kadar iyi davrandığı için ona teşekkür etti.

Ardından Dorothy, Toto'yu ağırbaşlı bir tavırla kucağına aldı ve arkadaşlarına son kez veda ettikten sonra topuklarını üç kez birbirine vurarak şöyle dedi:

"Beni eve, Em Teyze'ye götürün!"

Birden havada o kadar hızlı dönmeye başladı ki görüp hissedebildiği tek şey kulaklarında uğuldayan rüzgâr oldu.

Gümüş Ayakkabılar sadece üç adım attı ve sonra Dorothy öyle aniden durdu ki nerede olduğunu anlayamadan çimenlerde birkaç kez yuvarlandı.

En sonunda oturup etrafına baktı.

"Amanın!" diye çığlık attı.

Oturduğu yer, geniş Kansas düzlükleriydi ve tam karşısında kasırga eskisini alıp götürdükten sonra Henry Enişte'nin inşa ettiği yeni çiftlik evi duruyordu. Henry Enişte ahırda inekleri sağıyordu ve Toto Dorothy'nin kucağından atlayıp coşkuyla havlayarak ahıra doğru koşmaya başlamıştı.

Dorothy yerden kalktığında ayaklarında yalnızca çorapları olduğunu fark etti. Gümüş Ayakkabılar havadayken ayağından düşmüş ve çölde sonsuza dek kaybolmuşlardı.

XXIV. Bölüm

Eve Dönüş

Em Teyze tam evden çıkmış lahanaları sulamaya gidiyordu ki başını kaldırdığında ona doğru koşan Dorothy'yi gördü.

"Canım yavrum!" diye bağırdı, küçük kızı kollarına alıp yüzünü öpücüklere boğarak. "Nereden geldin sen böyle?"

"Oz Diyarı'ndan," dedi Dorothy, ciddi bir tavırla. "Bak, Toto da burada. Ah, Em Teyze! Yeniden evde olduğum için o kadar mutluyum ki!"